

Джоана Линдзи

Ухажването
на века

ДЖОАНА ЛИНДЗИ УХАЖВАНЕТО НА ВЕКА

Превод: Fantastique

chitanka.info

Голямото приключение, което предстои на Мелиса Макгрегър, а именно да избяга от дивата пустош на родната Шотландия и да се потопи в бляскавия свят на светския Лондон, като че ли бледнее пред страстното обещание, което съзира в горещия поглед на Линкълн Рос Бърнет. Независимо, че успяват да разменят само няколко думи, когато случайно се срещат в земите на дядо ѝ, Мелиса веднага разбира, че този дързък странник е нейната съдба, а самият Линкълн осъзнава, че сърцето му е откраднато завинаги и никога няма да си го върне, докато Мелиса Макгрегър не стане негова жена. Съществуват обаче сериозни препятствия по пътя на виконт Кембъри в страстния му стремеж към голямата любов: шестнадесет, ако трябва да сме точни — всичките големи и с кестеняви коси, шест от тях с името Иън, всички с фамилия МакФерсън. Проклятието от младежките му години, вечно недоволстващите, избухливи чичовци на Мелиса са твърдо решени да го лишат от новооткритото щастие в живота му. Той обаче е също толкова упорит и поема риска да преследва своята любов чак до Лондон... и до края на света, ако се наложи.

1

— Не харесваш особено майка си, така ли е момчето ми?

Линкълн Рос Бърнет, седемнадесети виконт на Кембъри, бе вперил любопитен поглед в леля си, която седеше срещу него в елегантната карета, изкачваща се все по-нависоко в планините на Шотландия. Въпросът не го изненада. Ако някой друг го бе задал, той просто нямаше да обърне внимание.

Леля му Хенри — само съпругът ѝ и Линкълн имаха право да я наричат така — бе сладка, закръглена, четиридесет и пет годишна жена. Малко вятърничава, но това само ѝ придаваше по-голямо очарование. Тя беше ниска, пълничка, с кръгло лице, обградено от руси къдрици. Дъщеря ѝ, Едит, бе нейно по-младо копие. Не бяха надарени с класическа красота, но хората се привързваха към тях заради приятния им характер.

Линкълн обичаше и двете. Сега те бяха неговото семейство, а не жената, която преди 19 години го бе отпратила да живее с чичо си в Англия, а самата тя бе останала в Шотландия. Тогава той бе едва десетгодишен и се бе почувствал съкрушен, когато го лишиха от единствения дом, който познаваше и го изпратиха да живее сред непознати.

Но семейство Бърнет не му останаха чужди за дълго. От самото начало те се отнасяха с него като с роден син, въпреки че все още нямаша деца. Едит се бе родила година след неговото пристигане, но, за съжаление, се оказа, че тя ще е и единствената им рожба. Ето защо, чичо му Ричард не изненада никого, когато реши да го направи свой наследник и му даде името си. Така фамилията Бърнет щеше да продължи да се предава заедно с титлата.

Това не би трябвало да го притеснява вече. Бе прекарал по-голяма част от живота си в Англия. Там изгуби шотландския си акцент още преди години и толкова добре се вписваше в английското общество, че повечето хора, с които се срещаше изобщо не

подозираха, че е роден в Шотландия. Всички мислеха, че Рос е второто му име, а не рождената му фамилия.

Не, не трябваше изобщо да се притеснява след всички тези години, но, дявол да го вземе, тревогата не спираше да го гризе. Той умело прикриваше горчивината си, или поне мислеше, че никой не я забелязва. Въпросът, който леля му току-що бе задала, подсказваше, че тя знае истината.

Странно, но едно от качествата, на което най-много се възхищаваше в леля си бе, че освен ако не се отнасяше до здравето или благосъстоянието му — а той бе прекарал излишно много дни в леглото, заради някаква си настинка — тя не му се бъркаше. И не се опитваше да любопитства за неща, които не я засягаха. Какво чувстваше към майка си, засягаше само него.

Нито пък беше склонен да си признае тези чувства и затова попита Хенриет уклончиво:

— Какво те кара да мислиш така?

— Това мрачно настроение, което те е обзело откакто напуснахме дома, не ти е присъщо. Бих добавила, че никога не си бил толкова напрегнат и мълчалив. Не си казал и дума, откакто Едит задряма.

За щастие той имаше идеалното извинение.

— Има доста неща, за които да мисля, след като ми събщи, че Едит ще направи дебюта си в обществото този сезон. И то по всички правила и изисквания и посочи мен за неин придружител. Изобщо не съм наясно, какво по дяволите трябва да правя, докато придружавам млада дама, търсеца си съпруг.

— Глупости, няма нищо сложно в това. А и ти самият се съгласи, че е време да си потърсиш съпруга, след като все още не си се спрял на някоя конкретна дама. Вече трябваше да си създал свое собствено семейство. Ти все отлагаш, което не е проблем за един мъж, но Едит не може да си го позволи. Така и двамата ще постигнете целта си. Планът е чудесен и ти го знаеш. Не си променил решението си нали?

— Не, но...

— Е, тогава да се върнем на въпроса ми? — настоя Хенриет.

— Не. Аз всъщност отговорих и ако не си доволна от чулото, искам да те уверя, че няма за какво да се тревожиш.

— Глупости — отново изрази несъгласието си тя, — само защото не съм ти натяквала за пътя, която си избрал в живота си, не означава, че не съм била неимоверно загрижена, когато си криввал от него.

— Неимоверно? — той повдигна вежда, опитвайки се да сподави смеха си.

Тя изсумтя недоволна от неговото несериозно отношение.

— Недей да го увърташ с надеждата и този път да се отървеш.

Той въздъхна.

— Добре, какво друго те накара да стигнеш до това изумително предположение, че не харесвам майка си?

— Вероятно, защото не си я посещавал от деветнадесет години?

Вниманието му се насочи към красивата гледка, откриваща се от прозореца на каретата. През всичките тези години съзнанието му не си бе правило шега със спомените му. Планините на Шотландия бяха точно толкова диви и величествени, колкото си ги спомняше. Родната земя му бе липсвала повече отколкото беше съзнавал, съдейки по въздействието, което му оказваше виждайки я отново. И все пак дори това не бе успяло да го върне досега.

— Не беше необходимо да я посещавам тук, след като тя идваше в Англия безброй пъти — отбеляза той.

— И ти съумяваше винаги да си много зает — възрази тя.

— Неизбежни ангажименти — защити се той, въпреки че по изражението ѝ личеше, че изобщо не му вярва.

— Мисля, че би предпочел да ти извадят зъб.

— Моментът все не бе подходящ.

— Пфу, причините ти никога не бяха основателни. Само извинения. За Бога, не съм си и помислила, че ще те видя някога да се изчервяваш, момчето ми. Познах, нали?

Изчервяването му, разбира се, се засили още повече, след като го бе споменала. Гласът му се скова от неудобство.

— Този разговор няма да доведе до никъде, лельо Хенри. Да спрем, преди да сме събудили Едит.

Почувства се обидена, че той отказва да сподели чувствата си с нея. Видя го за миг преди тя да зацъка с език, да се нацупи и да присвие рамена. Хенриет никога не се цупеше. Вероятно дори не знаеше как. Но тази настойчивост също бе неприсъща за нея и той се

опасяваше, че въпроса не беше приключен и скоро щеше да бъде повдигнат отново.

Чичо му Ричард бе наясно с проблема, но и той нямаше отговор, нито знаеше как да го обясни на Линкълн. Ричард Бърнет така и не се бе сближил с единствената си сестра, нито можеше да си обясни мотивите ѝ или да я подкрепи в решението ѝ. Предполагаше, че всичко се коренеше в това че, тя бе отгледала Линкълн без баща, който да го напътства. И когато бяха започнали проблемите, тя не бе съумяла да се справи с тях сама. Освен това, той ѝ бе много благодарен, че му бе пратила Линкълн, осигурявайки му по този начин наследник. Затова просто предпочете да не търси истинските причини за поведението ѝ.

Линкълн не бе съвсем сигурен, защо най-накрая се бе съгласил да посети отново стария си дом. Най-вероятно, защото бе взел решение да си намери съпруга и да създаде свое собствено семейство — нов живот, ново начало — и искаше първо да се освободи от старото недоволство. Създаването на ново семейство беше важно начинание. Той планираше да го направи както трябва, без мрачното влияние на миналото, което да го омърсява. Притесняваше го обаче съмнението, че някога ще може да се освободи от обидата. Страхуваше се, че виждайки майка си в дома, където тя се бе отказала от него, яростта му щеше отново да се разпали. Когато го бе отпратила в Англия, гневът му бе продължил цели две години. Две дълги години, преди да се уталожи и да се превърне в просто негодувание.

Той наистина искаше този гняв да изчезне. Да го остави в миналото си. Дори смътно се надяваше, че ще може да прости на майка си. Беше почти на тридесет, достатъчно зрял, за да забрави детската си омраза. А и вината не бе изцяло нейна. Тя просто бе твърде страхлива, за да се изправи срещу съседа им и да настоява той да укроти синовете си, които се опитваха да убият Линкълн при всеки удобен случай. Можеха да се направят безброй неща, за да се спрат яростните им атаки. Но тя бе предпочела да отстъпи, бе избрала да отдели Линкълн от корените му, като го изпрати далеч от дома му, родината му... и самата нея.

2

Кимбърли Макгрегър размаха писмото в ръка, за да привлече вниманието на съпруга си, когато той влезе във всекидневната.

— Меган ни е писала отново — каза тя — Поканите ѝ се трупат. Както винаги са в изобилие, но в този случай е добре дошло за нас. Ще може да подбере най-подходящите за целта. Звучи много развълнувана. Разбира се, когато направи това предложение, тя си призна, колко е отегчена, след като Девлин замина по работа и вероятно ще отсъства цяло лято. Искаш ли да го прочетеш?

— Не.

За човек със спокойния характер на Лаклан отговорът прозвуча грубо и издаваше леко раздражение.

— Нали не си размислил за пътуването на Мелиса до Лондон?

— Напротив.

— Лаклан!

Недоволният му тон пасваше съвсем точно на изражението му, когато каза:

— Не искам да моля Херцога и Херцогинята на Ротстън за услуги.

Кимбърли се успокои. Трябваше да се досети. Сега Лаклан се държеше приятелски с Девлин Сейнт Джеймс, когато той и съпругата му Меган идваха да ги посетят в замъка Крегора или те им ходеха на гости, но в началото не беше така. Всъщност те се бяха срещнали при странни обстоятелства... е, не толкова необикновени, колкото добре обмислени и приведени в действие.

По онова време Лаклан беше обикновен крадец, или меко казано разбойник. Обираше англичаните по границата, за да издържа клана си, след като мащехата му бе избягала с цялото му наследство. По същото време Меган и Девлин решиха да избягат в Шотландия, за да се оженят и така пътищата им се пресякоха.

Всичко можеше да мине безпроблемно, но Лаклан бе сразен от красотата на прекрасната Меган и я откъсна, заедно с кесията на

Девлин. За щастие това приключение завърши благополучно, защото Девлин се впусна по следите им, върна си бъдещата Херцогиня и хвърли на Лаклан един здрав бой заради дързостта му.

Странно, но това не беше края на историята. Оказа се, че двамата мъже бяха роднини, тъй като, без да подозират, споделяха една и съща леля, след като тя се бе омъжила. В последствие Лаклан реши да се откаже от плякосването, защото то така и не помогна за изхранването на клана му. Хрумна му да се ожени за богатата наследница, която да реши проблема с липсата на средства и се обърна към същата тази леля, за да му намери подходящи кандидатки. Случи се така, че по това време леля му Маргарет бе на гости на племенника си Девлин в Англия.

Именно в Ротстън Кимбърли срещна Лаклан. Тя беше там поради същата причина — да си намери съпруг. Той обаче за кратко се отклони от целта си, без да знае, че дамата, която се беше опитал да отвлече миналата година, за да се ожени за нея, понастоящем бе щастливо омъжена за неговия домакин. Фактът, че сега Меган бе Херцогинята на Ротстън, изобщо не му попречи да се опита да я съблазни отново.

Кимбърли знаеше, че той е влюбен в прекрасната Меган и затова незабавно го бе задраскала от списъка си с евентуални кандидати за женитба, въпреки че я бе запленил. За нещастие пътищата им се пресичаха твърде често. Бяха настанени в едно и също крило на имението и макар привидно да не спираха да се карат и да си разменят обиди силното привличане помежду им победи и накрая Лаклан прелъсти Кимбърли.

Девлин разбира се, изобщо не се зарадва на шотландския разбойник, който се бе опитал да открадне годеницата му и не бе никак доволен, че трябва да го приюти под покрива си. Роднинската им връзка не го интересуваше. За това не беше изненада, че той се хвана за първия повод да пребие Лаклан още веднъж при това много по-сериозно. В интерес на истината успя само защото Лаклан бе мъртвопиян и причината за това пиянство бе Кимбърли. Все пак той беше висок малко над шест фута и половина и имаше здраво мускулесто тяло. Това предимство обикновено му осигуряваше успеха в повечето битки.

Девлин трябваше да се извини, че е обвинил Лаклан в кражбата на един от породистите му коне, за която в последствие се оказа невинен, както и за побоя, който му нанесе, но накрая станаха приятели — е, отне им няколко години, но все пак се бяха сприятелили. Точно затова забележката на Лаклан учуди Кимбърли.

— Това е идея на Меган, така че не става въпрос за услуга — припомни му тя — Веднага щом чу, че всички ухажори на Мелиса са се изплашили от моите твърде загрижени братя, тя предложи Мели да отиде в Англия, където никой не познава Макферсън. Ти каза, че идеята е добра, аз се съгласих, че е прекрасна, а Мели го очаква с нетърпение, така че без повече възражения.

— Предполагам, че ще отседне в Ротстън, както правим ние, когато ги посещаваме в Англия, а не в Лондон — измърмори той. — Била е достатъчно често в Ротстън, за да се чувства там като у дома си. В Лондон няма да е така. Тя ще е нервна и...

— Нервна? — прекъсна го Кимбърли. — Дъщеря ни е много развълнувана от това пътуване! Ни най-малко не е нервна. Ако някой е нервен, това си ти, а ние дори няма да ходим преди края на лятото. Струва ми се, че загрижеността ти влияе на трезвата ти преценка.

— Не, просто не искам тя да мисли, че непременно трябва да си намери съпруг, преди да се завърне у дома. Това би било много голям товар за нейната крехка възраст. Ти увери ли я...

— Да, да, уверих я, че може да си остане стара мома ако иска.

— Това не е смешно, Кимбър!

Тя изцъка с език.

— Ти си този, който прави от мухата слон. Повечето момичета на тази възраст минават през това и аз не правя изключение. Тогава може и да бях малко изнервена, но не и Мели. Тя иска да се забавлява, да намери нови приятели, да се потопи във величието на такъв голям град, какъвто е Лондон и може би дори да си намери съпруг, докато е там. Но това в никакъв случай не е на първо място в плановете ѝ. Наистина си мислеше, че искаме от нея да положи усилие да се стоди, но аз я уверих, че ще е чудесно ако го направи, ако ли не, пак всичко ще е наред. Може би и ти трябва да ѝ кажеш същото, преди да замине, за да може просто да се отпусне и да се забавлява, а каквото е писано да се случи, ще се случи. Сега вече успокоихме ли всичките ти притеснения?

— Не. Възлагаме на Херцогинята сериозна задача, която е наша отговорност.

— Би ли искал и ние да отидем за цялото лято, вместо за няколко седмици, както бяхме планирали?

Той изглеждаше ужасен, както се и очакваше.

— Ти каза, че няма да се наложи.

— Да, така е. Вече удовлетворихме желанието на Меган. А и тя нямаше никакви планове и така или иначе щеше да приеме тези покани. Освен това, обожава Мели и има опит в тези неща. Помниш, че помогна и на мен, нали? Тя бе една от онези, благодарение на които сега се наслаждаваме на нашето семейно щастие.

Думите ѝ го накараха да се усмихне.

— Това ли имаме ние, скъпа? Семейно щастие?

Тя повдигна учудено златистите си вежди и попита:

— Не мислиш ли така?

Той я изправи на крака и притисна бедра в нейните.

— Аз бих го нарекъл рай.

— Така ли? — усмихна му се тя на свой ред, но след това се намръщи. — Няма да се измъкнеш толкова лесно. Защо всъщност се колебаеш? Престани да го увърташ. Възраженията ти не са убедителни и не им вярвам.

Той въздъхна.

— Надявах се, че нашето момиченце ще се влюби в някой подходящ шотландец, достатъчно смел, за да не обръща внимание на легендите. Някой, който ще има куража да се изправи срещу всеки от братята ти, осмелил се да го тормози.

— Колко грубо — каза тя и го плесна по рамото, преди да се отдръпне от него. — Аз обичам братята си...

— Знам, Кимбър и дори ги търпя, но не можеш да отречеш, че заслужават един хубав пердах, задето изплашиха всички кандидати на Мели. Ако няхмахме приятели в Англия, готови да я покровителстват по време на сезона, горкото момиче можеше да си остане неомъжено цял живот. Искам дъщеря ми да е толкова щастлива в брака си, колкото и ние с теб.

Тя се подсмихна.

— Какъв самохвалко.

— Но е истина — каза той, напълно убеден.

— Може би — допусна тя с иронична усмивка, но веднага след това стана отново сериозна. — Колкото до Мели и нейното бъдещо щастие, толкова ли е важно за теб от къде ще произхожда мъжа, на който тя ще отдаде сърцето си? И преди да отговориш, запомни, че ако кажеш „да“, твоята английска съпруга ще се обиди.

Той се засмя на това предупреждение.

— Наполовина английска съпруга, въпреки че бих предпочел шотландската ти кръв да не произлизаше от стария Макферсън.

Тя реши да не обръща внимание на отношението му към баща ѝ.

— Отговори ми.

— Не, скъпа, това няма значение. Но се надявах домът му да е някъде по-наблизо, а не чак в Англия. Не ми се иска момичето ни да се премести някъде на далеч, това е всичко — завърши той с въздишка.

Тя отново го приближи и пое лицето му в дланите си.

— Но много добре знаеше, че не е изключено.

— Да.

— Знаеше също, че възможностите в околността са доста малки. Тук горе сме далече от градовете, а съседните кланове нямат синове на подходяща възраст за нашето момиче. А и това, че е дъщеря на Макгрегър още повече ограничава избора ѝ.

— Да, много добре го знам.

— Тоест си просто един баща, който се оплаква, че ще изгуби дъщеря си, когато тя се омъжи, преди още да го е направила? — попита тя раздражено.

Той кимна смутено. Кимбърли реши да не му се кара заради такава глупост и вместо това каза:

— Лак, аз ще съм точно толкова нещастна да я видя, как си тръгва, но знаех още от мига, в който се роди, че един ден ще ни напусне, за да създаде свое собствено семейство. Дори и тогава не сме очаквали, че ще създаде това семейство близо до Крегора. Вярно е, че не сме предполагали, че ще е чак в Англия, но все пак...

Кимбърли изненада дори себе си, когато изведнъж избухна в сълзи. Лаклан я прегърна и започна да ѝ шепне нежни, успокояващи думи. След минута тя се отдели от него, ядосана на изблика си на чувства.

— Не знам какво ми стана — измънка тя.

Той ѝ се усмихна, видимо разкаян.

— Съжалявам, Кимбър. Не исках да те разстройвам.

— Не си. За разлика от теб, аз се радвам, че Мели има тази възможност за сезон в Лондон. Аз просто... — тя спря и въздъхна дълбоко. — Просто и аз имах същите надежди, като теб, но си мислех, че отдавна съм се отказала от тях. А и е безсмислено. Дори няколкото младежи, които я ухажваха, живееха на мили от тук, и това вероятно е причината да си доволен, че избягаха.

— Няколко мили изобщо не са голямо разстояние тук горе. Просто не ме впечатлиха много и се оказах прав. Виж, колко бързо подвиха опашки, когато братята ти се захванаха с тях. Този последния се отказа след едно невинно предупреждение от Иън Втори, че ще бъде много недоволен, ако направи племенницата му нещастна.

— Мисля, че причината беше в тона на Иън Втори и вероятно във факта, че беше сграбчил горкото момче за ризата, когато го каза.

Двамата се разсмяха за момент при спомена колко бързо ухажорът беше потеглил за дома си. Той буквално бе избягал през вратата веднага щом отпрати извиненията си. Смехът облекчи тревогата им или поне я уталожил леко за сега.

— Е, предполагам, че това пътуване е неизбежно — призна Лаклан.

— Да, неизбежно е.

— Като стана дума, Мели готова ли е с багажа си?

— Заминава чак след три дни, така че има достатъчно време да го събере. Отиде да види баща ми и вероятно ще прекара нощта там. Всъщност мисля, че намерението ѝ беше да увери братята ми, че им прощава, задето съсипаха възможностите ѝ за женитба тук у дома. Някои от тях се чувстват доста виновни. Но младежите, които я ухажваха последната година никак не я заинтригуваха, така че според нея нищо лошо не се е случило. Освен това искаше да ги увери, че когато се появи правилния мъж, тя ще го познае и те не бива да се тревожат за нея.

— Тя наистина ли си мисли, че е в състояние да ги убеди?

— Е, поне се надява — усмихна се Кимбърли. — Братята ми могат да бъдат разумни... понякога.

Лаклан изсумтя. Кимбърли се бе запознала с братята си на доста късен етап от живота си. Тя бе израснала с мисълта, че е единствено дете и научи за тях, едва когато Лаклан я заведе в Шотландия като своя

невеста. Те се появиха на прага му — или по-точно преминаха подвижния му мост — всичките шестнайсет — следвани от истинския ѝ баща, когото тя също не познаваше. Баща ѝ бе легенда из тези планини, но за съжаление тази легенда не го представяше в добра светлина.

Иън Макферсън. Майките използваха името му, за да плашат непослушните си деца. Наричаха го зъл дявол, толкова лош, че избухвал в смях, когато синовете му се опитвали да се избият един друг, и дори ги окуражавал. Други настояваха, че той е просто стар отшелник, който не е напускал дома си повече от четиридесет години. Пък и защо ли да го прави, след като държал цял харем в замъка си? Трети пък твърдяха, че отдавна е мъртъв и духът му обитава старата разрушена крепост, в която се бил затворил през всички тези години. Естествено в тези слухове нямаше нищо вярно, но малко хора бяха срещали Иън Макферсън, за да се убедят в противното.

Той беше отшелник и напоследък напускаше дома си само за да се види с Кимбърли и семейството и в Крегора, въпреки че в повечето случаи тя го посещаваше. Кимбърли нямаше нищо против. Харесваше мистичността, която обграждаше дома му — мрачната атмосфера, голите дървета, носещите се по небето тъмни облаци. Всичко това и напомняше по-скоро на замък на някоя вещица високо в покритата с облаци планина, отколкото на това, което си беше — стара крепост, преобразувана в имение на скалисто възвишение. А в нея нямаше нищо мрачно с веселите ѝ братя, които живееха там.

Нито пък имаше някаква истина в това, че братята ѝ се опитват да се избият помежду си. Вярно, че някои от сбиванията им изглеждаха точно така отстрани, но те просто се боричкаха, като братя. Нямаха никакво намерение да се убиват. Точно обратното, бяха безмерно лоялни един към друг — обидиш ли един, ще трябва да се разправяш с всички.

Историята с харема също беше глупава, но разбираема, предвид броя на синовете, които Иън бе създал. Те наистина бяха негови синове, но само няколко от тях от една и съща майка и всички бяха копелета. Иън никога не се бе женил. Искал бе да го направи, защото бе обичал майката на Кимбърли през по-голямата част от живота си, но родителите ѝ насила я омъжили за Графа на Амбъро — мъжът, когото

Кимбърли смяташе за свой баща, докато един ден не се бе напил и не й бе признал, че тази чест се полага на Йън.

Йън може да не се бе женил досега, но и никога не се бе отрекъл от свое дете. Бе взел всички тях в дома си, дори и тези, които беше създал чак в Абърдийн — поне тези, за които знаеше. Слуховете за харема вероятно бяха възникнали, защото бе разрешил на няколко от майките им да останат в дома му, дори и след като вече не проявяваше личен интерес към тях. Която и жена да предпочиташе в даден момент, той обикновено й бе верен. Или поне така уверяваше всеки, който се осмелеше да повдигне този въпрос пред него.

Семейството й със сигурност бе доста... странно и Кимбърли най-вероятно щеше да е благодарна, че е израснала другаде, ако мъжът, който я бе отгледал, не беше такъв тиранин. Някои от братята й имаха други сестри, но само нея всички можеха да нарекат своя сестра. И затова веднага попадна под закрилата им. Тя бе единствената жена сред тях и независимо, че бе най-голяма се радваше на извънредно покровителственото отношение на останалите. А когато Мелиса се роди, това се прехвърли и върху нея. След като всички бяха там за раждането й, те решиха, че тя е и тяхна.

Лаклан бе имал не малко проблеми с тях през годините. Ако той и Кимбърли се скараха за нещо или просто я погледнеше накриво, беше много вероятно повечето да му се нахвърлят, дори и само един да е бил наоколо, за да го види. А небето се разтваряше, ако той дори се опиташе да смъмри Мели за нещо, когато те бяха на гости. Цяло чудо бе, че още ги понасяше след безбройните случаи, когато го нападаха без изобщо да попитат какъв може да е проблема. Това, че намираще отношението им приемливо и правилно и никога не се бе обърнал срещу тях, сигурно беше заради шотландската му кръв.

Но Кимбърли обичаше всичките си шестнайсет братя и не спираше да се извинява за недостатъците им, които изглежда при тях изобилстваха. Бяха си заядлива, сприхава банда. Доста изненадващо като се има предвид, че Йън ги бе отгледал, а той имаше благ характер. Поне се бе върнал в Шотландия, за да лекува разбитото си сърце. И беше станал много мекушав, откакто Кимбърли се бе присъединила към семейството му.

3

Беше стар, изключително добре поддържан дом. Доналд Рос нямаше титла по рождение, дори не се причисляваше към благородниците по английските стандарти. Но беше богат, благодарение на голямото наследство, което заедно с къщата бе предавано през безброй поколения и все още съществуваше. За всеобща изненада той успя да спечели дъщерята на един английски виконт, но всички сметнаха, че са се оженили по любов, така че романтичните души бяха очаровани от историята.

Линкълн помнеше баща си като едър и силен мъж, с добродушна усмивка, който винаги бе на разположение, когато Линкълн се нуждаеше от вниманието му. Бе умрял докато проверяваше една от мините си в низините. Един тунел се беше срутил, смазвайки го толкова жестоко, че бе живял само няколко дни, след като го бяха измъкнали от там. Линкълн нямаше спомени от тогава. Не му бяха позволили да види баща си след инцидента, за което тогава недоволстваше. Но след години бе благодарен, че не бе успял да запази такъв спомен за него.

Линкълн много пъти се беше чудил, защо майка му Елеанор беше останала в Шотландия и след смъртта на съпруга си. Със сигурност не, за да може той да остане в единствения дом, който познава, защото тя го отпрати веднага щом проблемите започнаха. Не разбра също, защо тя не беше заминала с него. Можеше да назначи управител да се грижи за къщата, щом не е искала да я продава. След като Доналд бе умрял и бе отпратила Линкълн, тя бе останала без семейство там, но имаше такова в Англия. Ричард бе казал, че никога не са били близки, но все пак...

Единственото заключение на Линкълн, след като порасна и можеше да обмисли повече възможности беше, че е останала, за да се грижи за наследството. То беше по общо мнение огромно, включвайки много имоти и бизнес, който изискваше внимание от близо. В едно от

писмата си тя бе засегнала темата, като казваше, че когато стане пълнолетен, той ще трябва да се заеме с управлението им.

Това беше поредното писмо, на което той никога не отговори. Наследството вече беше негово, но той не искаше да има нищо общо с него, ако трябваше да общува с нея. Достатъчно лесен избор, след като не се нуждаеше от парите. Наследствените имоти на чичо му Ричард, прехвърлени му в годината, преди да стане пълнолетен, бяха достатъчно доходоносни.

Сега Линкълн си беше у дома. Домът, в който беше роден, домът, в който бе прекарал първите си десет години и всичките му страхове се сбъдваха. Гневът се беше върнал в мига, в който спря очите си на нея, стояща сама на прага докато слизаха от каретата. Много пъти Елеанор бе стояла там, чакайки го нетърпеливо да се върне у дома. Гледката и спомените, които породиха у него би трябвало да извикат усмивка на лицето му вместо горчивия вкус на жлъч, който усещаше.

Бяха изминали десет години, откакто за последно я бе видял по време на едно от многобройните ѝ посещения в Англия. Но този път не бе успял да я избегне. Докато растеше, му хрумваха все нови и нови извинения, които работеха безпогрешно — до сега.

Изглеждаше стара. Много по-стара от почти петдесетте си години. Ала причината не бе само във възрастта. Настина бе напълно побеляла, но той бе забелязал среброто в косите ѝ и при последната им среща, когато тя бе само на тридесет и девет. Сега лицето ѝ бе белязано и от умора. Сякаш животът ѝ тежеше, вместо да я радва.

Стоеше там облечена в черно, като в траур. Беше богата, и докато е била млада можеше да пътува, да се омъжи повторно, да направи всичко, което си пожелае. Вместо това, бе решила да остане тук и да изживее живота си сама и вероятно сега съжаляваше.

Линкълн не изпитваше съчувствие към нея. Нито една положителна емоция не можеше да премине през стената на гнева му. Всъщност, отне му цялата воля, на която бе способен, да не се върне в каретата и да си тръгне. Знаеше, че не е способен да сдържи гнева си за дълго. Плануваха да останат тук поне седмица преди да започне Сезона в Лондон. Истински късмет щеше да е ако издържи ден-два в нейната компания, без да излее цялата жлъч, която го задушаваше.

Хенриет трябваше да го сръчка, за да влезе в къщата. Преминавайки покрай Елеанор, той просто кимна проронвайки едно

„Майко“ и продължи към салона, без да я погледне повече. Беше удивен, че успя да направи дори това. Леля му, с обичайната си бързивост, запълни неловкото мълчание, последвало студения му поздрав.

Линкълн не можеше да успокои гнева си. Стоеше до прозореца в салона, който гледаше на север — посоката, в която те живееха и яростта му само се засилваше, като се замислеше и за диваците. Стоя сам там тридесет минути, докато спътничките му се настаняваха горе. Той наистина не знаеше, какво щеше да прави, ако Елеанор се присъединеше към него в салона, без леля му или братовчедката му да са там.

Гласа, който накрая го обезпокои не беше нейния.

— Радвам се да ви видя след всичките тези години отново, млади господарю! Помните ли ме?

Линкълн се огледа. Това беше господин Морисън, който му предлагаше чаша чай. От всички слуги в къщата, само прислужницата на Елеанор беше англичанка, която бе дошла с нея, след като се омъжи за Доналд. Беше взела със себе си и английските си навици, и сервирането на чай всеки следобед бе един от тях. Морисън беше иконом тук, дори преди нейното идване и очевидно все още бе така.

Линкълн не си го спомняше толкова дребен. Разбира се, той не бе достигнал пълната си височина, преди да го отпратят за Англия, така че Морисън явно му е изглеждал много по-висок тогава.

— Разбира се, господин Морисън. Не сте се променили много.

Малкият стар шотландец се разсмя — всъщност, беше по-скоро хихикане.

— О, но вие доста сте се променил. Не бих ви познал, ако не знаех, че ви очакват.

Линкълн не мислеше, че се е променил толкова много в лице, а по-скоро бе станал доста по-висок. Разбира се, да живееш с това лице всеки ден през всички тези години беше много по-различно от това да не си виждал някого деветнайсет години. Косата му беше точно толкова черна, както като беше по-млад, очите му, най-обикновено кафяви. Лицето му беше понапълняло и по-очертано. Жените го намираха красив, въпреки че той смяташе, че титлата му е също толкова привлекателна, както външността му.

Линкълн взе чашата, но не отпи от нея, а я остави на перваза. В момента предпочиташе нещо много по-силно от чай.

Той кимна към прозореца.

— Диваците още ли живеят тук?

— Едва ли, те също пораснаха. Но винаги са странели от хората, така че нищо не се чува за тях.

На Линкълн не му се налагаше да пояснява, кого има предвид. Той не беше единствения, който наричаше тези странни шотландци „диваци“. Те силно се открояваха още като деца. Живееха около четири мили на Север, достатъчно далеч, за да не ги срещне никога, ако не се скиташе надлъж и нашир като дете.

Той реши да разбере. Всъщност се нуждаеше от извинение, за да се измъкне от тази къща, преди майка му да се е появила отново. Не си помисляше да пресича пътя на диваците отново, въпреки, че сега бе много по-подготвен за евентуален сблъсък. Вече бе достатъчно зрял, за да търси възмездие. Просто си търсеше извинение да се махне за няколко часа и изобщо не възнамеряваше да ги търси.

Половин час по-късно, яздеше на север.

4

Линкълн можеше да обвинява любопитството си. Беше чувал легендите за Иън Макферсън. Че кой не беше? Но самият той никога не го беше срещал. Зървал бе дома му преди, но не си спомняше да е изглеждал чак толкова мрачен. Разбира се, децата виждат нещата по друг начин. Това, което един възрастен намираше за мрачно, на едно дете би могло да му се стори страшно и следователно вълнуващо.

Мястото бе разположено на скалист нос с голи дървета отпред и студеното море зад него. Дърветата би трябвало да са цъфтели, преди почвата да ерозира. Сега корените им се бяха врязали в скалата, служещи като доказателство, че районът невинаги е бил негостоприемен към растенията.

Пролетта беше почти към края си, но нищо не бе разцъфнало около дома на Иън Макферсън. Нито пък някога щеше, освен ако не се докараше свежа почва. Линкълн не разбираше защо някой би искал да живее на толкова диво място. Местността се бе разраснала с още сгради построени наблизко — никоя толкова голяма, колкото старото имение, но тях ги нямаше последния път, когато Линкълн бе минал от тук. Предполати, че са нечий домове. Макферсън имаше и други роднини, освен многобройните си синове.

Нямаше движение наоколо, но Линкълн си спомни, че винаги е било така. Ако не видиш бандата да идва или заминава, може да си помислиш, че мястото е изоставено. Само през студените месеци дима от комините издаваше, че е обитаемо. Сега такъв знак нямаше.

Линкълн никога не бе стъпвал вътре, и никога не бе получавал покана. Доколкото знаеше, това не важеше само за него. Въпреки това, много пъти бе чукал на вратата, за да повика приятелите си да поиграят. Те не говореха за баща си. Правеха го само хора, които не го познаваха.

Спомените за тези щастливи времена го разтърсиха. Все пак здравия разум надделя и Линкълн си тръгна, преди някой да го е забелязал в околността. Тези спомени предизвикаха мисли, които не го

бяха навестявали от години. Разсеян, той пропусна пътя на юг към дома си и пое на изток, към място, където бе ходил много пъти като малък.

Езерото все още бе там. Останките от разпаднала се плевня бяха единственото доказателство, че някой някога е живял наблизо. Това дори не беше езеро, а дълбока дупка, която събираше водата от дъждовете — обикновено достатъчно обилни, за да бъде винаги пълна. Няколко покрити с мъх тухли по брега, навеждаха на мисълта, че дупката може да е била изба преди един-два века.

Друг спомен изникна, когато достигна езерцето. Беше един от по-горещите дни на краткото лято, когато той бе хлапе на осем години. Повечето дни тук не бяха достатъчно горещи, за да има нужда човек да се разхлажда. Но този беше и Линкълн си се сети за малкото басейнче, покрай което минаваше по време на скитанията си и отиде там, за да се потопи в хладната вода. Все още не можеше да плува, но само едната страна на езерцето бе достатъчно дълбока, а той стоеше далеч от нея.

Той не беше единствения, който бе открил езерцето, тъй като няколко от братята Макферсън се появиха също с намерението да се разхладят. Зажаднял за дружба с някой на неговата възраст, Линкълн се зарадва на пристигането им и им предложи приятелството си.

Трима от тях погледнаха подозрително на запознанството си с него, но четвъртото момче, Дугъл, което също бе на осем, прие Линкълн незабавно и скоро те станаха най-добри приятели.

По-късно срещна и останалите братя. Също като другите те гледаха подозрително и не се решаваха да приемат Линкълн в групата си. Но не след дълго, той вече ги наричаше свои приятели. За съжаление също толкова бързо се превърнаха в негови врагове.

Потънал в спомени, Линкълн почти достигна езерцето, преди да разбере, че там вече има някой. Четиричленно семейство, както изглеждаше. Жената седеше близо до ръба и наблюдаваше две малки момичета, които се радваха на водата, мъжът лежеше във високата трева на известно разстояние, подремвайки или поне се опитваше. Жената се стараше да накара момичетата да се кикотят по-тихо, за да не безпокоят съпруга й.

Линкълн никога не бе чувал възрастни да използват езерцето, но разбира се много неща се бяха променили наоколо през годините. А и тук сега живееха повече хора. Щеше да е грубо просто да ги отмине,

макар да не беше в настроение за разговори с непознати — освен ако успееше да се измъкне, без да го забележат.

Той спря коня си на около петнайсет фута. Жената беше с гръб към него, децата достатъчно дълбоко във водата. Виждаха се само главичките им. Още не го бяха чули заради шума, който вдигаха. Много добре, поне можеше да се опита да се оттегли тихо. Тогава коня му изцвили.

— Здравейте.

Той въздъхна и понечи да слезе от коня. Жената се извърна да го поздрави. После се изправи, с приятелска усмивка и боне в ръка, давайки му възможност да я огледа добре. Буквално замръзна с ръка на седлото и крак, все още в стремето. Първата мисъл, която мина през главата му бе, че мъжът, излегнал се и задрямал там беше най-щастливото копеле на света.

Тя бе доста висока за жена, най-вероятно само три или четири инча под шест фута. Беше облечена в семпла селска дреха — кафява пола без намек за шлейф, бяла блуза с дълги ръкави, без плисета или други украшения, твърди ботуши за разходка — не бяха довели коне с тях — и кариран шал, в момента завързан около бедрата и, така че да ѝ е под ръка, ако завалеше.

Дрехите подсказваха, че е просто селска девойка и то вероятно бедна. Въпреки съпруга и децата с нея, той се замисли какъв ли е вкусът на меките ѝ устни.

Не само височината ѝ му се стори много интригуваща. Не бе държал толкова висока жена в обятията си и със сигурност не бе изпитвал толкова силно и мигновено привличане. Тя наистина бе много красива, но той бе виждал и по-красиви жени. Фигурата ѝ не беше пищна, а по-скоро слаба, но най-вероятно ръста ѝ създаваше тази илюзия. Имаше нежно изваяни бедра, а гърдите ѝ биха запълнили шепите му.

Поразителното ѝ лице бе украсено от не твърде изпъкнали скули и трапчинки, когато се усмихнеше. Имаше деликатно извити естествени вежди. Устните и бяха малки, но вероятно щяха да набъбнат приятно при една страстна целувка. Светлозелените ѝ очи искряха като два скъпоценни камъка и привличаха вниманието веднага, в силен контраст с тъмната ѝ коса.

Сигурно беше така, защото косата ѝ се стелеше свободно, подухвана от вятъра, в див безпорядък, което и придаваше чувствен вид, сякаш току-що е прекарала дива любовна нощ. Прелестна коса, толкова тъмно кестенява, почти черна и въпреки това с леки червеникави оттенъци. Може би това бе причината за вълната от желание, която обхвана невероятно бързо и изненадващо цялото му тяло.

Усети, че стои твърде дълго, вперил поглед в нея, без все още да е слязъл от коня. Сигурно затова не спираше да се усмихва.

— Мисля, че ще остареея с още една година, докато кажете нещо. Нов ли сте в околността? Гостувате ли на някого?

— Не... Имам предвид, да.

Той успя да прехвърли и другия си крак на земята, а лицето му започна да почервява. Мекият ѝ гърлен говор беше пленителен. Бе израснал, слушайки го от други жени и не би трябвало изобщо да е впечатлен, но от нейните устни звучеше като най-сладка музика.

Линкълн се приближи бавно към нея, усещайки как пулса му се ускорява.

— Всъщност съм на гости, въпреки че преди живеях на няколко мили на юг от тук.

— Така ли? — тя се замисли за момент — А аз си мислех, че познавам всеки на разстояние от двайсет мили наоколо.

— Беше преди много време. Може дори да не сте била родена, когато заминах, или поне със сигурност сте била твърде малка, за да познавате съседите си.

Тя изглеждаше на не повече от седемнайсет-осемнайсет години, въпреки че трябваше да е по-голяма, за да има вече две деца и то големи, съдейки от кикотенето, което идваше от езерцето. Той искаше да види децата по-добре, но само главите им се подаваха от водата.

— Предполагам, че наистина е възможно. Вашето „преди много време“ може да е два пъти колкото възрастта ми, дори три пъти.

Линкълн я погледна невярващо. Тя извърна глава и вперил поглед в краката си. Гъстата и коса падаше от едната страна, така че за момент, той не можеше да види лицето ѝ. Но тя не успя да сдържи смеха си за дълго.

Той премигна. Мили Боже, тя дори не го познаваше, а току-що се пошегува с него. Колко очарователно и освежаващо, да срещне жена,

която не е превзето скромна или прекомерно скована при запознаване. Той лесно можеше да се обиди, но изглежда тя не го бе взела предвид. Или по-скоро не я интересуваше.

Тя отметна коса назад, без да се опитва да изглежда изкусителна и въпреки това беше. Докато все още се усмихваше дяволито на лицето ѝ се появи една пленителна трапчинка. Испита огромно желание да я обходи с език, да я накара да се смее, докато прави любов с нея, за да... По дяволите, ума ли си беше загубил?

Той извърна поглед, преди да прекрачи границата и да я целуне пред погледа на семейството ѝ. Не се занимаваше с омъжени жени. Никога не го бе правил и никога нямаше да го направи. Беше напълно непоколебим относно това свое решение — до този момент. Погледна дъщерите ѝ, чиито лица можеше да види докато се взираха в него с любопитство.

И двете бяха руси, много красиви, на около седем или осем години. Не приличаха на майка си, но не приличаха и на баща си — поне по това, което можеше да се види от катранено черната му коса под шапката, която бе нахлупил на лицето си. Седем или осем? Беше създавала семейство твърде млада според всякакви стандарти.

Взирането в децата за няколко секунди му помогна да си избие от главата прелъстяването на майка им — засега.

— Много добре — каза той, като премести погледа си към нея — Беше преди деветнадесет години, а аз бях само на десет, което ме прави горе-долу „три пъти на вашата възраст“.

Последвалият смях го накара да се зарадва, че се е присъединил към шегата.

— Сигурен ли сте? Само на десет? Смятането никога не е било силната ми страна.

— Напълно — това предполага, че вие сте малко над девет годишна.

— О, всъщност съм на малко повече.

Той се усмихна.

— Аз съм Линкълн Бърнет.

— Мелиса Макгрегър.

Тя протегна ръка, за да разтърси неговата по мъжки маниер, вместо да я предложи за кратко докосване, както го правеха дамите. Напоследък целуването на ръка бе старомодно и се правеше по-скоро

като увертюра и израз на очевидно влечение. Той се надяваше, неговото влечение към нея да не е толкова очевидно.

Линкълн пусна ръката ѝ. Трябваше да си тръгне, след като бе приключил с краткия разговор, който добрите маниери изискваха, но вместо това се улови да я пита:

— Значи живеете наблизко, така ли?

Не трябваше да пита, не искаше наистина да знае, не искаше да се изкушава да я търси по-късно. Щеше да е много по-добре, ако не я видеше никога повече.

— Не, Крегора е доста на юг. На гости съм на дядо за около ден. Той живее тук горе.

Линкълн не позна името Крегора, но бегло си спомни, че имаше малка част от клана Макгрегър, които живееха в стар разрушен замък на около девет-десет мили югоизточно от имението Рос, макар като дете никога да не бе стигал чак до там, за да го види.

— Научих се да плувам в това езеро — каза той, отказвайки да си тръгне все още. Приятели, които срещнах тук ми показаха, след като преди това ми се подиграха безмилостно, че съм дошъл, без да мога да плувам.

Тя изглеждаше изненадана.

— Каква ирония. Чичо ми Джони също ме доведе тук, когато бях на шест, за да ме научи. Много по-лесно е да се научиш в спокойни води, отколкото в океана. Оттогава и аз вода братовчедките си тук по същата причина.

Бяха изминали доста голямо разстояние, за да научат децата да плуват, особено след като повечето хора го смятаха за ненужно умение, освен ако не смятаха да прекарат живота си в океана.

Братовчедки? Той отново надникна към двете момичета във водата. Те наистина не приличаха на Мелиса. И за да ги е родила тя, би трябвало да е доста по-възрастна, отколкото изглеждаше.

— Те не са ли ви дъщери?

Тя проследи погледа му. Не се разсмя, но той видя в светлите ѝ зелени очи, когато го погледна отново, че едва се сдържа.

— Мисля, че установихме, че съм само на девет — тя се усмихна — Освен това, смятам, че майка ми много ще се разстрои, ако започна да създавам деца, без самата аз да съм се омъжила.

Изпита най-странното чувство на света — срам, преплетен с невероятно вълнение — докато се бореше с ново изчервяване. Тя не беше омъжена. Беше свободна за... да я опознае по-отблизо.

— Извинете ме! Просто изглеждахте като семейство, което се наслаждава на излет.

— Но не сме. Едва за втори път се виждам с тези си братовчедки. Най-сетне майка им им позволи да дойдат в планината на гости. Разбира се, имам толкова много братовчеди, че се съмнявам някога да ги срещна всичките.

Какъвто беше случая с много големи семейства и с някои не толкова големи. Той имаше братовчеди от трето и четвърто поколение от страната на Рос, които никога не бе срещал, защото се бяха преместили в чужбина.

Линкълн кимна. Беше време да си върви. Всъщност, той предпочиташе да си замине, преди мъжа да се събуди и да съсипе първата им среща. Вече можеше да си тръгне спокойно, след като беше сигурен, че ще я срещне отново. Беше твърдо убеден в това.

— Досадих Ви достатъчно дълго — каза той, яхвайки коня си — За мен беше удоволствие да Ви срещна, госпожице Макгрегър. До скоро, желая Ви приятен ден!

Мелиса гледаше замечтано през отворената карета, как пейзажа се сменя, без всъщност да вижда нищо. Пътуването щеше да трае два пъти по-дълго с карета и за това, когато посещаваше дядо си тя обикновено яздеше собствения си кон. Но днес беше достатъчно разсеяна и затова помоли чичото, който я придружаваше до вкъщи да изкара каретата, тъй като бе сигурна, че разсеяност и яздене на игрив кон не се съчетаваха добре.

Кой би помислил, че един глупав детски страх, за жалост все още съществуващ ще е отговорен за такъв вълнуващ обрат на иначе спокойния ден? Започна с втората среща с двете дъщери на чичо Джони — първата бе по време на едно пътуване из низините с няколко от чичовците ѝ преди три години. Джони се опитваше да се грижи за тях, откакто се бяха родили, но майка им отказваше да му ги поверява. Разрешаваше му само да ги посещава в низините, където тя живееше и никога до сега не бе им бе позволила да му дойдат на гости.

Но Джони не беше единствения ѝ чичо с такива затруднения. Много от тях имаха деца, разпръснати из цяла Шотландия. В това отношение приличаха на дядо ѝ. Но за разлика от баща си, който бе прибрал и отгледал всичките си синове, не всички от тези синове имаха такъв късмет със своите деца. Някои от жените, с които се забавляваха настояваха за брак, преди да се откажат от децата си. Други просто не се интересуваха, че ще носят позора да отглеждат извънбрачно дете.

Майката на тези две дъщери беше от друг вид. Тя просто не харесваше Джони, както между другото и той нея. Създадох дъщеря си след едно безпаметно пиянство, вследствие на което бяха забравили, че не могат да се понасят. Същото се бе повторило и когато той отиде да посети дъщеря си — и отново се озоваха в леглото. Никой не бе изненадан повече от тях, когато втората им дъщеричка се появи на бял свят.

Очевидно, жената ставаше по-отстъпчива с течение на времето след като бе разрешила на момичетата да посетят планините с баща си, макар и само за седмица. Когато Джони откри, че момичетата му не могат да плуват, реши да поправи това и предложи да придружат Мелиса до прекрасното езеро на Крегора.

Мелиса вече бе предложила да помогне с уроците по плуване, но бе ужасена, че това ще стане в Крегора. Повечето от чичовците ѝ не знаеха за страха ѝ от това езеро. Наистина беше глупав страх, но тя не можеше да го прогони. Когато бе малка си въобрази, че нещо огромно и гнусно си е направило дом там, а езерото бе толкова дълбоко, че никой никога не бе успял да стигне до дъното и да я опровергае.

И така тя предложи да отидат до малкото езерце, където тя се бе научила да плува и бе водила други нейни братовчеди всяко лято. Беше дълбоко в единия край, но поне можеше да погледнеш надолу и да се убедиш, че има само кал и малко плевели на дъното.

Но да срещнеш мъж, като Линкълн Бърнет на такъв обикновен излет, все още я изумяваше, а реакцията ѝ към него я учудваше дори повече.

Дъщерите на Джони побързаха да го уведомят за непознатия, който се бе отбил, докато спеше. Това не го обезпокои. Всичко, което каза, беше:

— Нищо лошо не се е случило, иначе щяхте да ме събудите, нали?

Коеето си беше самата истина. Колкото до случилото се, Мелиса не можеше да спре да мисли за него. Нямаше нищо лошо в това, докато не го видеше отново. Ами ако това никога не станеше? Какво ако тази единствена среща се отразеше на търсенето ѝ на съпруг? Сега щеше да сравнява всеки мъж, с когото се запознаеше с него. Знаеше, че ще е така. И те всички щяха да са неподходящи — не толкова красиви, не толкова високи, не толкова общителни...

Но тези притеснения я смутиха само за миг, защото беше сигурна, че ще го срещне отново. Той самият го бе предсказал. А и изглеждаше толкова завладян от нея, колкото и тя от него, така че не се съмняваше.

Всъщност, тя се усмихваше глупаво, откакто го бе срещнала. И все още се усмихваше, когато най-възрастния ѝ чичо Иън Първи я докара вкъщи на следващата сутрин.

Тя имаше шест чичовци на име Иън. Някои хора намираха това за странно, но не и тя, имайки предвид, че всички те бяха от различни майки, които ги бяха кръстили на баща им и той нямаше как да възрази. Номерата бяха добавени към имената им от тях самите, за да избегнат объркванията, когато бяха всички заедно. Повечето в семейството използваша само името, без номерата, ако присъстваше само един Иън.

— Много си тиха днес — отбеляза Иън по средата на пътуването — Тревожиш се за Лондон ли?

— Не, изобщо — увери го тя.

Този Иън беше само с една година по-малък от майката на Мелиса и бе по-скоро като баща за нея, отколкото чичо. Тя не бе свикнала да му споделя повече, отколкото на баща си, докато най-младия ѝ чичо Иън шести, който беше само осем години по-голям от нея ѝ беше по-скоро като брат, отколкото чичо, бе най-големия ѝ довереник. На него би разказала всичко за срещата си с Линкълн, ако си беше вкъщи снощи, за да я чуе — всичко, което се бе случило, всичко, което бе почувствала.

Но на Мелиса и хрумна, че тъй като този чичо беше най-възрастния от братята, за разлика от останалите можеше да помни Линкълн от времето, когато бе живял в Планините. А тя имаше толкова много въпроси за него. За мъжа, който бе прогонил всички други мисли от главата ѝ откакто се разделиха вчера. Искаше да го попита за толкова много неща, а не го направи.

Тя не знаеше, колко дълго ще продължи посещението му, не знаеше къде живее в Англия — ако живееше в Англия, въпреки че всичко в него, включително и акцента му подсказваха, че е точно така. Колко жалко би било, ако беше дошъл в Планините за дълго гостуване, след като тя заминаваше за Лондон след няколко дни. Или дори по-лошо, да се прибере у дома, точно когато Линкълн се върнеше в Англия.

Тя не можеше да отмени пътуването си, колкото и да ѝ се искаше. Планирано бе отдавна, а ѝ скъпия подходящ гардероб... Освен това посещението на Линкълн можеше и да е кратко и вероятно щяха да продължат познанството си в Лондон. Той дори може и да живееше там. О, защо не го попита?

Дори и да не отговореше на повечето ѝ въпроси, Иън можеше и да знае нещо за него, за разлика от нея. И за това попита директно:

— Познавал ли си Линкълн Бърнет, когато е живеел на няколко мили от вас?

— Бърнет? Звучи американско или английско.

— Да, той е англичанин.

— Значи си го срещала?

— Да, вчера — каза тя — Той е много мил и много красив.

Иън се подсмихна.

— И очевидно си била завладяна от него. Не заминаваш ли сега за Лондон заради подобна причина?

Иън не беше от тези чичовци, които плашеха ухажорите ѝ. Той бе много по-сдържан, след като бе навършил четиридесет и оставяше човек да се докаже, преди да го съди. Или поне се въздържаше от предупреждения и заплахи, докато не видеше, че наистина има нужда от тях. Дори и понякога да избухваше като братята си, вече не бе пръв в сбиванията.

— Просто го срещнах, но не разговаряхме достатъчно дълго, за да разбере, колко време ще остане. Може и да идва често тук. Надявах се, че може би си го спомняш, и ще можеш да ми разкажеш малко повече за него.

— Да го помня от кога? Тук наоколо никога не са живели Бърнет, доколкото знам. Имаше Линк, което може да е било на кратко от Линкълн, предполагам, но това глупаво хлапе беше шотландец, като теб и мен.

— Аз съм само три четвърти — поправи го тя с усмивка.

— О, и той беше само на половина. Сега като се замисля, това няма никакво значение, тъй като той беше Рос, а не Бърнет. Едно момиче може да се върне вкъщи с нова фамилия, но обикновено мъжа запазва тази, с която се е родил.

— Той твърди, че е живял тук преди деветнадесет години, въпреки че не каза дали е идвал на гости през това време или не. Предположих, че все още има роднини, които живеят тук и е дошъл да види тях, но може би цялото му семейство се е преместило и той се е върнал, за да се види със старите си приятели.

— Мила, аз съм бил на около двадесет преди деветнадесет години, достатъчно възрастен, за да знам ако някакви англичани са

живели наоколо, освен ако не е бил осиновен или много малък.

— Не, той каза, че бил на десет, когато е заминал. Може да е бил Линкълн Рос, знаеш ли, осиновен и вероятно върнат на истинските си родители, и това да е причина за различната му фамилия сега?

— Възрастта е точна, но ако наистина се интересуваш от мъжа, Мели, тогава се моли това да не е Линк Рос, който аз и братята ми познавахме.

Тя се смръщи.

— Защо?

— Защото хлапето беше глупаво, безкрайно упорито и за капак отмъстително. Според мен подобни неща трудно се надрастват. Той не можа просто да си понесе заслужения бой и да остави нещата така, а продължи да се връща за още и още.

— Какво е направил, за да заслужи този бой?

Иън въздъхна.

— Предполагам, че Дуги бе също толкова виновен, защото искаше да са приятели с Линк. Той веднага го прие. Бяха на еднаква възраст. И накрая всички го харесахме, въпреки че винаги си остана най-близък с Дуги.

— Но, какво е направил, за да се промени това?

— Сби се с Дуги, а брат ни нямаше никакъв шанс да победи. Линк беше израснал много по-едър от Дуги за двете години, през които бяха близки приятели. С един удар му счупи носа. Нямаше борба. Той знаеше, че няма да има. Не биваше да започва. Но той го направи и не бе чудно, че братята ми се намесиха да го довършат. Познаваше ни много добре вече и би трябвало да знае, че няма да оставим някой от нас да пострада, без виновника да плати висока цена за това.

— И той се върна?

— Да. Чувстваше се оцетен и искаше реванш. Бе твърдо решен да се справи с всички нас и то на куп. Или беше голям глупак или напълно откачен.

— Не може да е същия човек, чичо — каза Мелиса категорично — Линкълн Бърнет изобщо не е такъв. Повярвай ми.

Иън и се усмихна.

— Не е нужно да ме убеждаваш в това, мила. Не съм и помислил, че е той. Може да има много причини, поради които да не съм чувал за твоя господин Бърнет, най-вероятната от които е, че мъжа не живее тук

от много отдавна. Сигурно е дошъл и си е отишъл, преди някой да разбере, че е бил тук. Няма да е за първи път английски поданик да дойде в Шотландия, за да разбере, защо на Кралицата им толкова много и харесва тук.

Да, напълно разумна причина и вероятно точно за това Иън не беше чувал за Линкълн Бърнет. Освен това, този глупав млад Линкълн е бил шотландец. Нейният Линкълн със сигурност не беше. Тя отблъсна тези мисли и се върна към замечтаното броене на минутите до следващата среща с господин Бърнет.

6

Линкълн знаеше, че няма да е лесно да седне на една маса с майка си. Бе пропуснал вечерята предния ден, със слабото извинение, че е изтощен, а закуската обикновено пропускаше, тъй като не обичаше да става рано. Но обяда нямаше как да бъде избегнат и той се чувстваше точно толкова неловко, колкото бе предположил, че ще бъде. Дори и в присъствието на леля му и братовчедката му, които поддържаха разговора, липсата на каквото и да е участие от негова страна бе ярко забележима. Толкова бе разсеян, че дори не бе усетил, че не ги слуша докато братовчедката Едит, която рядко повишаваше тон почти извика:

— Линкълн! Какво ти става?

— Извинявай?

— Попитах те три пъти — сопна се тя — Ще ме заведеш ли да поюздим този следобед? Това е първото ми посещение в Шотландия, все пак. Бих искала да видя малко повече, отколкото гледката, която ми предложи пътя до тук.

— Съжалявам, Еди. Просто вчера срещнах един човек, който завладя ума ми.

— Момиче, надявам се — добави Хенриет.

— Всъщност да.

Леля му се усмихна доволно, очевидно извадила си собствени заключения.

— Прекрасно! Ще е много добре, ако си намериш съпруга, преди да започне сезона. Точно така, няма смисъл да се чака и на нас ще ни е още по-лесно да направим приготовленията за сватбата, докато ти придружаваш Едит на всички балове и вечеринки.

Той за малко да извърти очи при тези думи.

— Все още не знам абсолютно нищо за нея, освен името ѝ. Днес я срещнах случайно, лельо.

— Когато мъж се разсее дотолкова, че слуха му да се повреди като твоя, той вече мисли за женитба — настоя Хенриет.

Линкълн се изчерви, но не защото бе спомената думата „сватба“. Това изобщо не занимаваше мислите му. Той знаеше, че иска Мелиса Макгрегър в живота си и то завинаги. Всяка представа за кратка авантюра с нея по време на престоя му тук го караше да роптае вътрешно. „Кратка“ никога нямаше да е достатъчно предвид желанието, което изпитваше. Само една продължителна връзка би задоволила чувствата, които тя бе събудила.

Мислите за нея го бяха държали буден през половината от нощта и точно преди да заспи си мислеше да ѝ купи къща в Англия и да я задържи като своя любовница. Но се чудеше как да повдигне въпроса пред нея. Нямаше навика да издържа любовници. До сега не беше срещал жена, която да пожелае толкова, че да я иска само за себе си.

Но защо по дяволите да не се ожени за нея вместо това? Какво като той има титла, а тя не? И все пак беше доста самонадеяно да мисли, че тя ще се съгласи. Предполагаше се, че трябва да я попита, преди със сигурност да реши, че тя ще приеме.

— Е, коя е тя и кога ще се срещнем с нея? — поиска да узнае Едит.

— Тя е Макгрегър от Крегора. Не съм съвсем сигурен, къде е това. Мисля, че няколко Макгрегър живееха в стар замък на няколко часа оттук.

— Крегора е името на замъка — обясни Елеанор с несигурен тон, сякаш се колебаеше дали да сподели това, което знае или не.

На върха на езика му беше да я пита, дали познава Мелиса, но се въздържа. Колкото и нетърпелив да беше да научи всичко за момичето, той предпочиташе да го чуе от всеки друг, освен от майка си.

— Ще яздя в тази посока днес следобед, ако искаш да се присъединиш към мен, Еди.

— Два часа докато стигнеш дотам и два часа на обратно? Това е малко повече, отколкото си мислех, имайки предвид, че още ме боли всичко от четиридневното пътуване с каретата. Утре може би — ако можеш да чакаш толкова дълго — добави тя с усмивка.

Той не можеше и изражението му сигурно го бе показало достатъчно ясно, защото Едит се разсмя и добави:

— Много добре, наистина не искам да стоя толкова дълго на седлото, без значение колко съм си починала преди това. Една малка обиколка из околността утре ще ми бъде напълно достатъчна.

— Ако ще яздите утре, може и аз да се присъединя към вас — каза Хенриет — Имаш ли достатъчно коне за всички ни, Елеанор?

— Не, имаме само няколко впрегатни коня, тъй като аз не яздя вече, но ще осигуря няколко подходящи за утре.

— Прекрасно. Очаквам го с нетърпение!

Разговорът пое в друга посока и Линкълн пак се умълча. Беше благодарен, че майка му отново се бе отказала да го заговори директно. Тя опита вече няколко пъти, но явно не се осмеляваше.

Какво очакваше от него, покана ли? Вероятно заради това щеше да си отиде от тук без нищо да се е променило. Беше се надявал, че ще остави горчивината зад гърба си, но не бе предвидил, негодуванието, което щеше да го обземе като я види отново тук, в дома, където се бе отказала от него.

Знаеше, че е купила наела или заела специално за него прекрасният жребец, толкова подходящ за добър ездач като него. Беше помислила за това, още преди той да пристигне. Освен това изпрати един слуга, преди да тръгне след обяда, за да го насочи към замъка Крегора и да не му се налага да разпитва за пътя.

Вероятно за пореден път се опитваше да избегне пренебрежителният му поглед, след като се бе отнесъл с такава неблагоприятност към думите ѝ в трапезарията. И въпреки всичко тя знаеше, че той има нужда от помощ и се бе погрижила да я получи.

Постъпка, която всяка майка би извършила, без да я молят за това. — Господи, искаше му се да не го бе правила. Твърде късно беше. Имаше деветнадесет години да му даде това, от което наистина бе имал нужда, но тя никога не направи и най-малък опит. Да, той правеше всичко възможно, за да я отбягва, дори не отговаряше на писмата ѝ. Но ако тя наистина държеше на него щеше да го намери. Можеше да открие път към сърцето му, и да го върне у дома.

Линкълн лесно намери езерото. Бяха му казали да следва извивките му из равнината, които напомняха река. Бе наистина огромно, а замъкът Крегора бе кацнал на един стръмен склон, който сякаш бдеше над него и планините в далечината.

Стори му се много странно, че Мелиса бе пътувала толкова надалеч от къщи, за да плува в някаква плитка дупка с вода, когато имаше такова великолепно езеро в задния си двор. Но се радваше, че го бе направила вчера, каквато и да беше причината за това. В противен случай, той никога нямаше да я срещне.

Вероятността да я види отново го изпълни с трепет какъвто не бе изпитвал от доста време насам. Не искаше леля му и братовчедка му да разберат колко щеше да го измъчи този сезон. Безкрайните социални събития, хазарта и другите забавления, в които щяха да се потопят, никога не бяха представлявали интерес за него и след десет години опити, той реши, че дълбоко в сърцето си е провинциално момче. Което беше още една причина да се съгласи, че му е време да се задоми.

Крегора определено не беше това, което очакваше от многовековен замък. Всичко изглеждаше в отлично състояние, включително и външните отбранителни стени. Вътрешният двор, над който се извисяваха, изобщо не приличаше на това, което някога е бил. Беше изпълнен с многобройни работилници, дърводелски магазин, ковачница, пекарна и други подобни, но също така и с каменните къщи на малкото село.

Мелиса вероятно живееше в една от тези къщи или поне някъде наблизо. Той попита в конюшната, къде би могъл да я намери. Насочиха го към централната крепост, за да попита леърда, кой си бе къщи. И той отново се изненада. Нямаше как да се предположи, че отвътре замъкът е като провинциално имение, разполагащо с внушителен брой стаи.

Помолиха го да изчака в празния салон. Не след дълго се появи самия Лаклан Макгрегър, собственик на Крегора и настоящ глава на тази малка част от клана Макгрегър.

Линкълн беше висок, но Макгрегър бе още по-висок. Някъде около средата на четиридесетте, широкоплещест, с големи мускулести бедра и повечето хора биха го определили като гигант. Въпреки това изглеждаше красив и погледа му беше много приятелски, когато подаде ръка и се представи. Линкълн реши, да не включва титлата си. Чувстваше я повече, като броня, която нямаше нужда да надява тук.

— Какво ви води към Крегора, господин Бърнет?

— Търся Мелиса Макгрегър. Казаха ми, че вие можете да ме упътите към нея — отговори Линкълн.

— И защо я търсите?

— Дойдох да я помоля да се омъжи за мен.

Не биваше да посочва тази причина, след като имаше много други, с които би могъл да оправдае идването си тук. Това изненада Макгрегър, въпреки че по-възрастния мъж го прикри достатъчно бързо. Все пак неговите намерения не бяха ничия работа, с изключение на Мелиса и родителите ѝ. И разкриването им дори не му помогна да постигне по-бързо целта, както се бе надявал.

— Да отидем в кабинета ми, където никой няма да ни прекъсва — предложи Лаклан.

— Няма нужда да отнемам от времето ви, сър. Ако само ме упътите към Мелиса...

— Като му дойде времето, момче. Първо ще ми кажеш, защо си решил да се ожениш за дъщеря ми.

— Дъщеря ви?!

— Да, и щом не знаеш това, значи не я познаваш достатъчно, та да я молиш да се омъжи за теб — все още. Но не се тревожи, не отхвърлям предложението ти. Просто трябва първо да поговорим, не си ли съгласен?

Линкълн кимна силно засрамен и последва Лаклан към кабинета му. Какъв късмет. Надяваше се, че споменаването на брак ще покаже сериозността на посещението му и това щеше да го отведе без повече пречки до Мелиса. Но като се има предвид пред кого заяви намеренията си, това само го караше да се чувства като пълен глупак. Той си мислеше, че споменаването на брак ще попречи на всякакви

отклонения, или поне ще покаже сериозността на посещението му, което щеше да го отведе при Мелиса по-бързо, без повече отклонения по пътя. Но имайки предвид, пред кой заяви намеренията си, това само го правеше да изглежда като глупак.

Също като салона, който току-що бяха напуснали, и коридора, през който минаха, кабинета на Лаклан Макгрегър беше облицован с дебело дърво, без следа от външните каменни стени, които да напомнят, че са в замък. Имаше само един прозорец с дървена рамка, който изглеждаше по-голям от първоначално построения. Беше удобна стая, с дебело тапицирана мебелировка в тъмните тонове на кафяво, зелено и черно, съвсем подходящи за кабинета на един мъж. Но Линкълн не се чувстваше никак удобно.

За някой, който неотдавна бе решил, че е време да се ожени и за кого да се ожени, той не бе мислил, точно какво да каже на бащата на бъдещата си невеста. Но след като сам се бе наврял в лапите на лъва, беше много далеч от добрия старт. По дяволите. Не беше свикнал да не знае как да постъпи.

По-възрастния мъж помогна извънредно много веднага щом седнаха, като просто попита:

— Е, кога срещнахте нашата Мели?

— Вчера.

Изненаданото изражение на Лаклан бързо се превърна във вълна от неудържим смях. Когато се поуспокои, той каза:

— Извинете ме. Не се среща мъж, който толкова бързо да разбере какво иска.

— Доверявам се на инстинктите си, сър — каза Линкълн в своя защита — Но може би трябва да обясня. Бях решил да се задомя и щях да започна да си търся съпруга по време на сезона в Лондон. Така че мисълта за брак не беше просто моментно хрумване, и аз го обмислям внимателно напоследък. Когато срещнах Мелиса, реших, че няма смисъл да търся повече, ако тя ме приеме. Както и да е, не исках да казвам веднага, че искам да се ожения за нея. За мен това бе щастлива случайност, но съзнавам, че естествено първо трябва да я ухаждам. Днес смятах да изясня намеренията си и да я уверя, че те са почтени.

— Добре казано, момко. Аз не бях толкова сигурен за жена си, когато я срещнах. Да си ръмжим един на друг бе единственото, което успяхме да правим заедно, въпреки, че според мен любовта се бе

промъкнала в сърцата и на двама ни. Надявам се ще ми кажеш, какъв живот би могъл да предложиш на нашето момиче?

— Разбира се. Наследих две сравнително големи имения. Едно в Англия от чичо ми по майчина линия и едно тук в Шотландия, което включва няколко имота, както на Север, така и в низините.

Лаклан повдигна вежда.

— Шотландия, а? И за кого става въпрос?

— Баща ми беше Доналд Рос.

— Проклет да съм! Аз го познавах. Много съжалих, когато чух за инцидента. Майка ти още живее тук, нали?

— Да, въпреки че аз не живея тук. Пратиха ме при чичо ми, когато баща ми почина. Създадох си мой дом в Англия с неговото семейство.

— И защо си изоставил името на баща си? — попита Лаклан.

— Не бих могъл да го направя никога. Пълното ми име е Линкълн Рос Бърнет. Замесена е английска титла. Няма други мъжки наследници от тази страна на семейството и затова чичо ми подаде петиция, да ми даде фамилията си. Аз съм седемнадесетия Виконт на Кембъри.

— Изненадан съм. Изобщо не изглеждаш или говориш като шотландец, знаеш ли.

Линкълн се усмихна кисело.

— Прекарах последните деветнадесет години в Англия, което включва повечето от ученическите ми години. Учителите ми бяха решени да изкоренят шотландския ми акцент.

— Удивително, но предполагам, че ако живееш сред англичаните достатъчно дълго, е много лесно да станеш един от тях.

— Вие не сте враждебно настроен към всичко английско, нали? — попита Линкълн колебливо.

Лаклан се разсмя весело и обясни:

— Жена ми е англичанка. Леля ми беше англичанка. Имам добри приятели, които също живеят там. Не, единственото, което не харесвам в Англия е, че е пренаселено и мъж с моите размери привлича прекалено много внимание. Височината ми винаги ме е карала да се чувствам някак неудобно.

Линкълн кимна, разбирайки го напълно. Със своите шест фута и четири инча, той се бе чувствал неудобно неведнъж, като най-висок в

тълпата. Това бе една от причините да няма нищо против да загуби акцента си. Като дете бе по-висок от връстниците си и това наред с акцента му ставаше причина за някои конфузни ситуации още от началото на преместването му в Англия. Децата винаги бързаха да се забавляват на гърба на „различните“, за какъвто беше считан повече от година, докато спря поне да звучи като такъв.

Той скочи на крака и сложи ръка на сърцето си.

— Бихте ли ми дали разрешение да ухажвам Мелиса?

— Нямам нищо против да ухажваш момичето ми, нито да се ожениш за нея, ако и тя те харесва толкова, колкото и ти нея. Всичко, от което се интересуваме аз и майка ѝ е нейното щастие. Въпреки, че се надявахме да се ожени някъде по-близо до дома, досега не е имало подходящи предложения.

Линкълн се усмихна, като чу това.

— Може ли да я видя? Няма да ѝ споменавам за женитба все още.

Лаклан въздъхна.

— Страхувам се, че я изпусна този път. Върна се вкъщи тази сутрин, но веднага беше завлечена от майка си за някои покупки в последния момент, преди утре да замине за Лондон.

— Тя заминава за Лондон?

— Да, ще прекара сезона там. Очакваме да се върне у дома сгодена. Така, че ще трябва да я ухажваш там. Това ще представлява ли някакъв проблем за теб?

— Напротив, за мен е много по-удобно, тъй като ме избраха да кавалерствам на братовчедката си по време на сезона в Лондон.

— Чудесно. Пожелавам ти късмет тогава, момко, но не мисля, че ти е необходим.

8

Мелиса бе разочарована, че не успя да види Линкълн Бърнет, когато той се бе отбил в Крегора в деня, преди тя да отпътува за Лондон. Но всъщност не ѝ остана много време за съжаления, особено след като баща ѝ я увери, че ще види виконт Кембъри, подчертавайки титлата с намигане, в Лондон съвсем скоро.

Тя искаше да разпита баща си за разговора им с Линкълн, но покрай последните приготовления преди пътуването, така и не успя да го направи. Не, че имаше толкова голямо значение, след като той я увери, че Линкълн също ще е в Лондон за сезона. Всъщност предпочиташе лично да го попита за всичко, което искаше да научи за него.

Пътуването до Англия мина спокойно. За нея то не беше първото, за разлика от най-младия ѝ чичо, който нямаше търпение да пристигнат. Тя обичаше всичките си чичовци, но Иън шести, най-малкия от шестнадесетте братя и последния с името Иън, беше също и неин добър приятел. Мелиса много се зарадва, когато разбра, че той ще я придружи.

Навършил двадесет и шест само преди няколко месеца, Иън бе висок колкото братята си, всеки един от които бе между шест и шест и половина фута. Той бе един от малкото, които не бяха наследили златистата коса и светло зелени очи на баща си. Неговата бе червеникаво кестенява, и не твърде ярка, а очите му, небесно сини. Лицето му бе обсипано с лунички, наследени заедно с очите и косата от майка му, което му придаваше момчешки вид, карайки го да изглежда дори по-млад, отколкото беше. Той бе също един от покачливите братя и обичаше да се шегува. Въпреки това бе приел много сериозно задачата си на неин придружител и верен приятел.

През целия път тя проглуши ушите на Иън с приказките си за Линкълн и накрая той взе да очаква с нетърпение срещата с момъка, който я бе завладял. Разбира се, на няколко пъти я бе предупредил да не пренебрегва останалите джентълмени, които ще срещне, за да може

да има възможно най-голям избор накрая. Но Иън беше един от виновниците за съсипването на възможността ѝ да се омъжи близо до дома, и смяташе да задържи мнението си за себе си, ако изобщо му беше възможно и да остави съдбата да си свърши работата.

Мелиса беше съгласна с това. Но напоследък бе убедена, че съдбата вече си е свършила работата. Смяташе да последва съвета на Иън и да завърже нови познанства през тези няколко месеца в Лондон. Да бъде благосклонна и към други подходящи кандидати и да не ги отхвърля, само защото беше сигурна, че Линкълн е единствения, който иска. Все пак между тях нещо можеше и да се обърка. Интересите на Линкълн можеше да са насочени някъде другаде. Така че, щеше да е глупаво да не завърже колкото се може повече запознанства, за да си осигури и други възможности.

Изпита още едно разочарование, когато разбра, че срещата с Линкълн можеше и да не се осъществи толкова скоро, колкото ѝ се искаше. През цялата вечер на дебюта си тя непрекъснато го търсеше с поглед. Беше прием с вечеря, по-скоро голям, с тридесет гости, въпреки че херцогинята го нарече „малък и идеален за опипване на почвата“. За съжаление Линкълн не беше сред гостите.

Иън също не отиде, но и не смяташе да ходи на повечето социални ангажименти, считайки, че Херцогинята на Ротстън ще е напълно достатъчна за придружител на Мелиса. Кое то си беше самата истина. Че кой би посмьл да прекрачи границите на приличието в присъствието на дама с такова високо положение? Да предизвикаш лошата страна на Мегън Сейнт Джеймс беше равносилно на това да бъдеш изхвърлен от обществото.

Но на следващия ден, когато четирима джентълмени се появиха, за да посетят Мелиса в различни часове, Иън бе до нея по време на всяка една визита. Някои от тях осъзнаха, че Иън е неин роднина, който се грижи за нея и че ще е в тяхна полза да се сприятелят с него, така че се постараха да го постигнат. Иън дори хареса един от мъжете, тъй като и двамата имаха слабост към голф и прекараха трийсет минути в обсъждане на спорта.

Мелиса бе развеселена. Тя също харесваше голфа и можеше да се включи в разговора, но двамата мъже толкова се бяха ентусиазирали от темата, че тя реши да не опитва. Това ѝ даде възможност да се измъкне за кратка дрямка.

Мелиса обикновено кипеше от енергия, но дори и тя трябваше да признае, че сезона в Лондон бе едно много изтощително занимание. Херцогинята я бе предупредила, че някои от приемите щяха да продължават до малките часове на нощта, а други чак до зори. По-възрастните можеха да спят до късно или да подремнат преди вечерното събитие, но от младите мъже и жени, които бяха там с надеждата да си намерят съпрузи, се очакваше да прекарват дните си или в ходене на посещения или в посрещане на новите си познайници. След всичко това не оставаше много време за сън.

Втората вечер на Мелиса навън беше в операта и тя отново се разочарова, след като прекара времето си гледайки повече публиката, отколкото представлението. Този път Мегън забеляза това и отбеляза:

— Търсиш ли някого конкретно или просто се възхищаваш на модата?

Нямаше причина да отрича.

— Линкълн Бърнет. Познаваш ли го?

— Не бих казала.

— Може би по титла, Виконт Кембъри?

— Не, и това не ми звучи познато. Нали не е някой, когото си срещнала на снощната вечеря? Сигурна съм, че познавах всички присъстващи.

— Не, срещнах го в Шотландия само няколко дни преди да заминем. Беше там на посещение и баща ми мислеше, че ще е тук за сезона.

— Е, тогава вероятно ще бъде. Да разбирам ли, че си влюбена в него?

— Да — ухили се Мелиса — Беше изумително, колко бързо се случи. Сякаш се познавахме от цяла вечност. — Така ли беше при вас, когато за първи път се срещнахте с Херцога?

— Не точно. — Меган изсумтя, но бързо се подсмихна — Аз се опитах да го отхвърля, като си мислех, че работи за баща ми, а и още от началото ме наричаше зверче. Бяхме силно привлечени един от друг, не мога да го отрека и вероятно за това се опитвахме да прикрием този факт с повече враждебност, отколкото беше нужно.

Мелиса знаеше част от историята. Самата тя мислеше, че е по-скоро романтична. Да искаш да се омъжиш за херцог и то за конкретен такъв, но да се влюбиш и да се омъжиш за някакъв коняр, само за да

разбереш след това, че си се омъжила за същия херцог, към когото си се стремила. Тя също не знаеше за титлата на Линкълн, когато се увлече по него. Не че имаше някакво значение за нея дали има такава или не. Но поне не беше нещо, което бе скрил, както Девлин Сейнт Джеймс, когато за първи път срещнал Меган.

— Ще бъде дълъг сезон, скъпа — добави Меган — Твоя млад лорд все някога ще се появи. Вероятно още не се е върнал в Англия. Междувременно просто се забавлявай. За това си тук. Колкото до женитбата, това ще се случи от само себе си, сигурна съм.

Мелиса взе думите ѝ присърце и дори се забавлява през остатъка от тази седмица и по-голяма част от следващата. Но когато отмина и третата седмица от престоя и в Лондон, а все още нямаше вест от Линкълн Бърнет, тя реши, че виконт Кембъри изобщо няма да се появи.

9

Линкълн може и да не бе успял да види Мелиса през онзи ден в Крегора, но поне си намери извинение да съкрати престоя си в Шотландия. Беше нетърпелив да си тръгне, тъй като нещата не се бяха развили така, както му се искаше. Не успя да загърби цялата горчилка, надигаща се в него всеки път, когато видеше майка си. И вместо да се изправи пред нея и да излее душата си, което подозираше, че би било по-болезнено, отколкото може да понесе, той реши отново да зарови чувствата, вместо да опитва да ги загърби завинаги.

Беше сигурен, че Мелиса ще успее да му помогне с това. Тя беше ярко цвете в една мъртва градина, на каквато приличаше живота му — лишен от забавления, лишен от истински интереси и цели и изпълнен с горчиви спомени от детството. Леля му и братовчедката му бяха единствените, които го подкрепяха, преди да срещне дъщерята на Макгрегър. Мелиса щеше да даде на живота му нов смисъл. Но първо трябваше да я спечели.

Не беше очаквал обаче Хенриет да покани Елеанор да се върне в Англия с тях, нито пък майка му да приеме поканата. Той прекара един цял ден в опити да измисли причина, поради която тя не биваше да идва в Англия. Но като имаше предвид задълженията си за през лятото и това, че леля му и братовчедката му щяха да са през това време с него в Лондон, нямаше основателна причина и Елеанор да не се присъедини към тях.

Да заяви директно, че не я иска близо до себе си беше изключено. Не се чувстваше чак толкова изстрадал, за да се държи грубо и оскърбително. Освен това, ако го стореше, щеше да отвори кутията на Пандора, а той се опитваше да избегне именно това.

Той се бе надявал да настигне Мелиса по пътя и дори да отседат в едни и същи странноприемници, за да получи предимство пред останалите ухажори, но решението на майка му да тръгне с тях провали идеята му. Въпреки това забавяне, щеше да пристигне най-много един ден след Мелиса. А и знаеше, къде да я намери, тъй като

баща и му беше казал, че ще отседне при Сейнт Джеймс, и ще е под тяхна опека. Не, че познаваше някой Сейнт Джеймс, но едва ли щеше да е трудно да намери адреса им.

За съжаление откри четири семейства Сейнт Джеймс с къщи в Лондон. Най-изтъкнатия беше херцог и Линкълн го елиминира веднага. Отне му четири дни да обиколи останалите. Първият беше актьор, който не беше наистина Сейнт Джеймс. Младият мъж се бе нарекъл така, защото името му звучеше добре. Вторият адрес, който Линкълн посети беше на капитанска вдовица, която не познаваше никой от Шотландия. Третият адрес се намираше в бедняшкия квартал, и едва побираше десетчленното семейство в една-единствена стая, камо ли и посетители от Шотландия.

Линкълн нямаше друг избор, освен да посети градската къща на херцог Амброуз Девлин Сейнт Джеймс, но бе сигурен, че само ще си изгуби времето. Той не допускаше, че неговата евентуална съпруга може да е свързана по някакъв начин с Херцога и Херцогинята на Ротстън, поне не достатъчно, за да се намира под тяхна опека. Но лошото беше, че ако това се окажеше вярно, щеше да е чист късмет ако успее да я види. Не можеше просто така да се появиш на вратата на хора, като Техни Светлости без лична покана или тяхна визитка, за да докажеш, че ги познаваш или без да имаш сериозно основание да разговаряш с тях.

Мелиса беше там. Икономът се смили достатъчно, за да му го каже, точно преди да затръшне вратата в лицето му. Линкълн не почука отново. Знаеше, че е безсмислено. Той не разполагаше с визитка или покана, а въпросът му за присъствието на Мелиса ясно даде на икономата да разбере, че той не знае и съответно не е добре дошъл в дома.

Лошото настроение го обзе много преди да стигне градската къща на Бърнет. Не бе очаквал да среща Мелиса на всички събития, които леля му бе предвидила за Едит, но се надяваше, че да я види поне на няколко от тях. Искаше му се и да я посети, както си му беше реда. Това също вече не изглеждаше вероятно. Сейнт Джеймс просто не бяха от неговия кръг. Техните познати бяха елита на кралството, събитията, на които те щяха да присъстват бяха най-изисканите през сезона.

Той не познаваше никого от този кръг, тъй като се движеше в компания, съставена най-вече от необвързани мъже като него. А и поканите, които Хенриет уреждаше да ги чакат, когато отиде в града, бяха от нейните лични познати, повечето от които на други майки, чиито дъщери, му бяха хвърлили око.

Това, че го смятаха за чудесен улов, поради титлата и богатството му, щеше да им донесе още покани по време на сезона, но едва ли щяха да са подходящите. Трябваше поне веднъж да прекрачиш прага на тези висши кръгове, за да бъдеш поканен отново. Той не очакваше това да се случи, тъй като не познаваше никой, който може да го въведе в това общество. Как по дяволите ухажването на Мелиса бе станало толкова сложно?

Проницателна както винаги, Хенриет забеляза настроението му. Тя го познаваше достатъчно добре, за да не го отдаде на това, че Елеанор ги беше придружила в театъра тази вечер.

— Изглеждаш така, сякаш си изгубил най-добрия си приятел, момчето ми. Да не се е случило нещо неприятно, за което още не си ми казал?

— Нищо особено. Просто научих, че Мелиса Макгрегър е покровителствана от не кой да е, а именно от Херцога и Херцогинята на Ротстън? Не е нищо от първостепенна важност — отговори той остро.

— Техни Светлости, а? Момичето е извадило късмет с тях. Но защо виждаш в това проблем?

— Ние не познаваме никой от този кръг.

— Ние не — съгласи се тя — Но ти да. Ти познаваш момичето.

— Лельо Хенри, това няма да ми осигури достъп до дома им — каза Линкълн.

— Вратата барикадирана ли е?

— Може и да е.

— Е, това е неприятно положение — намръщи се Хенриет, а после предложи — Нека се обадя на няколко приятели утре следобед и да видим какво ще стане. Не съм много запозната със светските контакти, но не мисля, че ще е толкова трудно да намеря някой, който може да помогне.

Линкълн кимна. Собствените му инстинкти го подтикваха просто да нахълта и да настоява да се види с Мелиса. Но това щеше да

породи скандал, който по-скоро да навреди, отколкото да помогне осъществяването на целта му. Пък и да изпадне в немилост пред Херцога беше положение, в което никой човек с ума си не би искал да се озове. Не се виждаше като някой просяк с шапка в ръка пред имението Ротстън да дебне да я зърне да се прибира или излиза. Отхвърли го заедно с още няколко други възможности.

Една от тях беше, да открие кои места посещава и да се промъкне, поне колкото да я види. Нищо нечувано и нищо, което приятелите му не бяха правили на шега, въпреки че Линкълн бе надраснал тези неща. Все пак беше твърде конфузно да те хванат в подобна ситуация.

Леля му също нямаше късмет със своите познати и го съобщи на рецитала, на който присъстваха на следващата вечер. Това много разочарова Линкълн и той започна да се замисля за някои отчаяни мерки.

Но ето че през следващия следобед поканата пристигна. Линкълн и останалите от домакинството чуха за това веднага, защото във вълнението си Едит го извика толкова силно, че дори готвача изхвърча от кухнята, за да разбере какво става.

Когато Линкълн влезе в салона, Хенриет тъкмо казваше:

— Не мога да повярвам!

И го повтори неведнъж, а цели четири пъти. Едит все още пискаше от вълнение, но вече не толкова оглушително. Две от прислужниците правеха всичко възможно, за да надникнат над рамото на Хенриет, все още държаща поканата в ръка и да прочетат, какво бе предизвикало такова вълнение.

Линкълн подозираше, че ако попита скоро няма да получи отговор, затова взе листа от ръцете на Хенриет и го прочете. Веднага след това повдигна вежда към нея.

— Бал? Да разбирам ли, че не си го очаквала?

— Не просто бал, момчето ми! Балът! Годишният бал на Мур е един от най-недостъпните балове за сезона всяка година. През последните дни чух не една дама да въздиша и да се оплаква, че не е поканена.

— Значи, все пак едно от тези посещения, които си направила вчера е дало резултат?

Хенриет поклати глава.

— Това не е мое дело — тя погледна зад него към Елеанор, която бе спряла по средата на стълбите — Ти си уредила това нали? Ти ли успя, скъпа?

Елеанор може и да се опита да отрече, но изчервяването ѝ я издаде. Все пак се опита да го омаловажи, като каза:

— Елизабет Мур ми е стара приятелка от училище. Обикновено ме кани на бала си всяка година, но аз все отказвах, защото никога не бях в Англия по това време. Просто вчера и изпратих бележка, за да я уведомя, че съм тук със семейството си.

— Това е отворена покана — каза Хенриет — Включва цялото ти семейство.

— Да, тя е много съвестна в това отношение, никога не пропуска малките детайли, които биха я засрамили — обясни Елеанор.

— Наистина ли си поддържала връзка с Лейди Мур през цялото това време?

Елеанор кимна.

— След като всичко в домакинството тече гладко, писането на писма става приятно занимание за убиване на времето. Имам широк кръг от близки познанства в Англия, от времето преди да се омъжа и поддържах връзка с много от тях през годините. Сигурна съм, че и ти можеш да кажеш същото.

— Точно така — подсмихна се Хенриет. — Въпреки, че никой от моите приятели не раздава толкова желани покани.

Страните на Елеанор пламнаха отново, вероятно заради начина, по който Линкълн се бе втренчил в нея. Още веднъж тя бе усетила от какво се нуждае той и се бе заела с това, без да я е молил да го направи. Напълно възможно бе Мелиса да бъде на този бал. Но дори и да не присъстваше, това бе една възможност да си създаде необходимите контакти за следващите събития, на които тя щеше да се появи до края на сезона.

Въпреки това, нямаше да благодари на майка си. Без значение, колко щяха да му помогнат усилията ѝ, той предпочиташе тя да спре да му прави услуги, само за да получи неговата благодарност. Майчината помощ от нея сега само му напомняше липсата на такава през изминалите години. Тя не можеше да поправи деветнадесетгодишната си липса с няколко нищожни жеста. Беше глупачка, ако си мислеше, че

нещо може да заличи жестокия начин, по който го беше изхвърлила от живота си.

— Трябва ти нова рокля за случая, Еди, няма да пестим никакви средства! — възкликна Хенриет във вълнението си — Всъщност, всички се нуждаем от нови рокли за случая и слава Богу, че имаме седмица и половина на разположение, за да си ушим. Нямах намерение да ходя на никой от баловете, след като Линк е единствения придружител, от който имаш нужда, но точно този дори и през ум не ми минава да пропусна. Господи, аз самата отново се чувствам на осемнайсет!

Разочарованието на Мелиса беше толкова силно, след като и втората седмица се изтърколи без никаква вест от Линкълн Бърнет, че бе готова да си отиде у дома, за да си страда на спокойствие. Естествено не можеше да причини това на Меган, която си бе дала толкова труд, за да е сигурна, че Мели ще си прекара добре. А и за щастие Джъстин се беше прибрал, а той винаги бе способен да отвлече вниманието ѝ от всичко случващо се — добро или лошо.

Тя познаваше наследника на Сейнт Джеймс от както се бе родила и се сблизиха през годината, която бе прекарал в планините. Той беше на осем, а тя на седем. Тогава откриха, колко общо имаха помежду си и станаха неразделни. Той имаше три по-малки сестри и брат, но за нея беше най-близко до неин брат, с изключение на най-младия и чичо.

Всъщност, тя беше изненадана, че запазиха това приятелство през годините, след като не живееха близо един до друг и дори не се виждаха всяка година. Но те поддържаха връзка с писма, от няколко до десет на месец. Искрени разговори, като че ли си шепнеха тайни през оградата. Не можеха да се видят, но знаеха, че другият винаги слуша внимателно.

Няколко пъти родителите им подхвърляха, че си подхождат чудесно и дори може да се оженят някой ден. Мелиса и Джъстин мислеха, че това е най-смешното нещо, което са чували. Може и да беше прекрасно да се ожениш за най-добрия си приятел, но не и когато гледаш на него, като на брат или сестра.

Обикновено, тя споделяше всичко с Джъстин. Странно, но не му бе казала за Линкълн Бърнет, вероятно защото бе минало твърде много време и тя си мислеше, че никога няма да го срещне отново. Реши, че няма смисъл. Джъстин щеше да ѝ съчувства, но съчувствието беше нещо, от което нямаше нужда и не искаше. Освен това се опасяваше, че ще се разплаче, ако спомене, колко силно бе разочарована. Не искаше да изглежда глупаво. И без това се чувстваше достатъчно

наивна, че е заложила надеждите и очакванията си на една-единствена среща с този мъж.

Тя реши да загърби всичко това и да обърне повече внимание на причината, поради която беше тук — да се забавлява и може би да си намери и съпруг — в този ред. Джъстин щеше да ѝ помогне, поне относно забавленията, след като се бе съгласила да се присъедини към дамите на няколко от предстоящите събития.

Тя бе благодарна за това. Знаеше, че той самият бе попаднал в социалния вихър за първи път миналата година и не му бе харесало. В едно от писмата си ѝ се бе оплакал, колко дълго бе чакал да бъде включен в кръга на възрастните, само за да разбере, че много повече предпочита шляенето с приятели. Или това, което правеше винаги, щом се прибереше в къщи от училище.

Джъстин искаше да я запознае с двама мъже, за които бе сигурен, че ще ѝ допаднат. Не че си играеше на сватовник. Просто ги познаваше и знаеше, че и двамата избягваха светските изяви и не бе много вероятно да ги срещне, освен ако не го уреди предварително.

Но не беше преценил правилно единият от кандидатите. Ричард Сисли бе най-големия брат на един от съучениците на Джъстин и като наследник на титлата, семейството му го притискаше да си намери съпруга през този сезон. Именно заради това бе принуден да обикаля с останалите младежи, които се надяваха на същото.

Ричард ѝ го обясни, докато се въртяха по дансинга тази вечер. Това бе втория бал, на който присъстваше, по-впечатляващ от първия и с наполовина по-малко гости. Оказа, че вече беше срещнала Ричард предишния път, но просто не бе запомнила името му. Спомняше си обаче, че я бе накарал да се смее, което бе преимущество за него, имайки предвид, че унинието ѝ беше взело връх през тази седмица.

Беше много приятен младеж и изглеждаше добре. Не толкова красив, колкото Джъстин, но на всеки мъж щеше да му е трудно да се мери с Джъстин Сейнт Джеймс, чиито родители изглеждаха изключително зашеметяващи. Дори Линкълн не беше толкова красив...

Тя знаеше, че това ще се случи — да сравнява всички с Линкълн. Искаше ѝ се да е привлечена от Ричард, поне малко, но не... нищо. Заради него.

Джъстин сигурно щеше да ѝ се разсърди, че дори не дава шанс на Ричард. Той наистина му се възхищаваше и можеше да каже само хубави неща за него. А и Ричард я харесваше. Бе ѝ го показал по много изтънчен начин още на първата им среща. Но само един глупак не би забелязал, че тя не е заинтересована и още преди първият танц да бе свършил, започна да се оглежда другаде.

Сама бе провалила шанса си и не можеше да направи нищо по въпроса. Много добре, значи нямаше да си намери съпруг тук в Лондон. Родителите ѝ и бяха казали да не се тревожи за това. Защо повечето хора очакваха от една жена да се омъжи още щом напусне класната стая? Мъжете не го правеха. Те можеха да вършат каквото поискат, колкото дълго и да желаят. Е, поне повечето от тях.

Тя можеше да насочи усилията си някъде другаде, например да източи водата от езерото, когато се прибере, за да докаже, че има нещо чудовищно на дъното му. Щеше да стане известна: Мелиса Макгрегър открива първия дракон, известен на човечеството...

И тогава го зърна за миг. Потърси черна коса, огледа се за висок мъж. Комбинацията от двете привлече очите ѝ като магнит. Препъна се, опитвайки се да не го изпусне от поглед, докато се въртеше в ритъма на валса. Невъзможно. И сега беше от другата страна на дансинга.

Извини се на Ричард, който успя да я спаси от падане докато се препъваше в собствените си крака. Отново се приближаваха до мястото, където беше видяла Линкълн, в края на навалицата. Но него вече го нямаше. Дали си въобразяваше? Или Беше просто резултат от силното ѝ желание да го види?

— Добре ли си? — попита Ричард.

Дано не изглеждаше толкова унила, колкото се чувстваше?

— Да... не всъщност. Би ли ме върнал при Херцогинята, ако обичаш? Мисля, че новите обувки ми направиха пришки.

Това изобщо не се доближаваше до истината, но Ричард кимна и я заведе до Джъстин. Мегън танцуваше в момента със стар семеен приятел. След като учтиво спомена извинението за напускането на дансинга, ги остави сами.

Гледайки, как приятеля му се насочва право към друга жена, Джъстин каза обвинително:

— Не го ли хареса?

— Не е това... Не мога да се концентрирам върху това, дали го харесвам или не, когато мислите ми са заети с друг мъж.

— Какъв мъж?

— Този.

Той отново беше там, само на десет фута разстояние и се взираше в нея, сякаш бе намерил нещо, което беше изгубил. Тя вероятно също изглеждаше така, или дори по-зле. Усецаше, че се е изчервила силно, сърцето ѝ препускаше диво, и бе задържала дъха си в очакване. Ако припаднеше в този миг, никога нямаше да си го прости.

Не знаеше, какво му бе отнело толкова време, докато се появи, но бе сигурна, че ще ѝ каже, веднага щом дойде при нея. Но той не го направи и след още няколко минути, тя започна да си мисли, че изобщо няма такова намерение.

11

Това не беше малката провинциална бездомница в зелена носия, която Линкълн пазеше в спомените си. Той почти не я позна, толкова различно изглеждаше. Вечерната ѝ рокля бе зашеметяваща. Тя бе от светло син сатен с избродирани бели цветя по дългата пола, които продължаваха през талията към квадратното деколте и обсипваха късите сатенени ръкави. Дългите вечерни ръкавици и обувките бяха в същия светло син цвят, а прическата ѝ бе семпла, но елегантна, без нито един кичур, който да не е на мястото си.

Роклята бе зашеметяваща, тя бе зашеметяваща, а и какво бе очаквал, след като общуваше с херцог и херцогиня? Разрошената от вятъра селска девойка, за която той импулсивно бе решил да се ожени бе много различна от тази млада дама. А и вече беше заета. Мъжът, до когото стоеше бе изключително красив и представителен. Начинът, по който говореха един с друг, въпреки че не можеха да се чуят отделни думи, предполагаше по-скоро интимност, отколкото първа среща. Освен това, мъжът, с когото танцуваше, я върна при него, което сочеше, че той е придружителя ѝ.

Е, баща ѝ беше казал, че ще се прибере у дома сгодена и очевидно тя не си бе губила времето и го бе осъществила. Разбира се, момчето бе твърде младо за нея. Не, той не беше твърде млад, беше вероятно на нейната възраст. Това го накара да се почувства стар.

Линкълн се обърна да си върви. Когато го направи пропусна да види изпълнението ѝ с болка поглед.

Но не бе направил и няколко крачки, когато една ръка го хвана за рамото, за да го спре и ядосан мъжки глас прошепна:

— Не се познаваме, но това, което току-що причинихте на Мели, поражда в мен желанието да ви откъсна главата!

— Извинете ме? — каза Линкълн студено, докато отместваше ръката му от рамото си.

— Едва ли. Защо я пренебрегнахте толкова бързо? И ако ми кажете, че не сте заинтересован от нея, ще ви нарека долен лъжец и

слепец!

Линкълн се намръщи.

— Не сте ли й предложил още?

— И таз добра — изсумтя младия мъж. — И какво, ако бях? Това означава ли, че трябва да се оттеглите от надпреварата? Проклет да съм, ако се предам толкова лесно.

— Не съм се предал, просто ближех раните си — каза Линкълн сковано.

Джъстин се разсмя.

— Наистина ли? Е, това е различно и по-допустимо, предполагам. Да започнем ли отначало? Аз съм Джъстин Сейнт Джеймс, и най-добрия приятел на Мели. Това всъщност е единствената ми претенция към милото момиче. Вярно, обичам я, но точно както обичам досадните си сестри. Сега вероятно ще пожелаете да се срещнете с нея?

— Срещали сме се — измънка Линкълн, засрамен от погрешните заключения, които си бе направил.

— Тогава сигурно ще я поканите на танц и ще я отведете някъде, където ще можете да обсъдите... разочарованията си насаме — каза Джъстин с весело пламъче в очите — Предлагам ви да побързате, преди майка ми да се е върнала и да ви е разпънала на кръст — за препоръки и всякакви такива. Може да отнеме часове, докато реши, че сте достоен.

— А какво ви кара да мислите, че съм? — попита Линкълн язвително.

— Не ме интересува дори и да сте просяк. Всичко, което е от значение е, че Мели ви харесва.

Мели ви харесва. Толкова прости думи, а му причиниха такъв водовъртеж от емоции. Тя стоеше там и ги наблюдаваше. По израза на лицето ѝ не можеше да се разбере, какво си мисли. В момента той се чувстваше много неуверен, дори леко нервен и изчервен, което наистина бе странно, защото винаги се бе държал самоуверено, когато ставаше дума за жени. Навярно бе така, защото никоя до сега не бе означавала нещо за него. Но точно тази означаваше.

Тя беше причина за многото противоречиви емоции през последните няколко седмици. Но само, защото не можеше да се добере до нея. Сега беше успял, но дали тя щеше да разговаря с него, след

като си тръгна толкова грубо. Когато си тръгна не мислеше, че ще я засегне, защото погрешно бе решил, че вече принадлежи на друг.

Линкълн кимна на младия мъж до себе си и се запъти към нея. Тя не му обърна гръб, както бе сторил той. Изчака го на мястото си. Дори го дари с несигурна усмивка, много по-окуражаваща, отколкото заслужаваше в момента.

— Срещаме се отново, Мелиса Макгрегър.

Усмивката ѝ стана малко по-уверена. Въпреки това, всичко, което каза беше:

— Да.

— Запазен ли е следващия ти танц?

— Беше запазен за Джъстин, но не за да танцуваме, а за да ми даде възможност да си поема дъх. Но вече го направих и за мен ще е удоволствие да потанцувам с теб, ако това имаш предвид.

— Това имам предвид.

Последният танц бе свършил и точно бе започнал нов валс. Линкълн побърза да я отведе до дансинга, преди да се е появила придружителката ѝ, за да го „разпъне на кръст“, както се бе изразил младия Джъстин. Той не очакваше да изпита такова удоволствие, само от това, че беше отново близо до нея, както и от това да я докосва, макар и напълно невинно. Почти забрави за танца, просто стоеше там, вирайки се в нея и предизвиквайки любопитни погледи от двойките, които се въртяха около тях.

Тя отбеляза:

— Започвах да си мисля — е, не започвах, а определено си мислех, че никога повече няма да те срещна.

Гласът ѝ разруши вцепенението му и краката му се раздвижиха.

— Искам да знаеш, че и аз се страхувах от същото, когато разбрах, къде си отседнала...

— Знаел си и не си ме посетил?

— Вероятно не си запозната със значимостта на хората, при които си отседнала. Без визитка или лична покана от тях, не можеш да правиш посещения.

— Така ли? Не знаех. Там, където живея, не спазваме толкова формалности.

Това се отнасяше за повечето хора, но те не носеха титлата херцог.

— Предполагам, че тази вечер трябва да разговарям с Херцогинята, под чиято опека се намиращ, за да можем без проблем да се срещаме от тук нататък.

— Недей да звучиш толкова огорчено. Меган Сейнт Джеймс е много мила и разбрана дама. А и вече знае за теб.

— Така ли?

— Попитах я дали те познава — каза тя, поруменявайки леко.

— На което тя отговори отрицателно, разбира се — отвърна той остро.

— О, не го приемай лично. Тя самата не е някоя светска особа. Сейнт Джеймс не идват често в Лондон. Предпочитат да живеят спокойно в провинцията.

— Тогава защо си под нейна опека през този сезон? — попита той.

— Техни светлости са приятели с родителите ми още от преди аз да се родя. Всъщност те имат пръст в това, че са се оженили. А у дома нямах предложения за женитба, така че на Меган и хрумна да дойда тук и да поправим това.

— Трудно ми е да повярвам, че не си имала предложения у дома — каза той.

Тя се изчерви отново, докато се опитваше да обясни.

— Семейството ми може да бъде малко смущаващо.

Линкълн предполагаше, че е така. Той самия би размислил два пъти, преди да помоли Леърда на клана Макгрегър за разрешение да ухажва дъщеря му — ако знаеше тогава, че това бе дъщеря му. Сега като се замисли, това едва ли щеше да го спре, но други можеше и да успее.

— Срещу колко конкуренти съм изправен?

Той се пошегува, но отговорът го ужасяваше. Тя имаше почти три седмици, за да се срещне с каймака на лондонското общество. Линкълн си бе причинил мъката да стои пред къщата на Херцога и да наблюдава потока от мъже, които влизаха и излизаха през входа. Посетители на младия Джъстин или ухажори на Мелиса? Естествено, той бе решил, че е последното, защото не знаеше, че Техни Светлости имат син на около двацет.

Тя му отговори също с шеговит тон.

— Не откривай кой, който да си заслужи насърчаване.

— А мен ще насърчиш ли?

Сега вече не се шегуваше. Той задържа погледа ѝ със своя. Пръстите му се стегнаха около талията и ръката ѝ. Движенията им се забавиха, излязоха от такта на музиката, почти спряха. Да се въздържа да я целуне в този миг беше едно от най-трудните неща, които бе правил.

Щяха ли някога да останат насаме, за да не потиска повече този порив? Щеше ли някога да стои до нея и да не желае това? Вероятно не и в двата случая. Тя беше твърде великолепна и привлекателна във всяко едно отношение и досега той никога не бе изпитвал толкова силно влечение към друга жена.

Ново изчервяване, много по-силно от предишното разруши магията. Това беше достатъчен отговор. Щеше да е неуместно да задава повече въпроси, затова смени темата.

— Не забелязах баща ти тук. Родителите ти не те ли придружиха в Лондон?

— Ще дойдат следващия месец — каза тя. — Баща ми не харесва Лондон. Прекалено е да очакваш от него да остане дори и седмица.

— Да, по време на краткия ни разговор спомена, че не понася пренаселени места — отговори Линкълн и после добави. — Моето семейство е тук. Всъщност, обещах да придружавам по-малката си братовчедка този сезон. И тя е на възраст за женене.

— Както изглежда доста хора разчитат на сезона за осъществяването на тази цел.

Той се усмихна.

— Не е ли било винаги така? Въпреки, че за Едит няма да е много лесно. Тя просто не се вписва в стандартния модел. Но е истинско съкровище и има златно сърце. Всеки мъж ще е щастливец, ако спре избора си на него.

— Изглежда много я обичаш.

— Да, така е.

Но той не оставяше пристрастието му към Едит да замъгли преценката му. Все още не бе танцувала. А и никой нямаше да я забележи ако някой не я поканеше. За да оцени качествата ѝ, човек първо трябваше добре да я опознае. През тези няколко седмици на активен социален живот, тя нямаше още нито един кандидат.

— Семейството ти тук ли е тази вечер?

— Да.

— Бих искала да се запозная с тях.

— Непременно ще се запознаеш. Но преди да те повлека из залата в търсене на роднините ми трябва да се срещна с твоята Мегън. Мелиса се разсмя.

— Звучиш така, все едно очакваш, Херцогинята да е истински дракон. Мисля, че ще останеш приятно изненадан.

Дойде време да разбере това, щом музиката спря. Линкълн би предпочел да запази Мелиса само за себе си през остатъка от вечерта, а и за по-дълго, но етикета не го позволяваше. Явно Мелиса не бе толкова запозната с етикета, защото го задърпа за ръката към Херцогинята.

Роднините можеха да се държат така. Както и сгодените двойки. Но в толкова ранен период на ухажване, това бе недопустимо.

Приятна изненада дори не се доближаваше до описанието на Меган Сейнт Джеймс, Херцогинята на Ротстън. Във всеки случай, Линкълн не очакваше тя да е толкова млада, вероятно не повече от десет години по-възрастна от него, нито пък толкова невероятно красива. Но щом чу името му, тя го дари с великолепна усмивка и отворена покана за дома си.

— Най-сетне я откри — беше първата реакция на дамата — Ще информирам икономата ми да те очаква оттук нататък. Можем да започнем с чай утре?

Нямаше „разпъване на кръст“, както бе предупреден, само няколко незначителни въпроса, които обикновено човек задава при запознанство. Не му се наложи и да води Мелиса при семейството си, за да я запознае с тях. Те го намериха, преди следващия партньор за танци да я отведе.

Той представи първо леля си и братовчедката си, а после, почти като допълнение, майка си Елеанор. Не забеляза любопитния поглед, който Мелиса му отправи заради това. Макар и да бе наясно колко сковано се държи, присъствието на Елеанор не му позволяваше да се отпусне. Тя може и да му бе помогнала да се срещне отново с Мелиса, но това не променяше чувствата му към нея. Разбира се, леля му Хенриет беше много доволна, че най-накрая се запозна с Мелиса и може би щеше да си поговори с нея надълго и широко, ако следващия партньор за танц на момичето не чакаше нетърпеливо да я отведе на

дансинга. Едит беше твърде заета да се изчервява силно поради близостта на най-търсения и без съмнение най-красивия млад ерген, Джъстин Сейнт Джеймс, така че за първи път през живота си, си беше глътнала езика.

Линкълн изстена, когато младия мъж най-накрая успя да отведе Мелиса на дансинга. Меган се изкиска, когато го чу.

— Имам чувството, че ще ти се наложи да правиш много повече от това да въздишаш през следващите седмици — каза тя толкова тихо, та само той да я чуе — Въпреки, че няма нужда. Бих казала, че тя ясно изрази предпочитанията си. Вашето, лорд Кембъри, вероятно ще е най-лесното ухажване на века.

Той се надяваше да е така. И с одобрението ѝ на своя страна, успя да се отпусне малко и дори се развесели, когато Джъстин се поклони пред братовчедката му и попита:

— Ще ми окажете ли честта за следващия танц, госпожице Бърнет?

Горката Едит почти припадна.

12

Едва дочака времето за чай на следващия следобед. Линкълн щеше да пристигне у Сейнт Джеймс още на разсъмване, ако не беше сигурен, че ще го върнат. Търпението му се изчерпа веднага след приключването на обяда и много скоро след това той почука на вратата.

Този път трябваше просто да каже името си, за да бъде поканен и въведен в салона. Дори не успя да се възхити на елегантната обстановка и Мелиса пристигна останала без дъх, сякаш бе тичала да го посрещне. Изглеждаше възхитително с прекрасните трапчинки и брилянтната си усмивка.

Тя се спря за миг. Беше толкова красива, не ослепителна като снощи в балната си рокля, но и много далеч от образа на провинциална девойка. Днес приличаше на типична англичанка с модната си дневна рокля от кремав муселин. Фризурата ѝ не бе толкова официална и няколкото свободно падащи край лицето ѝ кичури му напомниха за първата им среща.

Така се беше втренчил в нея, че в първия миг не осъзна, че е дошла сама. Когато го забеляза, той дори се завъртя кръг, за да се увери, че няма никой друг.

— Не мога да повярвам, че ни оставиха насаме.

— Чичо ми ще дойде всеки момент. Той е свикнал да слиза преди мен, когато имам посетител. Съвсем е наплашил горкия иконом, за да е сигурен, че ще бъде уведомен навреме — думите и прозвучаха полушеговито — Приема отговорността си за мен прекалено сериозно.

— Тогава ще съм пълен глупак, ако не се възползвам от момента.

Очите ѝ леко блеснаха от изненада, когато той пое ръцете ѝ в своите и я избута встрани от отворената врата, така че да не ги види някой. И тогава я целуна. Тя не се опита да го спре. Всъщност, се разтопи в ръцете му. Беше по-хубаво, отколкото си го бе представял, опиянението, да я вкуси за първи път, да я притисне близо до себе си.

Потънали в свой собствен свят, те бяха слепи и глухи за всичко наоколо.

В началото той бе колеблив от страх да не я изплаши, но това не трая дълго. Тя наистина изглеждаше изненадана, когато езика му разтвори устните ѝ и потърси нейния. Но в желанието си да се научи тя се нагоди много бързо и бе нетърпелива да се отдаде на тази първа целувка, не по-малко от него.

Той нямаше представа, колко покашляния беше пропуснал, докато накрая те не станаха достатъчно силни, за да пробият магическия свят, който си бяха създали. Когато ги чу, той пусна Мелиса рязко, увери се, че тя няма да се свлече на земята и отстъпи няколко крачки. После се изправи в лице с високия млад мъж, който стоеше и се мръщеше до вратата.

— Трябва ли да те изхвърля от тук или момичето те е целунало и си проси боя?

Въпросът беше зададен враждебно.

Мелиса се изсмя, по-скоро искрено, отколкото нервно, и определено не на място, като се имаха предвид току-що изречените думи. Тя се обърна към Линкълн:

— Това е чичо ми Иън. И, чичо — обърна се тя към него, преди да му напомни многозначително. — Спомняш си, че съм ти споменавала за лорд Кембъри, нали?

— О, значи това е той, а? — отговори Иън. — Малко закъсня с идването си, но предполагам, че това обяснява ситуацията. И никакви целувки повече, докато баща ти не одобри господина.

Лицето на Мелиса най-сетне пламна. Линкълн бе твърде разочарован, че целувката бе прекратена, за да се чувства наистина засрамен. И като най-възрастен от тримата, той пое контрол върху ситуацията, пристъпи напред и разтърси ръката на чичо ѝ.

— Приятно ми е, Иън.

Младият шотландец най-накрая се засмя.

— А, да, и на мен. В Лондон ли живееш, или идваш от провинцията?

— Нито едното. Бях на не повече от ден зад Мелиса по пътя за Лондон. Отне ми твърде много време докато получа достъп до тази крепост.

— Икономът не допуска всеки — обясни Мелиса на чичо си с огорчен тон — Ако знаех за това по-рано, щях да уредя нещата.

— Значи Херцогинята е възпрепятствала нещата, вместо да помогне? Е това вече е дяволски забавно, ако питате...

— Изсмей се и ще те напердаша! — прекъсна го Мелиса, строго, но си спечели още подигравки от развеселения мъж.

Беше видно, че тези чичо и племенница не се държаха само като роднини, но и като много близки приятели. При условие, че имаха само десетина години разлика във възрастта си, това не бе много учудващо.

Иън изглеждаше в средата на двайсетте, в червеникавокафявата му коса преобладаваше червеното, имаше много светлосини очи, а красивото му лице бе обсипано с лунички. Беше висок повече от шест фута, но освен по това, не приличаше изобщо на Макгрегър, който би трябвало да е негов по-голям брат. Беше споменато, че съпругата на Лаклан Макгрегър е англичанка, а този чичо със сигурност не беше.

Имаше нещо бегло познато в Иън, въпреки, че Линкълн не бе сигурен какво. Той реши, че може би го е срещал преди, него или някой, с когото си приличаха, но което и да беше вярно, случило се бе твърде отдавна или просто срещата е била твърде кратка, за да си спомни. Имаше чувството, че трябва да го познава и това бе дразнещо.

Искаше му се да опознае Иън малко по-добре, и за момента спря да се чуди. В крайна сметка щеше само да му е от полза да се разбира със семейството на Мелиса. За щастие той не очакваше проблеми в това отношение, особено след като вече бе минала срещата с баща й.

Но явно и Иън изпитваше същото странно чувство, и го сподели.

— Като че ли сме се срещали и преди.

— След като го споменавах, — призна Линкълн — и аз си мислех същото.

— Не си ли се връщал в Шотландия поне веднъж през последните деветнадесет години?

— Нито веднъж преди последната ми визита. Бил ли си някога преди в Англия?

— Не, това е първото ми пътуване насам. Но един от братята ми е бил.

— Един? Имаш повече от един?

— Да, няколко — каза Иън и започна да се смее поради някаква причина.

Мелиса се смръщи строго на чичо си.

— Млъкни, няма да изплашиш още един мой кандидат, дори преди да е станал такъв.

— О, той несъмнено е кандидат, момичето ми, иначе нямаше да се осмели да те целуне.

— Той е прав, Мелиса. Аз официално те ухажвам. С позволението на баща ти, ако мога да добавя.

Това предизвика друго силно изчервяване от нейна страна и поредната доза смях у Иън. Линкълн нямаше намерение да бъде толкова откровен, но и не искаше да остави у нея и капка съмнение, че намеренията му са сериозни. Той щеше да се ожени за нея и се надяваше това да стане скоро. С чувствата, които тя предизвикваше в него, и които изглеждаха взаимни, не виждаше причина да отлага въпроса дълго.

— Да разбирам ли, че имаш голямо семейство? — попита Линкълн.

— Да, наистина е голямо — отговори тя.

Той се усмихна и я увери:

— Това ми харесва. Аз самият съм единствен син и ми липсваше близостта, която знам, че има в големите семейства. Снощи ти срещна единствените ми близки роднини, Мелиса.

— Леля ти и братовчедката ти бяха много мили — каза му тя — Майка ти беше някак резервирана. Започнах да се тревожа, че не ме харесва.

— Не е така, въпреки че е без значение. Трябва да знаеш, че с майка ми не сме в най-добри отношения. Това, че ме отпрати да живея с роднините ѝ, когато бях още дете и ме остави с тях доста се отрази на чувствата ми към нея. Виждам съм я само няколко пъти от тогава.

Мелиса изглеждаше потресена, и той усети съчувствието, което струеше от нея. По дяволите, не трябваше да е толкова откровен и за това. Нямаше намерение да го пази в тайна от нея, не беше възможно. Но и бе твърде рано да го споменава.

Той опита да не му придава голямо значение, не искаше тя да го съжалява.

— Не означава много за мен след всички тези години — каза той.
— Не мисли за това.

В погледа на Мелиса се четеше съмнение, но той не беше много умел в лъжите, затова добави:

— Така или иначе, не живеем заедно и тя скоро ще се върне в Шотландия.

— Ами баща ти? — поинтересува се Иън — Той как се съгласи на това?

— Той загина няколко години по-рано. Станало срутване в мината докато правел проверка.

Иън не знаеше какво да каже. Сигурно изпитваше съчувствие, но му бе неудобно да го спомене. Малко след това посещението приключи. Имаха някои ангажменти преди вечерята и театъра покъсно вечерта. Мелиса даде на Линкълн името на пиесата, в случай че реши да отиде. За края на седмицата беше планирано четиридневно събиране в провинцията и тя обеща да му осигури покана.

Линкълн напусна дома на Сейнт Джеймс с леко сърце и без да подозира, че надеждите му за бъдещето бяха на път да се срутят.

13

Линкълн пристигна в театъра същата вечер, нетърпелив да види отново Мелиса. Нямаше значение, че я бе видял само няколко часа по-рано. Това не беше достатъчно.

Не му отне много време да разбере, колко му е трудно да стои далеч от нея и да не може да я вижда, когато си поиска. Посещенията не му бяха достатъчни. Само женитбата щеше да му даде близостта с нея, за която жадуваше. Реши да попита леля си, колко точно трябва да продължи ухажването и да помоли Мелиса да се омъжи за него в мига, в който това време изтечеше.

Тя не се появи. Ако Линкълн не бе взел Едит със себе си, щеше да отиде да провери защо. Но той беше единствения придружител на братовчедка си тази вечер и не му даде сърце да я разочарова, след като бе получила солидна доза неочаквано внимание.

Очевидно, това че бе поканена на танц от някой, като Джъстин Сейнт Джеймс бе дало резултат. Няколко господи дойдоха да ѝ се представят, преди да заемат местата си в публиката, други няколко по време на антракта, а един намина два пъти и дори попита, дали може да я посети на следващия ден.

Едит беше много развълнувана по пътя към вкъщи. Линкълн направи усилие да не помрачи настроението ѝ, въпреки тревогата си. Много и най-различни причини можеха да възпрепятстват посещението на Мелиса в театъра. Досега не и се бе налагало да пропусне официално събитие без преди това да изпрати съобщение, че е възпрепятствана. Когато я посетеше утре, щеше да разбере какво е променило плановете ѝ.

Поне така си мислеше. Но когато пристигна пред градската къща на Херцога следобед на следващия ден, се натъкна на нещо съвсем различно. Отново отказаха да го пуснат вътре, но този път поради простата причина, че Херцогинята и младата и гостенка са извън града. Вече бяха заминали за провинциалното събиране, за което

Мелиса му бе споменала и бе малко вероятно да се върнат преди края на седмицата.

— На чие събиране отидоха? — реши да попита Линкълн, тъй като можеше да е някое, на което той или леля му вече бяха поканени.

Нетърпелив да затвори вратата, икономът отговори:

— Нямам никаква представа, сър.

Линкълн се усъмни, тъй като повечето икономисти си навираха носа във всичко, свързано с господарите им. Но вместо да отправя обвинения, които щяха да доведат до незабавно затръшване на вратата, той попита:

— Тук ли е чичото на госпожица Макгрегър? Той трябва да знае.

— Не, сър, мистър Иън придружава дамите.

— И ти наистина не знаеш, къде ще се състои това провинциално събиране?

Икономът леко се скова.

— Съжалявам, сър, но не съм осведомен. Секретарят на Нейна светлост може да знае, но му дадох няколко свободни дни докато тя е извън града, и той също не е тук.

Това поне звучеше правдоподобно, така че Линкълн кимна и си тръгна. Не му оставаше нищо друго, освен да чака обещаната покана от Мелиса.

Тя не пристигна. Четирите дни, през които щеше да се състои събирането дойдоха и отминаха. Поканите за по-важните събития през сезона се лееха. Но херцогинята на Ротстън и нейните гости не се завърнаха в града до края на седмицата, нито за уикенда, който последва. И икономът на Сейнт Джеймс ежедневно поддържаше твърдението си, че не знае, кога ще се приберат.

Линкълн не беше глупав. Той осъзна, че поради някаква причина го отбягват. Мелиса не искаше да го види, а още по-малко да бъде ухажвана от него. Но защо просто не му кажеше и не го отървеше от нещастията му?

Знаеше, че няма голяма надежда да греши, но продължи да се чуди какво става. И не бе изненадващо, че потърси утеха в бутилката, за да прогони тягостните си мисли, макар и за кратко.

Имаше една кръчма не много далеч от градската му къща, скромно заведение, което преди често посещаваше с приятелите си. Той прекара там цялата предна вечер, докато най-накрая кръчмаря,

когото познаваше по име, затвори и го заведе до дома му. Имаше неясни спомени, как той му помага, и че не би се справил без него. Беше благодарен, че проспa по-голямата част от деня.

Но тази вечер пак се върна там. Когато го видя кръчмаря Патрик, или Пати, както по-често го наричаха, извъртя очи към Линкълн, но занесе бутилка бренди на масата му, без да го молят. Приятелите му редовно се шегуваха с това, защото те предпочитаха скоч, а той шотландеца — не.

Пати се опита да му припомни неволите от предната вечер, бидейки на мнение, че това ще е добре за него, но Линкълн не беше склонен към разговори, когато пиеше, без значение на коя чаша беше. Да се напиеш умишлено все пак бе сериозна работа. Той се надяваше след още няколко подобни ноци да се чувства толкова зле, че да загърби целия този провал. Може и да успееше, пък и трябваше да продължи да си търси съпруга.

Когато пристигна, кръчмата му се стори претърпкана. Пет от масите бяха заети, до край и още няколко мъже стояха на бара. Линкълн не познаваше никой от тях, което бе добре, защото не искаше да го притесняват с каквито и да е разговори. Те пиеха тихо. И той се зае със същото.

Не забеляза новата група, която пристигна, тъй като беше с гръб към вратата. Другите клиенти обаче ги видяха и бързо започнаха да опразват мястото. Подобна група от неприятелски изглеждащи господа, всеки един висок повече от шест фута, винаги вещаеше проблеми.

Линкълн забеляза един от новодошлите, който се настани шумно на масата в ляво от него. Странно, но той някак напомняше за най-големия от братята Макферсън, чиито черти на лицето си спомняше. Но след деветнадесет години спомените на Линкълн за тази сбирщина от невъзпитани и зли хулигани бяха много смътни.

Сигурно бе заради алкохола. Беше имал достатъчно лош късмет напоследък и ако трябваше да се добави и среща с един от тях, щеше да е прекалено. Никой не можеше да е толкова злощастен.

— Аз самия не бих го разпознал — каза някой почти развеселено.

Линкълн се обърна към говорещия от дясно. Този го познаваше. По дяволите.

— Нито пък аз. Разбира се, той беше хлапе в кюлоти, когато напусна планините.

Линкълн се огледа. Още шест от тях, го наблюдаваха подпрени на бара. Шестият всъщност седеше върху него. Горкият Пати стоеше нервно накрая, готов да побегне към задната стаичка при първия признак на насилие.

— Няма никаква прилика с него, освен очите и косата, които не са забележителни.

Още един от тях прекрачи единствения друг стол на неговата маса. Други трима сядоха на съседната маса. Бързия оглед му показва, че другите маси зад него бяха запълнени с тях, поне петнайсетина мъже. Освен него и Пати, те бяха единствените останали в помещението.

— По дяволите.

— Радваме се да те видим отново, Линк — каза един от тях, подсмиввайки се.

— Затова ли всички сте ме обградили отново? — отбеляза Линкълн горчиво. После довърши питието си и си наля ново.

— Докато не започнеш да раздаваш удари, както правеше толкова често преди, не планираме да те бием — обади се нов глас, изпълнен с презрение.

— На какво тогава дължа нещастиято да ви срещна отново?

— Дойдохме да те предупредим да стоиш далеч от племенницата ни — беше бързия отговор.

— Каква племенница? — изсумтя Линкълн. — Ако имате такава, съжалявам горкото момиче. Тъй като никой от вас не е имал дете, преди да напусна Шотландия, всяка, която се е родила след това определено би била твърде млада за мен, ако допуснем, че няма да презра всеки ваш роднина само заради връзката му с вас — добави той с известна доза от собственото си презрение.

— Тази племенница е дете на единствената ни сестра, тя е по-голяма от нас.

— Преди няхахте никаква сестра. Ако имахте, щяхте да го споменете, след като толкова гордо тръбяхте навсякъде, колко сте много.

— Тогава не знаехме за нея, нито пък баща ни — обясни един от по-младите Макферсън. — Открихме съществуването ѝ месец или два,

след като ти замина. Тя роди дъщеря на Макгрегър след около девет месеца.

Когато чу това, Линкълн замръзна.

— Не, тя не може да е ваша племенница.

— Напротив.

— По дяволите! Съсипахте всичко останало в живота ми, но няма да ви позволя да унищожите и това!

— Приписваш ни прекалено голяма вина. Ти беше този, който не се отказваше.

— И който започна всичко — добави нов глас още по-ядно.

Линкълн се обърна към гласа. Странно беше, как го позна след толкова много години. Нямаше абсолютно никаква прилика с момчето, което бе негов приятел цели две години, освен тъмно зелените очи, по които много от тях си приличаха.

Повечето бяха и си останаха с тъмноруси коси, но неговата бе потъмняла до кестеняво. Дугъл Макферсън. Дуги. Единственият човек, за който Линкълн някога бе могъл да претендира, че му е бил най-добър приятел. Никога повече не се бе сближил толкова с някого.

— Дуги...

Трябваше само да спомене името и двама от по-големите братя пристъпиха пред Дугъл, за да го предпазят. Което беше абсурдно. Може би им бе станало навик, докато растат да защитават по-малките, без значение дали имат нужда или не. Но вече всички бяха пораснали и Дугъл беше достигнал Линкълн на ръст, което предполагаше, че е напълно способен да се защитава сам.

— Виждам, че не сте се променили — каза Линкълн с отвращение. — Защо ли не се изненадвам?

— Обиждаш ли ни вече, момко?

— Остави го, Адам — предложи най-големия зад него със спокоен тон.

Иън първи, гласа на разума, решаващия глас и почти винаги спокойния глас. Щом тази сбирщина се сбиеше помежду си, винаги Иън първи се намесваше накрая и разрешаваше спора. Първородния, или поне допреди да научат за по-голямата си сестра.

Той продължи в същия тон:

— Иън шести беше прав да се разтревожи и да ни извика. Линк може и да се е държал добре с момичето, без да броим откраднатата

целувка, но виждам, че не се е променил. Ако един мъж не може да надрасне лошия си нрав за деветнайсет години, значи никога няма да може. Видяхме това, заради което дойдохме. Сега той знае, че тя е една от нас и ще спре да я преследва. Вече каза, че не иска никакви взаимоотношения с никой от нас. Мисля, че въпросът приключи с това изявление, така че оставете човека на мира.

Всички се изнизаха от кръчмата, толкова бързо, колкото бяха влезли. Пребледнял като платно, Пати се запъти към масата на Линкълн, като взе една бутилка и за себе си.

— Бях чувал за големи семейства, но не и с толкова много братя на почти еднаква възраст, при това толкова огромни! — възкликна той изумен.

— Един баща и много различни майки — каза Линкълн уморено.

— Е, това обяснява всичко.

— И двама от тях липсват — най-голямата, за която аз самият не знаех и най-малкия, който е разбрал кой съм, миналата седмица и е изпратил да доведат останалите.

— Цели седемнайсет?

— За моя най-зла участ.

— Намерихте ли го? — попита Иън шести, влизайки в хотелската стая, в която братята му се бяха събрали за закуска. Отрупани табли със сладкиши и най-различни горещи напитки бяха пръснати навсякъде.

Наеха цели пет стаи, но ги използваха само за спане. Ако знаеше, че са в града, Херцогинята на Ротстън щеше да отвори вратите на дома си за тях. Засега решиха да запазят присъствието си в тайна, защото Мелиса щеше да се учуди на пристигането им и да задава въпроси. Все още не бяха решили дали да ѝ кажат или не.

Калъм, който беше трийсет и две годишен и имаше още две сестри, които не бяха свързани с останалите, отговори на Иън.

— Беше лесно да го намерим, но не толкова лесно да се разберем с него.

Най-младия брат се изненада.

— Не ми казвай, че пак се е опитал да се справи с всички ви наведнъж?

Иън втори отговори:

— Не, всъщност беше доста спокоен и тих. Просто стоеше там, тънейки в омраза. Беше все едно пак да видиш хлапака, само че без крясъци и избухване.

Иън втори беше трети по големина, но все пак три години помлад от Иън първи. Той беше най-умелия с юмруците и обикновено печелеше всеки бой, в който участваше, включително и тези с братята си. Бе се въздържал с Линкълн, тъй като беше много по-голям и едър тогава. Това обаче не спря Линкълн да го нападне. Той просто го държеше на ръка разстояние, което допълнително засрами и разгневи хлапето. Сега обаче не беше склонен да се въздържа.

— Но той ще се отдръпне, след като вече знае, че тя е една от нас, нали? — попита Иън шести.

— Никой не може да знае как ще постъпи човек като него — отговори Калъм. — Но за всеки случай ще трябва да я придружаваш

навсякъде, където и да отиде.

Иън шести изстена.

— Никак не ми се вярва това да го спре. Той е с три години, с няколко инча и с доста килограми по-голям от мен.

— Това няма значение — настоя Адам, втория по големина. — Ще те възприеме като наш представител. Ако само доближи Мелиса, докато ти си край нея, ще си има работа с всички нас.

— Все едно това някога го е спирало — каза Чарлз с пренебрежително изсумтяване.

Чарлз, както Дуги и Иън пети беше на същата възраст, като Линкълн Рос, с разлика само от няколко месеца. Баща им се бе оказал доста непостоянен и плодовит през онази година. По онова време Чарлз ревнуваше Дуги. Да имаш извънредно много братя беше едно нещо, но да си имаш свой собствен приятел, който не ти е брат, беше нещо забележително в тяхното семейство и през цялото време Чарлз завиждаше на приятелството между Линк и Дуги. След това, просто съжаляваше Дуги и вероятно се радваше, че си бе спестил подобни близки отношения.

— Бих казал, че няма за какво повече да се тревожим — заключи Иън четвърти — След като вече знае коя е, няма да я иска за жена.

Този Иън бе на трийсет и четири и, както много от тях имаше тъмно русата коса и зелените очи на баща си. Малкълм, който беше на същата възраст имаше същите очи, но яркочервена коса, наследена от майка му. Джони пък беше с година по-голям от тези двамата и приличаше изцяло на майка си, с катранено черна коса и светло кафяви очи, обагрени със златисто.

— Съгласен съм — каза Малкълм.

— Аз пък не съм съгласен — каза Джони.

— Защо ли не съм изненадан? — изсумтя Чарлз.

— Млъкнете! — наду се Иън трети, взимайки страната на Джони, както обикновено. Тези двама бяха от една майка. Това обаче не ги правеше по-близки, отколкото с другите. Просто Иън изпитваше някакъв инстинкт винаги да го защитава взимаше — Има поне две причини, поради които той все още може да я преследва.

Сега Джордж се включи в спора. Трийсет и три годишен, той беше единствения от тях със светло руса коса, и морскосини очи. Той

беше и един от малцината женени, въпреки че го направи едва наскоро с майката на трите си деца.

Той каза просто:

— Напук.

Другите закимаха, но Иън трети продължи.

— Да, това може да е едната причина. Другата е, че може вече да е влюбен в нея.

Малкълм започна да се смее. Иън шести, който минаваше покрай него го сграбчи за главата, скрита го, за да млъкне и отбеляза:

— Той е прав. Ти не беше там, за да видиш, как Линк гледаше нашата Мели, но аз бях. Той е много влюбен.

— Бил е. Но всички знаем, колко бързо хубавите чувства могат да се превърнат в лоши — каза Дугъл тихо.

Настъпи момент на мълчание, изпълнен със съчувствие, гняв и може би малко съжаление. Всички знаеха, колко близки бяха Линкълн Рос и Дугъл, преди да настъпи онзи далечен ден, в който Линкълн започна боя с него без причина.

През последвалите години, Дугъл не се довери на никой извън семейството. Събитията от този ден дори бяха предизвикали разногласия помежду им. Някои от тях съжаляваха за Линкълн. Други не искаха да го бият, въпреки че той настояваше. Или пък като Уилям, който беше присъствал там в деня, когато всичко започна, се чувстваха виновни затова, че бяха пребили толкова жестоко Линкълн, та се наложи да го отнесат до дома му. Но това трябваше да е края на историята. Трябваше, но не бе. Линкълн отказа да остави нещата така...

Иън първи прочисти гърлото си, за да наруши тишината.

— Каза ли й, кой е той всъщност? — попита той Иън шести.

— Не, не исках да я нараня. Тя очакваше да го види отново тук в Лондон и беше много нещастна, когато той все не се появяваше. А после, когато най-накрая се срещнаха, беше много щастлива. Харесва го. Много.

— Докато е само харесване, ще го преодолее доста бързо — каза Джони.

— Мислиш ли? Аз не съм сигурен — продължи Иън шести — Но отказвам да й съобщя лошите новини. Ако трябва да й се каже, нека някой от вас има тази чест. Аз свърших моята задача, и я държах далеч

от Лондон по-дълго, отколкото бе планирано, за да ви дам време да го предупредите. Наложих се четири пъти да повредя колелото на каретата на горката Херцогиня. Тя едва не уволни кочияша си, мислейки него за виновен. За щастие, последния път, когато колелото падна, бяхме близо до дома на нейни приятели и тя реши да ги посети, после да останем няколко дни и за това не се прибрахме до вчера.

Иън първи кимна.

— Тогава нека решим въпроса веднага. Или ще ѝ кажем и ще се надяваме да се съгласи, че не е за нея или няма да ѝ кажем и ще се уверим, че той ще стои далеч от нея.

— Наистина ли мислиш, че това предупреждение ще е достатъчно? — попита Уилям.

— След като никога не е отстъпвал пред нас? — включи се и Чарлз. Макар и тона му да бе все още подигравателен, поне не изсумтя този път.

— Ако ѝ кажем, може да има обратен ефект — подхвърли Иън пети небрежно. Може да ни се разсърди, задето сме го предупредили, независимо от това, че той не е за нея.

— Така е — съгласи се Иън първи. — И няма да е само тя. Майка ѝ ще ни убие, ако не постъпим правилно. Има шанс Мели да го желае въпреки всичко.

Иън първи звучеше така, сякаш бе решил да не нарушава мира с жените от клана Макгрегър. Повечето от тях се съгласяваха с него само защото беше най-големия брат. Иън шести се почувства длъжен да отбележи:

— Тя ще бъде нещастна, ако той не я потърси, след като ѝ е казал, че официално я ухажва.

— По-добре малко мъка сега, отколкото да прекара целия си живот с човек с такъв избухлив нрав — каза Калъм.

— Ако разбере, ще помисли, че и се месим — предупреди Иън шести.

— Ние се месим — каза Джони.

— Да, но сега и това, след като изплашихме всичките и ухажори у дома? Ще бъде твърде разочарована от нас.

— О, изобщо не ги споменавай — каза Чарлз подигравателно. — Те се бяха изплашили от една глупава легенда, още преди да се появят.

Само един погрешен поглед и хукват да бягат. Страхливци. Тя нямаше да е щастлива с никой от тях и го знае много добре.

— Линк не е страхливец — отбеляза Уилям.

— Линк е точно обратното на това. Безразсъдно смел, даже — каза Адам — Или поне беше такъв като хлапе. Някой от вас да забеляза нещо различно, което да показва, че го е надраснал?

Отрицания долетяха от всички посоки. Иън четвърти въздъхна.

— Значи въобще няма да обърне внимание на предупреждението ни.

— Не трябва да се притесняваме — каза Нийл с повече надежда, отколкото увереност. Той беше предпоследен по възраст и рядко изказваше мнение. — Сега знае, че тя една от нас и няма да я иска. Дори ще я намрази, така както намрази и нас. Той самия го каза.

— Каза го, преди да разбере, коя е племенницата ни — припомни им Уилям — Освен това е невъзможно някой да намрази Мели. Няма по-сладка, мила, чувствителна, чаровна, забавна...

— За това трябва да благодарим на Макгрегър — прекъсна го Калъм, подхилквайки се — Сладостта не е наша фамилна черта.

— За съжаление, мисля, че той няма да се откаже от преследването — продължи Уилям — И това, което искам да знам, е, какво ще правим?

— Ами, освен да го убием?

— Това е превъзходна идея — каза Чарлз иронично.

За такава голяма къща, с толкова много слуги, беше учудващо, колко лесно може да се намери уединение, за хранене, или поне за закуска. Херцогинята спеше до късно, една необходимост по време на сезона, когато повечето от забавленията продължаваха до малките часове. Джъстин от друга страна, отказваше вече да ги придружава и прекарваше сутрините навън, яздейки в някой от парковете. Иън, поради някаква причина настояваше да придружава Мелиса навсякъде и също бе започнал да спи до късно. Мелиса сигурно щеше да прави същото, ако можеше да спи. Но не можеше. Или поне не толкова, колкото бе свикнала. Не, че и бе необходимо много с изобилието от енергия, която притежаваше на нейните години. Но ѝ се щеше да спи по-дълго, само за да минава по-бързо свободното ѝ време без ангажименти.

У дома можеше да излезе да се пошляе и да намери безброй неща, с които да се занимава. Тук обаче това бе невъзможно. Веднага си представи реакцията на чичо си, ако опиташе. Това ѝ оставяше много празни часове насаме с мислите ѝ. Нещо, което не беше много желателно тези дни.

Проблемът беше нейното непрекъснато променящо се настроение. Прекарваше часове във фантазии за прекрасни срещи с Линкълн Бърнет, всяка от които завършваше щастливо, както повечето мечти. Беше достатъчно приятно прекарване на времето, но вместо това предпочиташе реални срещи. Или можеше да прекара часове, разкъсвана от съмнения, и в опити да се убеди, че не бива да ги има.

Всичко това я държеше будна и твърде превъзбудена или пък се събуждаше разтревожена и не можеше да заспи повече. Съмненията обикновено надделяваха над приятните мечти и запълваха много повече от времето ѝ.

Но да срещнеш някой три пъти за пет седмици не ѝ приличаше много на ухажване. Първите седмици не се брояха, тъй — като Линкълн се бе опитвал да я види, но не бе успял да се добере до нея,

или поне той така твърдеше. Четирите дни в провинцията, които се бяха превърнали в седмица също можеха да се броят, но тя предпочиташе да е оптимистка. Реши, че поканата, която му бе уредила не бе стигнала до него и отсъствието му се дължеше на това. Беше разочароващо, но не и трагично. Можеха да наваксат изгубеното време, веднага щом се върнеше в града.

Оптимизмът ѝ поне ѝ позволи да се наслади на престоя си в провинцията. Имаше игри в двора, следобеден голф, пикник, ядене всяка сутрин и още дузина други занимания, от които можеше да избира. Дори бе срещнала двама нови джентълмени, които побърза да обезкуражи. Те бяха напълно подходящи, но тя считаше себе си вече вън от брачния пазар.

Сега определено имаше някои съмнения относно мъжа, на който се бе спряла. Не можеше да се възпре. Ако Линкълн наистина бе заинтересован от нея, нямаше ли по-често да се опитва да я види? Нямаше ли поне да изпрати бележка, за да обясни защо не идва да я посети?

Тя очакваше той да дойде почти веднага, щом се завърнаха в града. Но той не го направи, нито веднъж. Пет дни по-късно, тя трябваше да приеме, че е възможно и да не дойде. Просто не можеше да си обясни защо и докато опитваше ставаше все по-потисната.

— Значи още си тук? — каза Джъстин, влизайки в стаята за закуска с малък камшик в ръка.

Бе се забавила повече, отколкото осъзнаваше, изгубена в мислите си. Беше почти обяд. Седеше там от три часа, с недокосната пълна чиния пред себе си. Това трябваше да спре. Променливите настроения ѝ се отразяваха нездравословно.

— Къде другаде да бъда?

— Заминала за къщи. Не бях сигурен. Не съм те виждал от бала. Как върви ромansa, между другото?

Неочаквано тя избухна в сълзи, после се ужаси от това. Но неговото изражение беше дори по-потресено.

Това беше толкова необичайно за него, че всъщност я разсмя. Полудяваше ли? Изобщо нямаше да се изненада.

Той седна до нея, неспособен да каже нещо и я загледа внимателно. Тя се усмихна срамежливо.

— Не ми обръщай внимание, Джъстин. Женски капризи.

За момент изглеждаше така, сякаш напълно приема извинението й, но тогава изсумтя.

— Нищо такова не е. Какво се е случило?

— Нищо.

— Не ти вярвам...

— Не, имах предвид... нищо. Не съм виждала Линкълн от деня след бала. Нямам никаква вест от него. Каза, че ще ме ухажва, а после... нищо. Ако не ме беше целунал, доказвайки, че е искрен, щях да си помисля, че просто си играе с мен.

Джъстин се намръщи и каза колебливо:

— Не ми е приятно да ти го кажа, Мели, но целуването може да няма нищо общо с ухажването.

Тя махна пренебрежително с ръка.

— О, знам за какво си мислиш, но не беше така. Той ме целуна, преди да спомене ухажването. И каза, че вече има разрешението на баща ми. Нямах да говори с баща ми, ако не беше сериозен.

Джъстин се разсмя, защото трябваше да се съгласи.

— Не, не мисля, че някой би искал да си навлече гнева на този седемфутов гигант.

— Това не означава, че всичко, което е казал, е истина — сподели тя неохотно един от по-новите си страхове.

Това накара Джъстин да се изправи бързо на крака, изръмжавайки.

— Копеле. Разбира се, че ако иска да те съблазни, ще излъже, за да го постигне. Това е неделима част от плана. Нямах да го споменавам, тъй като той изглеждаше почтен, но чух, че се движи в по... непочтена компания.

— Чул си?

— Разпитах наоколо. Не ме гледай така. Само, защото мъжът има титла, това не го прави автоматично приемлив. Ти подхождаш чисто емоционално. Аз просто исках да знам нещо повече за него, след като досега не бях чувал дори името му.

— Какво имаш предвид под непочтена?

— Третите и четвърти синове, които не ги е грижа, дали ще почерният фамилното име, тъй като няма вероятност да наследят нещо от него. Нищо сериозно, уверявам те. А и той самия никога не се е забърквал в неприятности, поне такива са слуховете наоколо, но

няколко от приятелите му не са толкова невинни. Те са банда женкари, Мели. Но аз няма да очерня човек, само заради предположения. И го оправдах, поради липса на доказателства. Все пак, много мъже, които са били женкари, като млади се превръщат в образцови съпрузи, след като се оженят. Но, ако лорд Кембъри няма наистина добро извинение за това, че ти даде надежди, а после те пренебрегва...

— Мислиш ли, че може да има основателна причина? — прекъсна го тя с надежда — Опитах се да измисля някоя, но единствената, която намерих за приемлива бе отхвърлена, когато снощи срещнах братовчедката му Едит и тя ми каза, че той все още е в града, макар да се чувствал потиснат.

— Ето ти го и отговора, скъпа — каза Джъстин — Хората могат да се държат доста странно, когато са потиснати. Вземи себе си за пример.

Мелиса се изчерви.

— Това не ми пречи да върша обичайните си занимания.

— Нима? — отговори той, сочейки с поглед пълната и чиния с изстинала храна.

Тя отново се изчерви и измърмори:

— Не бях гладна.

— А, значи просто обичаш да се взираш в храната с часове — отвърна той.

Страните и не можеха да станат по-червени.

— Много добре, ще се съглася с теб, че тази потиснатост може да предизвика странно поведение. Но аз не съм се отказала от ангажиментите си. Не се заключавам, за да размишлявам сама.

— Но, Мели, всеки е различен, когато се чувства нещастен или има съмнения. Това, което ти би направила, когато си в лошо настроение, някой друг би му се присмял. А това, което те биха направили, когато са унили, ти може да го намериш за напълно безобразно. Човек може да излезе навън и да цапардоса някой, без основателна причина, само за да се опита да се освободи от това, което го тревожи. Или да язди и да е толкова разсеян, че да се окаже в следващото графство, без изобщо да забележи.

— Сега звучиш така, все едно си го правил — разсмя се тя.

Той я изгледа кисело, преди да продължи.

— От друга страна, жена може да се хвърли на леглото, обляна в сълзи, да вика през прозореца, да се заяжда на всеки срещнат. Впрочем, ти си за похвала, защото само гладуваш.

Най-накрая той я разсмя, което имаше изумителния ефект да превърне притесненията ѝ в незначителни.

— Схванах, мислиш, че съм глупачка.

— Не, изобщо! — отговори той иронично, завършвайки със смях — Просто мисля, че малко пресилваш нещата. Докато не чуеш обратното, смятай, че той има напълно основателна причина, за да не идва.

Тя му се усмихна сияйно.

— Знаех си, че има добра причина, да те обичам толкова много. Сигурен ли си, че не искаш да се ожениш за мен?

Той изсумтя.

— След, като желанието ми е да те ощипя по носа, вместо да те целуна? Не, по дяволите.

Тя се изкиска.

— Само исках да се уверя. И ти благодаря. Трябваше да те потърся веднага щом се върнахме от провинцията и да си спестя четири дни на крясъци през прозореца.

Линкълн отвори вратата на кабинета си, където му бяха казали, че го чака посетител и едва успя да избегне юмука, полетял към лицето му. Собственикът на юмука обаче нямаше този късмет. Ударът запрати Джъстин Сейнт Джеймс навън в коридора. Гладките мраморни плочки му попречиха да спре. Той всъщност се вряза в едната страна на главното стълбище, почти прехвърляйки богато украсения парапет.

Когато се изправи и намести сакото си, видя Хенриет и Едит, малко по-надолу по коридора, застанали на входа на салона, да се взират изумено в него. Силна руменина обагри страните му.

Той кимна засрамено на двете дами и се обърна към Линкълн, изричайки твърдо:

— Бих искал да разговарям с теб.

Линкълн повдигна вежда.

— Така ли го наричат вече? Или винаги нападаш и след това задаваш въпроси?

Младият мъж въздъхна.

— Извинявам се. Не съм свикнал да чакам. Бях започнал да си мисля, че е умишлено.

— Не бях тук. Току-що се прибрах — отговори Линкълн — Но, защо си мисля, че нещо повече от едно просто закъснение е предизвикало любезния ти поздрав?

— Всъщност, да. Много повече — твърдостта му се бе върнала — Това просто преля чашата.

— Сигурен съм, че нещо по-сериозно те е вбесило, така че давай — каза Линкълн, докато влизаше в кабинета и заемаше мястото си зад бюрото.

Джъстин го последва вътре, но не обърна внимание на столовете, и предпочете да крачи развълнувано напред — назад. Черната му коса бе разчорлена, сякаш я беше дърпал или бе опитвал да я изтръгне. Изглеждаше готов да избухне всеки момент, но дали това се дължеше

на младежко нетърпение, или наистина имаше нещо конкретно, Линкълн все още чакаше да разбере.

Той погледа Джъстин за момент, преди да каже:

— Изплюй камъчето, момче. Ако ме оставиш да гадая причината, поради която си тук, това няма да ни отведе до никъде.

Джъстин застана пред бюрото, скръсти ръце и попита директно:

— Защо не дойде да видиш Мелиса?

Линкълн се отпусна назад в стола си и също скръсти ръце.

— Това някакъв подвеждащ въпрос ли е?

— Подвеждащ? — повтори Джъстин войнствено — На мен ми звучеше като директен. Сигурен съм, че беше директен. По дяволите, не може да е по-директен от това!

— Седни, Сейнт Джеймс — каза Линкълн — Може също да опиташ да се успокоиш!

Младежът не хареса нито едното предложение. Той се намръщи.

— Няма ли да ми отговориш?

— Като знам с кого си имам работа, въпроса ми беше основателен. Няма да си изливам душата, само за да повториш всичко на Макферсън.

Изражението му се превърна в объркано смръщване.

— И защо не искаш Мели да знае?

— Не говорех за нея.

— За кого тогава?

— За нейните чичовци, разбира се.

— Имаш нещо против чичовците й?

— В моя защита, определено — отговори Линкълн студено — Но, за да бъда по-точен, те имат нещо против мен.

— Какво?

— Пълен си с въпроси, нали? — отбеляза Линкълн остро.

— Затова съм тук.

— Очевидно, но какво ти дава правото да ги задаваш? — попита Линкълн.

Джъстин започна да изброява, използвайки пръстите си:

— Защото Мели ми е най-добрата приятелка, защото начина, по който се държиш с нея сега е подозрителен, защото заяви намерението си да я ухажваш, а след това избяга, защото тя не знае дали да се откаже от теб или не. Имаш ли нужда от още причини?

— Не. А ти звучиш така, сякаш не знаеш, че бях предупреден да стоя далеч от момичето.

— Какво?! От кого?

— Как от кого? Чичовците и могат да са доста убедителни, когато се появят всички заедно.

Тюркоазните очи на Джъстин пламнаха.

— Те всички са тук? Съмнявам се, че Мели знае за това. Само един от тях е отседнал при нас.

Линкълн сви рамене. Не го интересуваеше, къде са се настанили тези диваци. Но, ако Джъстин не знаеше, че семейството ѝ го е задраскало от списъка с кандидати, то беше странно, защо, не го е споменала на Джъстин, ако знаеше? Или и тя не знаеше?

Според Линкълн бе невъзможно да не ѝ кажат, преди да го прогонят. Или нейните предпочитания по въпроса нямаха значение за тях. Всъщност последното звучеше много по-типично за тях. Не, че това намаляваше яростта му или изведнъж я правеше отново достъпна.

— Вярвам, че намери отговора, за който дойде. — Каза Линкълн. Джъстин упорито поклати глава.

— Напротив, сега имам още повече въпроси...

— Твърде лошо — прекъсна го Линкълн, губейки търпение. — Въпреки, че не е твоя работа, става въпрос за нещо от преди деветнадесет години. Преброй ги, момко. Деветнадесет години! Тогава повечето от тях, бяха още деца, ти дори може да не си бил роден. Мелиса със сигурност не е била. Една вражда, продължила толкова дълго... не може да бъде заличена с никакви разговори. Бях предупреден. Няма да свърша с шестнадесет диваци, опитващи да изпотрошат остатъка от костите, които не са успели първия път, благодаря.

Джъстин потрепери.

— Съюзили са се срещу теб?

— Фамилното им кредо. Наистина не мисля, че познават друг начин на действие.

— Значи се предаваш?

— Виждаш ли някаква друга възможност?

— Е, не. Но...

— Върви си у дома, Сейнт Джеймс. Между другото, трябва да поработиш върху десния си удар.

Джъстин му хвърли още един гневен поглед, преди да излезе от стаята, и остави Линкълн да проклина за пореден път деня, в който срещна братята Макферсън. И какво трябваше да си мисли сега? Ами ако Мелиса не знаеше, че са го предупредили? Какво ако, както казваше Джъстин, са я оставили да се чуди, защо я отбягва? Не, тя трябваше да знае. Дори диваци, като тях не биха я оставили в такова неведение. Но това, което го подлудяваше беше въпроса, дали тя бе съгласна с чичовците си.

Едно от най-лесните ухажвания на века? Не беше ли казала това Херцогинята? Каква дяволска шега!

Джъстин не поработи върху десния си удар. Той бе сигурен, че последната грешка беше просто лош късмет. Но този път бе по-добре подготвен в чакането на вратата да се отвори. И ето, че тя се отвори, а юмрука му се заби право в челюстта на Иън Макферсън.

Ударът беше добър, но не помръдна много по-възрастния мъж. Само леко отметна главата му настрани. Но все пак беше задоволително. Джъстин беше готов да раздава още наказания. Когато бе казал на Мелиса, че мъжете се освобождават от това, което ги мъчи, като раздават юмруци, той определено имаше предвид себе си.

Не беше много хубав навик и най-вероятно баща му не би го одобрил, но за момента работеше. Вече се чувстваше по-добре, особено след като Иън шести не даваше признаци, че смята да си откъщава. Намерението на Джъстин не беше да просне човека в безсъзнание. Това щеше да се окаже трудно, тъй като Иън беше по-възрастен, по-висок и вероятно много по-опитен в тези неща. Не, той искаше бързо да покаже гледната си точка и да освободи част от чувството си за безсилие, което изпитваше, знаейки, че не може да направи нищо относно текущото състояние на нещата.

Иън се отдръпна встрани, за да освободи входа на спалнята си. Джъстин прие това, като покана и свали юмруците си, преди да влезе в стаята. Той беше все още развълнуван и малко разочарован, че реакцията на Иън бе толкова слаба. Малко изненада щеше да помогне. Но шотландеца изглежда очакваше атаката или поне смяташе, че е заслужена.

За да обясни, в случай, че Иън бе свикнал да бъде удрян без причина, Джъстин каза на по-възрастния мъж:

— Бях в дома на лорд Кембъри днес, за да се видя с него, ако още не си разбрал, защото ми беше трудно да повярвам, че е изгубил интерес към Мели. Представи си изненадата ми, когато разбрах, че съм бил прав и, че нещо съвсем друго го държи далеч от нея.

Иън кимна, затвори вратата и отиде до прозореца, далеч от Джъстин. Отчаяният му вид нямаше нищо общо с наранената му челюст.

— Каза ли ти всичко? — попита той.

— Едва ми каза, каквото и да е! — изръмжа Джъстин — Затова дойдох при теб за някои отговори. Сигурен съм, че трябва да има основателна причина, поради която Мели страда, без да знае какво се е случило.

— Аз исках да ѝ кажа — призна Иън — Вече не мога да я погледна, без да се почувствам виновен.

Това беше последното нещо, което Джъстин очакваше да чуе. От това му се прииска да го удари отново.

— Ти си копеле! Ти и братята ти!

— Да, такива сме.

— Не говоря за обстоятелствата около раждането ти, задник такъв! — заяви Джъстин грубо.

— Да, знам.

— Тогава, защо? — настоя Джъстин — И нямам предвид, защо мразите човека. Изобщо не ме е грижа за това. Искам да знам, защо не сте казали на Мелиса, за да може тя да го забрави!

— Защото може да не се съгласи. Защото може изобщо да не забрави за него. Мисълта, че може да избяга с него натежа над лекото объркване, което може би изпитва сега.

— „Леко объркване“? Говорил ли си с нея изобщо напоследък? Ако е толкова просто, защо тогава се чувстваш виновен?

— Защото виждам, какво чувства, дори и да се опитва да го скрие — отговори Иън — Забравяш, че и аз я познавам толкова добре, колкото и ти, момко. А и аз съм единствения от братята ми, който видя Линк, преди да разбере коя е. Не съм сигурен, че сме взели правилното решение. Изобщо не му дадохме шанс да докаже, дали се е променил, или не.

— Значи стигаме все пак до причината да го мразите — намръщи се Джъстин.

Иън въздъхна.

— Ние не го мразим.

— Тогава какво? И ако ми кажеш, че го държите отговорен за нещо, което е направил, когато е бил дете, мисля, че пак ще те ударя.

— Не беше само това, което направи, а общата му реакция в цялата история.

— Каква история?

— По онова време той и брат ми Дуги бяха най-добри приятели. Всичко започна, когато Линк сложи край на приятелството им, избирайки битка, която Дуги не можеше и да се надява да спечели. Няколко от моите братя му издърпаха ушите заради това, но това беше само началото. Линк беше оскърбен и в общи линии обяви война на повечето от нас.

— Война? — присмя се Джъстин — Доста силна дума за детски боричкания, не мислиш ли?

— Да, само че в този случай изглеждаше точно така. Веднага щом Линк се позакърпеше след един бой, той идваше да си проси друг. Отново и отново ни нападаше и не се интересуваше с колко от нас наведнъж ще си има работа. Девет беше най-голямата бройка.

— Не можехте ли просто да не му обръщате внимание?

— Опитвахме се. Той не го позволяваше. Отдръпвахме се от него, но той нападаше. Така доказа, че темперамента му е неконтролируем. Нямаше никаква разумна причина за това. Това го подлуди. Затова не искаме нашата Мели да има нещо общо с него. Едно дете не трябва да се държи отговорно за прегрешенията от детството си, но някои неща остават в човек завинаги. Дивият, непредсказуем темперамент е нещо, което някои хора не могат да надраснат.

— Но какво, ако го е надраснал?

— Трябваше ли да го подложим на тест, да го провокираме и да видим дали ще успее да се овладее? — попита Иън.

— Абсолютно. Аз щях да постъпя така.

— Значи не си предвидил всички възможни резултати. Да рискуваме един или повече от нас или най-вероятно той да пострада сериозно, докато го изпитваме? Вече сме възрастни. Възрастните не се бият като деца. Или да прекъснем романса му с Мели още преди да е започнал. Ти кое би избрал?

— Казано по този начин, последното разбира се — беше принуден да каже Джъстин — Но май е прекалено късно да използваме думата „започнал“. Тя е твърде увлечена, за да охладите чувствата ѝ, когато става въпрос за него.

— Кое е още една причина да не застана срещу братята си и да й кажа истината. Тя би последвала по-скоро сърцето си, отколкото здравия разум.

Джъстин кимна.

— Вероятно си прав. Но все пак не трябваше да постъпвате така. Тя дойде тук, за да се обвърже. Доколкото разбрах, това е смисъла на пътуването. Но как ще го направи, ако продължава да чака мъж, който няма да се появи? Тя все още го очаква. Дори самият аз я окуражих да не губи надежда, преди да разбере как стоят нещата. Тя ще продължава да го чака и да отпраща всеки мъж, който се опитва да я ухажда. А това означава, че ще се прибере у дома без съпруг. Предвидили сте това, нали?

— Мислиш, че това ми харесва ли?

— Мисля, че няма да направиш нищо, за да го поправиш. Аз не съм толкова потаен.

— Не, ще трябва да те помоля да запазиш за себе си това, което знаеш.

— По дяволите...

— Нямах право на избор.

Иън застана пред вратата, скръствайки ръце. Вече не изглеждаше виновен. Всъщност изглеждаше дяволски непоклатим. Джъстин изпъшка вътрешно. Все пак нямаше да си тръгне непокътнат. Така да бъде. Сейнт Джеймс не бягаха от предизвикателство.

Джъстин отново вдигна юмруци. Иън поклати глава и каза:

— Ще загубиш, така че не се опитвай. Обмисли последиците от това да й кажеш. Тя ще му съчувства и ще заеме неговата страна. И като теб ще настоява, че миналото трябва да си остане минало. Ще пренебрегне опасността, която гнева му може да породя, защото още не го е виждала.

— Опасност?

— Полудял мъж може и ще нарани всичко около себе си, защото губи чувството си за правилно, грешно, логично и всякакви други неща, които обуздават човешката природа. И ти казвам, че лично съм го виждал в такова състояние. Виждал съм го да предизвиква братята ми Джордж, Малкълм и Иън втори, всичките трима по-възрастни и поголеми от него, след като вече имаше три счупени ребра, два счупени

пръста, изкълчена китка, няколко счупени кости, изместена челюст или вероятно е бил носа му...

— Представих си картинката! — прекъсна го Джъстин ужасен.

— Не, не мисля. Момчето пак ни нападаше, въпреки всичките си наранявания. Едва ходеше. Едва виждаше през двете си насинени очи, които бяха почти затворени. Но въпреки това настояваше да се бие с нас. Яростта му беше необяснима. Изглеждаше така, сякаш искаше да умре, въпреки че не допускам подобна вероятност за едно малко дете. Определено беше полудял. Но независимо от причината, какво се случва с невинните, които се изпречат на пътя на такава ярост? И поспециално с пристрастна жена насреща?

— Това все пак е предположение. Със същия успех можеш да кажеш, какво ако вече не е същия? Може просто да е бил неспособен да овладее емоциите си на тази възраст, но сега да ги е хванал здраво в ръце. Очевидно не е затворен някъде. Значи е успял да достигне зряла възраст, без да убие някого. Но ако се основаваме на „какво ако“ и нещо такова се е случило дори преди Мели да е била родена, вие възнамерявате да я лишите от мъж, който може да е идеалния за нея, или ако не идеален, поне такъв, какъвто тя иска. Избрали сте лесния начин, просто да му кажете да се омиа, след като лесно е можело да пробвате водата, за да разберете дали още се пени или не.

— Прав си за някои неща — каза Иън. — Но все още има твърде много въпроси около този човек, за да е добър избор за племенницата ми. Баща ѝ ще се съгласи, когато научи всички факти. И това ще е краят. Така, че всички тия приказки и предположения са ненужни. Самият Макгрегър ще забрани да се срещат.

Иън отвори вратата, обявявайки края на разговора. Джъстин го погледна кисело. Според него нищо не бе решено. И ако не друго, сега бе по-разочарован отколкото, когато дойде и си мислеше, че може да промени нещо. Да промени нещо? Мелиса все още щеше да остане в неведение и това не беше правилно. Ако някой трябваше да реши, дали чичовците и са прави или не, то това беше самата тя.

— Засега няма да казвам нищо, но по-добре баща ѝ да пристигне скоро и да реши въпроса, защото не мисля, че вие, Макферсън сте се справили с това изобщо.

— Вярваш или не, но аз се надявам на същото — каза Иън. Той потри брадичка, докато Джъстин минаваше покрай него на излизане и

добави — Всъщност съм левичар.

Вратата се тресна в лицето му, давайки му най-накрая повод да се усмихне.

— Закъсня, момчето ми, а точно сега наистина не биваше — каза Хенриет на Линкълн, когато той влезе в салона, където дамите се събираха ежедневно за следобедния чай.

— Извинявам се — отвърна Линкълн. Въпреки, че нямаше навика да пие чай с тях и по принцип избягваше долните етажи по време на следобедните посещения, обикновено беше в къщата по това време, в случай, че имаха нужда от него. — Забави ме един стар приятел от училище, когото не бях виждал с години. Настояваше да ми разкаже за пътуванията си. Изпуснах ли нещо важно?

— Всъщност, да — каза Хенриет с подчертан триумф в гласа си.

Едит добави:

— Никога няма да повярваш, кой ни беше на гости днес.

Любопитството би трябвало да бе загложило Линкълн до сега, но в последно време беше изчезнало, заедно с повечето от другите емоции. Апатията бе нещо ново за него. Безопасно, но изключително отегчаващо. И сега, след като свикна с нея, не можеше да я прогони.

— Кралицата? — попита той раздразнено.

— Не ставай глупав — смърри го леля му — Херцогинята на Ротстън бе наш почитаем гост, а това беше огромна чест за нас. Не можеше да избере по-подходящ момент, дори да я бяхме помолили за това. Когато пристигна, вече имахме няколко посетители, включително най-голямата клюкарка в града. Това, момчето ми ще бъде върха на изумителния успех на Едит този сезон.

— Трябваше да я видиш, Линк! — продължи Едит със същия развълнуван тон — Тя е такъв светски експерт. Напълно завладя нашето малко събирание. Не допусна никакво неловко мълчание около нея. Поведе разговора и го поддържаше чак до края.

Елеанор седеше тихо и не споделяше и частица от тяхната възбуда, въпреки че за нея това беше нормално състояние. В нея бяха останали по-малко емоции, отколкото в Линкълн, след като апатията го бе обхванала. Тя го гледаше замислено и някак в очакване.

— Радвам се за теб, Еди — каза Линкълн. И наистина бе така. Искаше му се и да бе прозвучало така. — Нейна светлост правеше обиколка на новите си познати или дойде за нещо конкретно?

— Без конкретна причина. Поне не е споменавала за такава. Разбира се питаха за теб и бяха разочаровани, че не си у дома.

— Те?

— Госпожица Макгрегър беше с Херцогинята. О, Боже, привлякохме ли най-накрая интереса ти? Защо иначе бих споменала, че трябваше да си у дома?

— Тя наистина ли дойде тук?

— Не казах ли точно това току-що? Не трябва да си толкова учуден. Все пак имаш жени роднини, което прави напълно приемливо дама интересуваща се от теб да те посети. Повече от половината ни посетители са дами надяващи се да те опознаят по-добре, момчето ми. Наистина трябва да положиш усилия и да се присъединяваш към нас за чая.

— С чичо й?

Въпросът бе твърде далеч от темата, за да не обърка Хенриет.

— А?

— Чичото на Мелиса беше ли тук?

— О, не. Бяха сами, без никакви господа. Чичо й ли си очаквал? Те изглеждаха някак изненадани, когато споменах, че сина на Херцогинята се е отбил да те види предния ден. Предпозетох да не казвам на майка му за неговото... странно поведение, — добави Хенриет шепнейки, само за да завърши доста високо — което ти още не си ни обяснил. Защо се опита да те удари?

Линкълн седна замаяно. Твърде много въпроси се въртяха в главата му наведнъж — негови собствени въпроси. Колкото до този на леля му, той бе избягвал всякакви директни разговори след вчера, тъй като наистина не искаше да обсъжда посещението на Джъстин. Не искаше и да говори за това, че цялото семейство на Мелиса се е появило в Лондон, което също не бе споменал. Семейството му усещаше, че нещо не е наред, но не и какво точно. Бяха забелязали мълчаливата промяна в настроението му, но пък те знаеха, че ухажването на Мелиса не бе тръгнало гладко още от самото начало, и вероятно предполагаха, че отново има някоя и друга спънка.

Не искаше да говори за това. Все още не желаше да се изправи пред факта, че щом семейството на Мелиса е против тази женитба и това означава край на всичко. Да се крие от неизбежното обаче не беше решение. Той се стараше да не мисли за това. Опита се да го изтрие от съзнанието си с алкохол. Потъна в апатия, която възпираше емоциите и въпросите, които го терзаеха. Но тази визита определено прогони апатията му.

Как по дяволите тя се оказа свързана с тях? Сестра, за която не бяха знаели? Пфу, че те и без това бяха повече от достатъчно. Но той срещна Макгрегър, който нямаше нищо общо с тях. А и тази тяхна по-голяма сестра не бе израснала с тях, така че вероятно и тя не беше като тях. Той никога не бе срещал жена, като Мелиса. Дори и да успееше да я забрави и превъзмогне, той не можеше да я окачестви, като „една от тях“.

— Мисля, че трябваше да спомена за това по-рано — каза Линкълн на леля си — но изглежда имам много по-близка връзка със семейството на Мелиса, отколкото си мислех и то не толкова добра. Нямам много врагове, но няколкото, които имам са от едно-единствено семейство — нейното.

— Глупости — каза Хенриет в негова защита. — Кой би могъл да не те харесва?

— Невъзможно — съгласи се Едит. — Или ти не ги харесваш?

— Мелиса е роднина на Макферсън? — предположи Елеанор.

Той погледна към майка си, без да се изненада, че беше свързала думата „врагове“ с Макферсън. До известна степен и тя бе замесена. Поне знаеше за конфликта, ако не знаеше, каква бе причината за него. Сега тя бе силно пребледняла.

— Да, нещастieto от детството ми ме навещава отново — каза той, без да забелязва болезнения поглед на Елеанор, докато се обръщаше към леля си. — Имах някои значителни конфликти с това семейство, когато живеех в Шотландия и те не са забравени нито простени. Достатъчно е да кажа, че съвсем ясно ме предупредиха да стоя далеч от племенницата им. Така, че нейното идване тук не променя нещата за мен в момента.

— Вероятно тя не е склонна да се подчинява на диктата им? — каза Хенриет силно смръщена — Дори може да не е близка с тази част от семейството си!

— Не, един от тези чичовци я придружава тук. Когато я срещнах за първи път, беше с друг от тях.

— Но ти имаш разрешението на баща ѝ да я ухажваш! — отбеляза Едит.

— Не мисля, че той знае за конфликта все още — отговори Линкълн. — Но съм сигурен, че ще го информират при първа възможност.

— Не мога да разбера, как нещо, случило се толкова отдавна, може да има такива последствия.

Линкълн почти се разсмя, въпреки че нямаше нищо смешно в цялата ситуация.

— О, може, лельо Хенри. В голяма степен това ме оформи и моделира като човека, който съм днес.

Той не се гордееше с това, но не го добави на глас. Как се чувстваше самия той щеше да запази за себе си. Не смееше да погледне майка си, защото я смяташе за отговорна.

Хенриет въздъхна недоволно.

— Предполагам, че вероятно е искала да поднесе съжаленията си. Все пак, ти беше увлечен по нея.

Можеше ли причината за посещението да е толкова проста? Да, той предположи, че може. Джъстин вероятно ѝ бе казал за визитата си. Ако Мелиса не знаеше за намесата на чичовците си преди, сега несъмнено бе в течение.

— И въпреки това — добави Хенриет замислено — Херцогинята доведе тук госпожица Макгрегър и за мен е изключително трудно да повярвам, че тя не е била информирана за развоя на събитията, след като е попечител на момичето. В този случай, това би било техния начин да ти кажат, че няма нужда да се съобразяваш с чичовците ѝ, или че те са променили мнението си за теб. Да го кажат директно би било много по-полезно, но... е, може да са си помислили, че ти си променил мнението си, след като знаеш с кого е свързано момичето, така че биха искали да действат предпазливо и да си спестят срама. Е, така ли е?

Добре, че Линкълн години наред бе свикнал да разшифрова сложния начин, по който леля му задаваше въпросите си и можа да отговори незабавно:

— Не, не съм си променил мнението. Може да съм заявил нещо подобно на чичовците й, но това беше, преди да разбера, че тя е тяхната племенница. Но позволих на всичко това да ме повали.

— Да, това обяснява, защо не беше на себе си цяла седмица — каза Хенриет съчувствено — Какъв ужасен, неочакван обрат.

Линкълн се усмихна.

— Аз съм го наричал много по-лошо, повярвай ми. И все пак, ако тя вече не иска да има нищо общо с мен, не мога да сторя нищо, за да го променя. Но е време да престана да си мисля най-лошото и да разбера, какво е мнението на Мелиса по въпроса.

Да разбере, какво мисли Мелиса? Бе много по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Това, което все пак Линкълн разбра беше, че още веднъж му отказаха достъп до резиденцията Ротстън. Той го очакваше и за това не беше дошъл по-рано, за да го потвърди. Но скоро трябваше да опита, тъй като иконома бе доста склонен да дава информация, вероятно защото самия той беше раздразнен от ограниченията, които му бяха поставили.

Той пръв сам подхвана с остър, подчертано ядосан тон:

— Бях предупреден, сър, че ще трябва да си търся нов нос, както се изрази младия шотландец, ако ви позволя още веднъж да преминете през вратата. Младата дама обаче, явно не е осведомена, че вече не сте добре дошъл, защото ми разпреди, ако се отбиете, когато тя не е тук, да ви осведомя за плановете ѝ за вечерта.

Придобил тази информация Линкълн веднага я свери с леля си и се оказа, че и те имат покана за голямото вечерно парти. Това разбира се не гарантираше, че ще успее да говори с нея. Ако някой от чичовците ѝ бе с нея, и той опиташе да я приближи, щеше да наруши забраната им, а това щеше да доведе до същински ад. Ад, който не би пожелал на никого, най-малко на себе си.

Докато не разбереше без съмнение, дали Мелиса се съобразява с желанията на чичовците си или не, той щеше се държи благоразумно и да не създава впечатление, че се отнася пренебрежително с тях. Но, ако тя му дадеше и най-малък знак, че все още иска да е с него, нищо нямаше да го отдели от нея.

Видя я в момента, в който пристигна на вечерята с леля си и братовчедка си. Събитието беше в частен дом. Той се насочи право към салона, тъй като леля му се спря да поговори с домакинята в антрето. И тя беше там. Той се почувства, като прегладнял, а присъствието на Мелиса бе храната, която го изпълни с усещания, отвъд нормалните. Беше му липсвала повече отколкото бе осъзнавал.

Беше в другия край на стаята, и говореше с Мегън Сейнт Джеймс. В този момент изглеждаше, че са сами. Можеше ли да е такъв късметлия? Не!

— Тръгвай си, преди да те е видяла — каза Иън Макферсън до него.

Линкълн бавно се обърна към по-младия мъж, който се бе облегал на стената. Защитните му реакции бурно надигнаха глава, както и гнева, така остър, че почти усещаше вкуса му.

Той не даде израз на нито едното, когато попита похвално спокойно:

— Какво правеше, пазеше вратата само в случай, че аз се появя?

— Всъщност, да. Не много приятно задължение, да си призная — каза Иън. — Не започвай отново, човече. Тръгвай си.

Просто така? Когато беше толкова близко до нея, че можеше да изрече името ѝ и тя щеше да го чуе?

— Случайно бях поканен тук.

— Случайно беше помолен да стоиш далеч от Мели — напомни му Иън — Ако това означава да промениш социалните си ангажименти...

— Каква е разликата? — прекъсна го Линкълн — Ако тя не иска вече да има нищо общо с мен, какво значение има, ако сме в една и съща стая на едно събиране? Тя ще ме игнорира, аз ще я игнорирам. Това се случва, когато двама души нямат вече интерес един към друг.

Смущението на Иън се изписа по лицето му.

— Още не сме и казали.

— Така и предположих, след като младият Сейнт Джеймс ме взе на прицел, задето съм я избягвал. Кое то ме поставя на кръстопът, и се надявам да го оцениш. Разбираш ли, аз съм достатъчно загрижен за нея, за да не я оставя да прави догадки, докато изглежда вие не сте.

Страните на Иън се обляха в цвят.

— Ще ѝ кажем, щом баща ѝ пристигне.

— И кога ще е това? Ако не е утре, по-добре направете нещо или аз ще се намеся. — Линкълн беше толкова ядосан, че бе на път да направи сцена. Обърна се да си върви, преди да е направил нещо, за което щеше да съжалява. Беше планирал предварително нещата, в случай че се развият по този начин. Ако не го бе направил едва ли би

имал волята да си тръгне, преди да е говорил първо с Мелиса, след като бе толкова близо до нея.

Спря, колкото да каже на леля си, че тръгва и ще прати каретата обратно за тях. Тя бе достатъчно проникателна, за да разбере защо, след като бяха обсъждали тази възможност по пътя, така че не го затрупа с въпроси. Той кимна на братовчедката си, давайки ѝ знак да се погрижи за резервния му план.

Беше написал бележка на Мелиса. Едит щеше да ѝ я даде, без да събужда подозрения или поне без чичовците на Мелиса да забележат. Той я помоли да не я чете, и тя силно се изчерви, с което ясно показваше, че вече си бе помислила да го направи. Но след това го увери, че няма да наднича и няма да го разочарова, а ще предаде бележката на Мелиса, дори и да трябва да я завлече настрани, за да го направи.

Отвън той спря и си пое дълбоко дъх. Вечерта беше топла и ясна, прекрасна вечер за тайна среща. Неочаквано вълнение го заля при тази мисъл. Това щеше да е много по-добре, осъзна той, отколкото да се опитва да говори с Мелиса в препълнена стая. Щеше да я има насаме за себе си. Ако дойдеше. Имаше възможност тя да откаже. Той искаше прекалено много от нея. Молеше я да се промъква, да направи нещо крайно непристойно.

При други обстоятелства, тя би отказала без никакво колебание, само поради тази причина. Но беше оставена в неведение. Беше оставена да гадае. Той разчиташе това да е решаващия фактор. И тя щеше да получи отговорите си. Нямахте да ѝ харесат, но и двамата имаха нужда от своите отговори. По един или друг начин, щяха да разберат, дали има някаква надежда за тях след тази вечер.

Мелиса смяташе, че прескачането през прозореца на спалнята за твърде нелепо, след като имаш прекрасно стълбище по-надолу по коридора. Но всичко това красноречиво показваше колко объркана се чувства. Искаше ѝ се да обвини него затова, че отново прекара три часа над закуската си, без да я докосне, за втори пореден ден, но днес замайването и беше прераснало в нещо по-лошо.

„По-лошото“ започна, когато Джъстин се появи отново, преди тя да е напуснала малката трапезария, в която сервираха закуската. Изглеждаше така, сякаш току-що е станал от леглото. Личеше си, че е крайно развълнуван.

— Не съм спал, защото цяла нощ мислих. Направи си услуга и отиди на посещение при дамите Бърнет днес. Вземи майка ми със себе си. Не го споменавай на чичо си. И не ме питай защо.

Той не каза нищо повече, завъртя се на пета и излезе от стаята. Мелиса смяташе да тръгне след него, за да получи обяснение, но не можа да го намери никъде. Но тя бе способна да чете между редовете на загадъчното му предложение. Той знаеше нещо, но поради някаква причина не можеше да ѝ каже. Вероятно щеше да разбере, ако отидеше на посещение в семейство Бърнет.

Тя прекара известно време, в упреци към себе си, че изобщо обмисля подобна визита. Меган определено имаше желание да я придружи. Но посещението им в дома на Бърнет не премина, както тя очакваше. За жалост Линкълн не беше у дома, когато пристигнаха, нито се появи, преди да си тръгнат.

При тези обстоятелства Мелиса не разбираше какво става. Но все пак имаше някаква полза от визитата, защото бележката, която получи бе пряк резултат от посещението ѝ.

Едит Бърнет бе пхнала бележката в ръката ѝ без никакъв коментар, когато никой не ги гледаше. Твърде потайно от нейна страна, но имайки предвид съдържанието на бележката, Мелиса разбираше защо.

Вместо да я покани по подходящ начин, Линкълн искаше да се срещнат насаме късно тази вечер, без придружители. Той я чакаше отвън в момента. В бележката пишеше, че ако е нужно ще чака цяла нощ. Любовна среща ли беше това? Едва ли, те не бяха любовници. И въпреки това, тази бележка намекваше точно това.

Какво трябваше да си помисли? Може би не беше редно да следва инстинктите си. А те и подсказваха да се срещне с него, въпреки всичко, ако не за друго, то поне за да разбере защо е променил решението си да я ухажва по стандартния начин, както тя очакваше.

Никога през живота ѝ не и се бе налагало да се измъква тайно. Чувстваше, че върши нещо крайно нередно. Въпреки това го направи. Излезе като стъпваше на пръсти в коридора, надолу по стълбите, покрай музикалната стая и навън през френските врати. Всеки шум, я караше да спира на място, сърцето ѝ препускаше бясно, а дланите и се потяха. Очакваше иконома всеки момент да изскочи иззад някой ъгъл. Но, не, къщата бе напълно утихнала, с изключение на нейните собствени стъпки.

Навън нощта бе все така ясна, както по-рано вечерта. Веднага забеляза чакащата в сенките карета надолу по улицата минаваща пред къщата. Затича към нея, но не успя да си отговори дали от желание да го види или от страх да не им попречат.

Цялата ситуация беше голямо изпитание и предизвикваше у нея объркани мисли. Ами ако Линкълн не беше в каретата? Или пък не той беше изпратил бележката? Някой друг, някой напълно непознат може да я бе дал на Едит и просто да ѝ е казал, че е от името на Линкълн. Налудничав заговор — с какъв край?

Но човека в каретата, който и да бе той, бе чул приближаването ѝ или я беше наблюдавал. Той излезе от каретата. Сенките обаче не го разкриваха напълно. Беше с правилната височина, правилната форма, но все още не можеше да види ясно лицето му, така че спря на място.

Той чакаше, но изглежда осъзна, че тя няма да се приближи. Скъси разстоянието помежду им, взе ръката ѝ в своята и каза единствено:

— Ела, преди да са ни видели.

След като се увери, че е той можеше да го последва навсякъде. По ирония на съдбата, цялата ѝ нервност отлетя. Вероятно не трябваше. Най-малкото, начина, по който се срещаха беше

подозрителен. Но тя бе твърде доверчива. За някой това можеше да бъде недостатък, но не и за нея. Беше сигурна, че има обяснение и очакваше да го чуе.

Каретата бе добре осветена отвътре, а прозорците плътно покрити, за да задържат светлината. Едно почукване по тавана и кочияша потегли бавно, твърде бавно, сякаш знаеше къде отиват.

Линкълн потвърди това, като каза:

— Ще кара наоколо, докато не му кажа друго... не бях сигурен, че ще дойдеш.

Сега Мелиса го огледа целия, което се оказа голяма грешка от нейна страна. Беше толкова хубаво да го види отново, твърде хубаво. Тя потисна порива си да обвие ръце около врата му и да му каже, колко много ѝ е липсвал. Не бяха стигнали толкова надалеч в отношенията си, за да бъде толкова смела. Но странно, чувстваше се, така сякаш бяха.

Във всеки случай, той отново бе близо до нея. Това, което го държеше надалеч, очевидно беше изчезнало... или може би не, имайки предвид странния начин, по който се срещаха. Но каквото и да беше, тя бе сигурна, че могат да го преодолеят. Ако не го вярваше, сега щеше да е опустошена, тъй като той я гледаше по начин, който ясно показваше, че няма да се откаже от нея.

Това беше главната ѝ тревога. И сега, след като изглеждаше, че е била неоснователна, можеше да се успокои. Спокойствието се беше върнало, а с него и шеговитата ѝ природа.

Така, че тя просто се шегуваше, когато каза:

— Така ли ще я караме? Една среща на няколко седмици?

— Не и ако мога да направя нещо по въпроса.

Не беше много обнадеждаващ отговор.

— Не си сигурен? — попита тя и шеговитата нотка изчезна от гласа ѝ.

Вече изглеждаше много сериозен и дори въздъхна.

— Имам да ти казвам доста неща, но повечето от тях не са добри. Но преди да започна, искам да се уверя, че не знаеш, защо спрях да те посещавам.

— Не, изобщо... — отговори тя. — Трябваше ли някой да ми каже?

— Да, поне според мен ти трябваше да си първата, която да научи. И след като предупредих чичо ти Иън тази вечер, беше редно да ти кажат веднага. Със сигурност, преди да се прибереш у дома. Но предполагам, че не ме е взел на сериозно, когато му казах, че ако те не ти дадат обяснение, аз ще го направя.

— Говорил си с Иън тази вечер?

— На вечерята, на която бяхте. Помолиха ме да си тръгна, преди да си ме видяла.

— О, прав си, това не звучи добре. Преднамерено са ме държали неинформирана за... какво?

— Защо спрях да те ухажвам.

— И причината е?

Тя наведе поглед и затаи дъх. Ръката му докосна брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ, за да го погледне отново. В очите му се четеше нежност.

— Не беше по мой избор, Мелиса — каза той тихо — Помолиха ме, по-точно ми наредиха да стоя далеч от теб.

— Кой?

— Чичовците ти.

Лицето ѝ се смръщи.

— Имаш предвид Иън?

— Имам предвид всичките ти чичовци.

— Но къде? Как? Докато беше в Шотландия ли?

— Не, те са тук в Лондон, всичките. Още нещо, което не са ти казали.

— Казаха ли ти защо?

— Нямаше нужда да ми казват. Това е заради това, кой съм и кои са те. Защото имаме общо минало, бурно минало.

Тя се намръщи още повече.

— Но Иън първи каза, че никога не е чувал за теб, че единствения Линкълн, за който е чувал е бил хлапето Рос. О, не, ти си той?

— Значи са ти казали за мен?

— Не, имам предвид, да, но само кратка история, за да обяснят, защо трябва да се надявам, че не си същото хлапе.

— Всяка история има две страни. Сигурен съм, че тази, която си чула ме представя в най-лошата ми светлина.

Тя кимна, потрепервайки.

— Знам, защо не искат да ме ухажваш. Те мислят, че си луд.

Той успя да се усмихне.

— Вероятно съм бил тогава.

— Не можаха ли да видят, че вече не си такъв? — попита тя.

— Би ли имало някакво значение за тях? Веднъж щом си създадеш мнение за някого то обикновено не се променя. Аз мисля за тях, че са диваци. Те мислят, че съм луд. Няма средно положение.

— Глупости. Ти си бил дете, когато си ги познавал. Каквото и да си направил тогава, няма вероятност да го направиш сега, нали?

Той не отговори веднага, което беше някак притеснително. Имаше ли нещо повече тогава, освен някаква обикновена случка?

Тя добави несигурно:

— Вероятно трябва да знам подробностите, преди да те моля да потвърдиш или отречеш.

Той и се усмихна нежно.

— Емоции, които толкова рядко идват с гаранции. И спомени, някои от които са толкова неясни и изкривени, че вече не съм сигурен дали са истински или измислени. Но да, дължа ти обяснение.

Той изглеждаше толкова изпълнен със страх, че съчувствието и избуя.

— Не е нужно да говориш за това, ако спомените ти са толкова болезнени.

— Има ли друг начин? — каза той полуусмихнат — Прости ми, това не беше истина. Имам и други спомени, не само лоши, просто лошите преобладават в живота ми. Ако звуча огорчено, това е вероятно, защото наистина съм. Но не говоря само за това, какво се случи с чичовците ти. Те бяха просто началото и първопричината за всичко останало, но се отплесвам.

Въпреки любопитството си, тя се опита да го спре, защото беше очевидно, че не иска да се връща отново към тези спомени.

— Линкълн, това е било толкова отдавна. Нужно ли е да изкарваш отново всичко на повърхността?

— За теб да. Истината е, че никога преди не съм говорил за това с някой друг. Чичо ми Ричард, който ме отгледа, след като дойдох в Англия знае, една част, но не всичко. Вероятно е било грешка да тая

всичко в себе си. Но наистина имам нужда да ти разкажа всичко Мелиса. Ако промениш мнението си за мен, ще те разбере.

Страхът обхвана и нея. Ако той мислеше, че тя може да си промени мнението, тогава това, което щеше да ѝ каже, щеше да го покаже в толкова лоша светлина, в каквата го виждаха и чичовците ѝ. Но нещо, което се бе случило толкова отдавна, наистина ли можеше да влияе на настоящето? Тя силно се надяваше да не е така, но не можеше да знае, преди да го чуе. Така да бъде.

21

Мелиса се отпусна на седалката срещу Линкълн. Каретата беше елегантна, удобна и просторна. Можеше да побере осем, дори десет човека. Но на нея никак не ѝ беше удобно. Нито пък на него. Страхът им беше заразителен.

Тя въздъхна.

— Разкажи ми тогава. И ако се окаже, че си чудовище, кълна се, че много ще ти се ядосам.

Той премигна и след миг се разсмя.

— Благодаря ти. Бях започнал да звуча твърде сериозно, нали?

— Да, малко — измърмори тя.

— Ще се постарая да го избягвам и да не ти досаждам с излишни подробности. Все пак ще трябва да се прибереш преди изгрев.

Тя извъртя очи. Той вече изглеждаше малко по-отпуснат, поне не толкова напрегнат. Шегите вършеха добра работа от време на време.

— Първо малко предистория, иначе моята реакция към чичовците ти ще изглежда доста странна. Това, което чувствах беше отвъд гнева. Беше по-скоро депресия, но не без основание. Смъртта на баща ми остави голяма празнота в живота ми. Не загубих само него, а и майка си, тъй като, след като той умря, рядко я виждах.

— Замина ли някъде?

— Не, просто се изолира. Заклучваше се в стаята си, за да скърби насаме и не ме пускаше вътре, така че рядко я виждах. Тъй като бях особено дете, жадувах за компания.

— Нямах ли съученици?

— Не ходех в местното училище, защото бе твърде далеч от дома. Имах частен учител. Превъзходен преподавател, но винаги намусен и не предразполагаше много към разговор. Тогава срещнах чичо ти Дугъл. Той запълни тази празнота, и стана най-добрия ми приятел... единствения ми приятел всъщност. Обичах го. Той се превърна в брата, който никога не бях имал.

— Да, казаха ми, че с чичо Дуги сте били добри приятели, но тогава си се сбил с него и всичко е приключило. Защо си го направил?

— Не съм, или поне не умишлено. Бяхме на езерцето, където за първи път го срещнах... където срещнах за първи път и теб — добави той с усмивка.

Тя се засмя. Облекчаващо беше, че изпита такова желание.

— Знам, че чичовците ми ходят там от години, но не знаех, че е толкова популярно място за срещи.

— Всъщност не беше. Не знам някой друг някога да го е използвал, освен Мекферсънови и аз. В онзи ден там бяхме четирима — двама от по-големите братя се бяха присъединили към нас. Говореха за бой, на който станали свидетели на скоро. Дуги твърдеше, че можел да се справи по-добре. Аз го подразних, че ръцете му са като на момиче и по-добре да ги използва, за да убива с тях мухи. Имах навика да се шегувам с него и той беше свикнал. Обикновено се забавляваше и ми отвърщаше подобаващо. Но не знам защо този път се обиди. Единственото обяснение за мен е, че двамата по-големи чуха забележката и се разсмяха. По някаква причина Дуги се ядоса и настоя да го изпробвам.

— Значи той започна боя?

— Ако можеш да наречеш това, че се метна върху мен „започване“, значи да — каза Линкълн. — Но аз не исках да му отвърна, защото той не можеше да ми навреди. Бяхме на една възраст, но през двете години, в които го познавах, аз доста го надраснах.

— Да, Иън първи каза, че Дуги не е имал никакъв шанс да спечели битката и ти си го знаел.

Линкълн кимна.

— Никога нямаше да се сбия с него, независимо от провокацията. Бях вдигнал ръце, само за да го удържа. Опитвах се да го убедя, че само се шегувах, когато той се спъна и налетя върху мен.

Очите на Мелиса се отвориха широко от учудване.

— Не ми казвай, че сам е счупил носа си в юмруците ти.

Линкълн леко се изчерви.

— Знам, че звучи глупаво, всъщност звучи направо невъзможно. А и носа му не беше счупен, просто кървеше. Беше ужасен късмет, че падна точно под такъв ъгъл, в момента, когато вдигнах ръце да го отблъсна, а носа му се сблъска с ръката ми. Това изненада мен повече,

отколкото него. Честно казано бях ужасен и понечих да се извиня, въпреки че вината не бе моя. Но нямах шанса да го направя. Кръвта, която бликна по горната му устна разяри братята му и те се хвърлиха върху мен.

Мелиса потрепери, но каза:

— Ако си ги познавал изобщо, това не би трябвало да те изненадва.

— И не ме изненада. Разгневих се, защото не можах веднага да изгладя нещата с Дуги. Те винаги бързаха да се застъпят един за друг. Особено по-големите за по-малките. Възхищавах се на това — когато не стигаха до крайности. С мен стигнаха.

— Вероятно защото са го сметнали за предателство.

— И аз самия стигнах до това заключение, въпреки че стана след години. Не знам как съм се прибрал до вкъщи онзи ден — поне нямам спомен. Тъй като бях пребит доста жестоко, изведнъж привлякох отново вниманието на майка си. Това си го спомням и дори й позволих да ме поглези в леглото за ден. Това беше странна смесица от чувства, да се радвам, че отново ме е забелязала, но и да се ядосвам, че трябваше да пострадам, за да се случи. Но имах да свърша нещо неотложно. Все още трябваше да изгладя нещата с Дуги. И това надделя.

— Значи потърси Дуги, още преди да си се възстановил?

— Опитах се. За нещастие всичките му братя бяха чули вече, какво е станало, или поне тяхната версия и взеха нещата в свои ръце. Трябваше да се видя с Дуги, дори и не насаме. Четирима от братята му бяха там, за да ми попречат да го приближа. Тяхното отношение не улесняваше нещата, но го направих, само за да чуя присмеха им, че не съм искрен. Не знам, дали Дуги им повярва или не, но не искаше да приеме извиненията ми. Братята му дори не ме допуснаха след това до него, за да опитам отново. Заради това и бях толкова агресивен с повечето от тях.

— Не си ли мислил да оставиш нещата да се уталожат, преди да пробваш отново?

— Наистина ли мислиш, че това би имало някакво значение за чичовците ти?

— Може би. Поне си можел да опиташ. Но вероятно това не ти е хрумнало?

— Не, признавам, че тогава не мислех много трезво. Бях опустошен. Бях загубил най-добрия си приятел, заради глупава шега, която бе приета погрешно и останалите Макферсън нямаше да ми позволят да поправа нещата. Гневът ми от тяхното вмешателство ставаше все по-силен и по-силен. Майка ми също имаше вина, като ми забраняваше да напускам къщата и ми нареждаше да стоя далеч от тях, което аз не можех да направя. Най-важно за мен беше да изглежда нещата с Дуги.

— Значи си се чувствал виновен, че не си послушал майка си, огорчен от цялата бъркотия и ядосан, че чичовците ми са се съюзили, за да ти попречат да я оправиш. Наистина силни емоции, за да бъдат понесени от толкова малко дете.

Той я погледна учудено.

— Караш го да звучи толкова просто.

Тя се изчерви.

— Не, не се опитвам да го омаловажа, просто се опитвам да си представя, какво би причинило всичко това на едно дете.

— Не се оплаквам от преценката ти, просто самият аз никога не съм гледал от такъв опростен ъгъл на нещата. Но дори и да се бях опитал, едва ли щях да успея. Имаше намесена и болка честно казано, след като свърших с няколко счупени кости от първия сблъсък и още няколко от следващите пъти. Сега, като погледна назад, знам, че тази болка замъгляваше разсъдъка ми, но тогава не съм го осъзнавал. В очите на всеки друг вероятно съм изглеждал до известна степен луд. Но аз имах цел, която трябваше да постигна, да достигна до Дуги, дори и ако трябваше да мина през братята му, за да го направя.

Тя се наведе толкова, че да може да докосне ръката му.

— Болката кара хората да се държат странно.

Той и се усмихна.

— Предполагам, че е така. За да съм честен, спомените ми за това, какво се случи след това са смътни. Сигурен съм, че продължих да опитвам да се срещна с Дуги. Знам, че имаше още сбивания. Бегло си спомням, как блъскам с разкъравени юмруци по заключена врата, която предполагам, е била моята и накрая скачам през прозореца, което ми докара още някоя и друга счупена кост, защото ръцете ме боляха твърде много, за да се хвана за чаршафите, които бях вързал. Спомням си, как майка ми плаче над раните ми. Само не помня, над кои точно и

в кой момент. Но вероятно тогава можех да предизвикам сълзи и от камък, толкова зле бях пребит. Спомням си, че болката беше постоянна и нищо не беше в състояние да я прогони. Беше твърде силна, за да ми позволи дори да заспя. Мисля, че липсата на сън е причината спомените ми да са толкова объркани.

— Но накрая си заспал, нали?

— Да, ако можеш да наречеш упояването с лекарства сън — отговори той горчиво. — Доста дълго време ме държаха така. Единственият доктор в околността, беше доста груб. Мотото му беше: „Ако не можеш да убедиш пациента, тогава недей“.

— За колко дълго?

— Всъщност, нямам никаква идея, въпреки, че когато най-накрая приключи, бях напълно възстановен.

— Но след всичко това, можеше вече да мислиш трезво? — попита тя.

— О, да, и се сблъсках с изумителната новина, че съм изгубил дома си. След това заживях с чичо си Ричард в Англия.

Мелиса се облегна с въздишка. Беше невъзможно да се пропусне горчивината, която се промъкна в тона му. Това не я изненада. Да проумее всичко, което му се е случило и то в такава крехка възраст, това бе повече, отколкото тя би могла да понесе.

— Вероятно така е било по-добре. Или щеше да престанеш да се вреш в лапите на чичовците ми?

Той сви рамене.

— Никога няма да разбера. Нямах време да мисля за това, тъй като веднага щом се събудих ми казаха, че на следващия ден заминавам. Очевидно за майка ми бе по-лесно да ме отпрати, отколкото да се справи с проблема.

— Но какво би могла да направи тя?

— Да разреши проблема.

— Как? Мислиш, че е можела да вразуми Макферсънови, след като няма по-упорити шотландци от тях? Те са решили, че си луд или си способен да действаш, като такъв, което си е почти същото. Дори и да бе започнал да се държиш като светец след това, те пак нямаше да ти се доверят, че няма да полудееш отново, нито пък щяха да те допуснат до Дуги.

— Взимаш страната на майка ми, защото си жена ли? Или наистина вярваш в това?

Тя извъртя очи.

— Нищо подобно. Просто познавам чичовците си. И те уверявам, че можеше никога да не напуснеш Шотландия, да живееш там и до сега, само на няколко мили от тях, но те щяха да те държат настрана от Дуги. Единствения начин, по който би могъл да говориш с него е бил да го намериш, докато е сам. И дори и той да ти простеше и да поискаше нещата да станат като преди, нямаше да ви позволят. Щяха да му забранят и тогава те щяха да са тези, които се бият помежду си. За това и си мисля, че ако не си можел да забравиш за цялата история и дори за това че изобщо си ги срещал, за всички е станало по-добре, че си се преместил да живееш другаде.

— Но никога не ми дадоха шанс да взема това решение сам. Не мога да кажа, дали щях да се откажа или не, но никога няма да науча, защото не бях там, за да разбера.

— Значи това е горчилката, която все още таиш? Не това, че чичовците ми са поставили бариера между теб и Дуги, а това, че не си бил там, за да се опиташ да я разбиеш или не.

Той направи такава кисела гримаса при изказването ѝ, че тя се разсмя. Можеше да се обиди, но не стана така. Дори ѝ се усмихна.

— Харесва ми това, че не се страхуваш да ми противоречиш — каза той.

— Радвам се да го чуя — каза тя шеговито, но продължи сериозно. — Но няма с какво да не се съглася в този случай. След като чух това, без да съм един от участниците, мога само да предполагам, какви са били подбудите. Има твърде много „ако“ и „може би“. Случилото се тогава не може да бъде променено. Това, че се е върнало, за да те навести по неочакван начин, е нещото, което трябва да обсъдим.

— Така е — съгласи се той. — Бях шокиран, когато разбрах, че си им роднина, но това беше нищо в сравнение с това, че ми казаха да стоя далеч от теб.

— Да разбирам ли, че си се съобразил с тяхното желание? — предположи тя.

Той кимна.

— Само защото предполагах, че са говорили и с теб и си съгласна с тях. Но когато Джъстин ме посети...

Тя го прекъсна.

— Значи затова ми предложи да посетя леля ти и братовчедката ти.

— Не ти ли каза защо?

— Не. Само мога да предполагам, че е говорил с някой от чичовците ми и са го помолили да не се бърка.

Линкълн въздъхна.

— Очевидно. Но не разбирам защо са си направили труда да ме намерят и предупредят докато на теб не са споменали нищо, нито че са го направили, нито дори причините за това. Знаеш ли, защо не са ти казали?

— Това е лесно да се предположи.

— Тогава ме просветли, защото изглежда така, сякаш не ги е грижа, какво си мислиш и ако е така, тогава, какво ги интересува, кой те ухажва?

— Оставяш предубедеността си за тях да замъгли преценката ти. За да разбереш, защо са решили, че е най-добре да не ми казват, трябва да знаеш, че няколко младежа се появиха, за да ме ухажват у дома. Чичовците ми успяха да ги изплашат, естествено не умишлено, но те бяха чували „легендата“, разбира се. Достатъчно беше само някой от чичовците ми да ги погледне намръщено и те побягнаха към хълмовете. И заради това, което се случи доста скоро, вероятно са решили, че е по-добре да не знам, особено след като този път е било умишлено.

— Това ли е? — каза той невярващо. — Предпочели са да те оставят да си мислиш най-лошото за мен, че мога да заявя намеренията си и след това умишлено да те избягвам, отколкото просто да ти обяснят, защо мислят, че не съм подходящият мъж за теб?

— Е, съществува и факта, че въпреки, че безкрайно много ги обичам, те нямат контрол над това, което ще или няма да направя — отговори тя.

— Искаш да кажеш, че не си длъжна да им се подчиниш?

— Това е твърде крайно изказване. Разбира се, че ги изслушвам и ако има смисъл в това, което казват, обикновено се съгласявам с тях.

Но, когато става дума за остатъка от живота ми, не, тези решения ще взимам сама.

— А баща ти? Чичовците ти са сигурни, че ще промени мнението си за мен и ще ни забрани да се виждаме.

Тя потрепери. Не бе имала време да мисли, как родителите ѝ ще погледнат на всичко това. Всъщност, самата тя не бе имала време да го обмисли. Инстинктът ѝ казваше, че той не е бил луд, а само жертва на странно стечение на обстоятелствата, които са излезли извън контрол. Но чичовците ѝ можеха да бъдат доста убедителни, когато се съюзяха в името на обща кауза. Не че баща ѝ щеше да се огъне пред тяхното превъзходство, ако беше на друго мнение. И все пак, когато Линкълн се изправеше отново пред баща ѝ трябваше да има нещо наистина убедително на своя страна.

— Мълчанието ти е доста обезкуражаващо — каза Линкълн с голяма доза разочарование в гласа си. — Да приема ли, че няма да харесам отговора ти?

Тя не искаше да удължи очакването му, нито да създаде погрешно впечатление. Но ѝ хрумна, че чичовците ѝ още веднъж щяха да възпрепятстват негова цел. Щяха ли те да се освободят от миналото? Щеше ли той пак да започне война с тях заради нея? Не, те бяха вече възрастни, а възрастните решаваха тези неща с разговори, без да стигат до насилие. Е, поне така трябваше.

— Няма да те лъжа, Линкълн. Никога през живота си не съм изразявала неподчинение към баща си. Никога не съм искала, и не ми се е налагало. Обикновено му се подчинявам безропотно.

— Обикновено?

— Е, моите чувства също трябва да се вземат под внимание. А и мнението на майка ми, което може да промени неговото, ако е нужно.

— Няма ли да е принудена да се съгласи с братята си? — попита той.

— Не, точно обратното — Мелиса най-накрая имаше повод да се засмее. — Тя е израснала в Англия, където не се спори с по-възрастните, но по-младите са друго нещо. А те всички са по-млади от нея.

Той се усмихна.

— Вероятно трябва да не се съглася, защото самият аз съм израснал в Англия.

— Давай, аз съм по-млада от теб, с цели двайсет години, както си мислеше, ако си спомням добре.

Той се усмихна на шегата, която си бяха направили относно възрастта ѝ, когато се срещнаха за първи път. Тази усмивка обаче, ѝ подейства по необичаен начин. Накара я да се изчерви и да почувства други неща. Тя почти си пожела той да не беше толкова красив. За нея беше странно вида на мъж да я смущава по такъв тревожен начин.

Изглежда беше и заразно. Реакцията ѝ, породена от усмивката му беше някак видима, всъщност доста видима, защото му повлия. Изражението му омекна, погледа му се превърна в чувствено възхищение. Това изведнъж ѝ напомни, че те всъщност са съвсем сами и беше по-добре да спре да мисли в тази насока.

Тя бързо се върна на въпроса.

— Баща ми е честен мъж. Той е глава на клана Макгрегър, още преди аз да се родя и е взимал решения, от които са зависели много хора, а не само той. Чичовците ми са импулсивни, както самия ти знаеш. Те първо удрят и после говорят. Баща ми е точно обратното. Вероятно заради внушителния си ръст, той предпочита първо добре да обмисли конфликта.

— Той се разбира с чичовците ти?

Тя се изкикоти.

— Нека да кажем, че ги понася. Женен е за единствената им сестра, която те пазят и защитават от всичко, така че можеш да си представиш различията им, които не са малко. Имали са много битки през годините, както физически, така и словесни.

— Ето това звучи окуражаващо.

Тя направи гримаса.

— Ха, не си мисли, че това е добре за теб. Както казах, той първо слуша и тогава реагира. Той ще чуе всичко, което те имат да казват за теб, можеш да си сигурен. Само се надявам да не е нещо повече от това, което самия ти ми каза.

— Нищо не съм скрил. Ако има още нещо, просто не си го спомням.

— Това е добре — отговори тя. — Тъй като вече чух кратката версия от Иън първи, мисля, че няма да има нещо по-лошо, което да се добави. Също предполагам, че се притесняват от темперамента ти, тъй като е излязъл извън контрол и си приличал на луд. Имаш ли някакви проблеми с характера си от тогава?

Той поклати глава.

— Обикновено пазя такива емоции за себе си.

Тя сбърчи вежди замислено.

— Това невинаги е хубаво, но... е, няма значение. Да се придържаме към темата. Мисля, че просто трябва да убедиш

семейството ми, че не си луд. И тъй като аз съм сигурна, че не си, това не би трябвало да е трудна задача.

— Сигурна ли си?

Тя забеляза усмивката му. Ако бяха малко по-близки, щеше да го удари. Още няколко срещи и нямаше да се поколебае. Тя се намръщи.

— Накрая всички ще се опрат на интуицията си и ако те допуснат в дома ни със сигурност ще те изпробват. Темпераментът ти ще бъде внимателно наблюдаван от всички, тъй като това е ябълката на раздора. Сега ти разказа историята си, без да повишиш тон дори веднъж и само с няколко огорчени погледа, така че, според мен си надраснал предишната си склонност към избухливост. Но не съм пробвала да те провокирам. Не се съмнявай, че чичовците ми ще го направят. Как ще издържиш на такъв огън?

— С няколко кофи вода в ръка.

Тя се вторачи в него, а после избухна в смях.

— Е, господин шотландецо, превърнал сте в английски лорд, мисля, че ще постъпите много добре — тогава със сигурност отново ще прекрачите прага ни. Можеш да си сигурен, че ще разменя няколко думи с чичовците си, които те няма да харесат, относно своеволията, които си позволяват от мое име. Но имам чувството, че ще отстояват позицията си, докато баща ми дойде и каже друго. Междувременно...

— Междувременно — прекъсна я той, навеждайки се и опирайки лакти в коленете си — моят проблем, както изглежда е, как ще те измъквам от презрените ти чичовци, за да продължа с ухажването си, освен ако не те отвлека?

— Отвличане, а? Защо ли никак не ми звучи, като страховито изживяване?

Той се засмя и се наведе напред, за да погали бузата и.

— Би ли желала да бъдеш... отвличена?

Сега тя знаеше, че не говорят за отвличане, а за нещо далеч по-интимно и пулса ѝ се ускори така, сякаш бе казал думите, които всъщност имаше предвид. Изведнъж ѝ се стори, че е твърде близо до нея. Можеше да вдъхне аромата му, да види малките златни точки в кафявите му очи, които ги правеха необикновени, да усети горещите му пръсти върху лицето си.

Тя не знаеше, какво ще прави, ако внезапно я целунеше. И тогава разбра. Без дори да се замисли му отвърна.

Беше поразена, точно както и първия път, но сега имаше възможност да се наслади на целувката. Без предишния страх, че някой може да ги открие, тя можеше да се отпусне, да усети попълноценно вкуса и въздействието му. Но не остана отпусната за дълго. Езикът му беше горещ, настоятелен и порочен и предизвикваше твърде много усещания.

Беше се преместил на нейната седалка и я държеше близо. Тя не го бе очаквала. Разбира се, че имаше такава възможност, но те имаха да обсъждат толкова важни неща. За сега бяха приключили с това, но нищо не бе решено и нямаше да се реши, преди родителите и да пристигнат в града.

Тя можеше да се надява на добър край, но бъдещето ѝ с този мъж не беше гарантирано. Тя го искаше, наистина, но шансовете не бяха много добри. През ума ѝ мина порочната мисъл, че ако прави любов с него, шансовете им могат да се подобрят — ако родителите ѝ разберат за това. Не особено честен начин да се справят със ситуацията, всъщност доста подмолен, без да се споменава колко засрамващ, но отчаяните ситуации изискваха отчаяни мерки. Сега обаче нямаше място за размисли. Двамата бързо се увлякоха и вече беше по-скоро въпрос на нужда, отколкото на решение.

Мелиса спря да мисли. Бе твърда пленена от удоволствието, което изпитваше от докосването му. Той започна невинно да гали лицето, ръцете ѝ, а когато вече бе твърде погълната от целувката, за да забележи веднага и гърдите ѝ. Но тя бързо го усети. Колко удивително. Можеше да докосне гърдите си и да не изпита нищо. Той просто постави ръката си там и сърцето ѝ заблъска неудържимо. А когато съвсем нежно я притисна, вълни на наслада се надигнаха в стомаха ѝ, а след това се пренесоха и по-надолу.

Задъха се докато чувственото напрежение растеше бързо, твърде бързо. Тя бе заровила едната си ръка в косата му, а с другата чертаеше полумесеци по врата му — вероятно поканата, която той очакваше, за да премести ръката си на още по-интимни места. Дългите ѝ поли постепенно се плъзнаха нагоре, сякаш за да разчистят пътя и внезапната изгаряща топлина на дланта му върху голото ѝ бедро предизвика експлозия от усещания дълбоко в нея.

И тогава той спря!

Отне ѝ известно време да осъзнае, че той е напълно спокоен, отдръпнал е ръката си от кожата ѝ и просто я държи, макар и доста плътно до себе си. Дишането ѝ се поуспокои, но мислите ѝ запрепусаха бясно.

Нещо грешно ли бе направила? Беше ли неопитността ѝ повече, от това, с което той искаше да си има работа?

Вероятно щеше ужасно да се засрами, но трябваше да попита:

— Защо спря?

— Защото искам баща ти да има добро мнение за мен, а не да ми извие врата.

Той се опита да вмъкне весела нотка в гласа си, но все още дишаше задъхано.

— Това ли е единствената причина? — осмели се тя.

— Не. Защото искам да го направим, както трябва. Да открадна добродетелта ти, преди да съм напълно сигурен, че ще ми позволят да те направя моя, би ме направило най-долния мръсник. Намерението ми е да се ожения за теб, Мелиса, а не да те обезчестя, ако немислимото се случи и ми забранят да те имам.

Такава топлина заля сърцето ѝ, че ѝ се прииска да го прегърне до болка. Ако немислимото се случи. Е, тя просто нямаше да го позволи.

Мелиса бе изумена, когато миналата нощ се върна в стаята си и погледна часовника. Вече не бе нощ. Щеше да се съмне след час. Разбира се, Линкълн не я върна право вкъщи, след като реши, че няма да отнеме невинността ѝ. Той не желаше да прекрати техния последен момент на уединение. Едва ли скоро щяха да имат такъв. Тя бе напълно съгласна, защото не ѝ се тръгваше. Така че, те прекараха известно време в разговори за неща, за които младите двойки си говореха, когато се опознаваха по-добре — което включваше всякакви теми без тези свързани със семейството ѝ, а също и много прегръдки и целувки.

Частта с прегръдките бе толкова хубава. Той се стараше да се държи подобаващо. Ако им минаваха мисли за още целувки, то се постараша да ги запазят за себе си. Въпреки това, той я целуна страстно за довиждане, нежно я отдели от себе си и я избути през вратата на каретата.

Въпреки, че цяла нощ бе навън, тя не бе изтощена. Все още имаше твърде много мисли в главата си. Странно, но заспа в мига, в който легна в леглото си и не се учуди, когато се събуди чак по обед на другия ден.

Като се облече възможно най-бързо, тя веднага потърси най-младия си чичо. Завари го да обядва в официалната трапезария и то не сам, а с Джъстин. Те спореха, или поне Джъстин повишаваше тон, тъй като го чу още от коридора.

Седяха на срещуположните краища на дългата маса. Това можеше да е причината, поради която Джъстин говореше високо, но тя се съмняваше да е така. Когато я забелязаха двамата замълчаха и ѝ се усмигнаха, сякаш не се бяха мръщили един на друг току-що.

— Радвам се, че майка ти не е тук, за да види това, Джъстин.

Той се изчерви до корените на косата си.

— Просто бяхме на различно мнение.

— Нямах това предвид, а това — отговори тя и взе красивия букет, поставен в центъра на масата, за да го хвърли по Иън.

Чичо ѝ се наведе, за да го избегне. Рефлексите му бяха много добри. За щастие, поне по нейно мнение, въпреки че по негово едва ли, имаше и други неща под ръка и една чиния полетя към главата му. Той избегна и нея и веднага стана на крака, вдигайки ръце към нея в помирителен жест.

— Виж, Мели, мога да предположа, за какво е всичко това, но ако ми дадеш възможност, за да ти обясня...

— Имаш две секунди, преди да стигна каната с вода — заплаши го тя.

— Исках да ти кажа!

— Така ли? Е, след като не го направи, не се брои, нали?

— Беше решение на Иън първи!

— Сякаш не можеш да се досетиш? И откога правиш всичко, което той каже?

— Откакто има смисъл.

— О, значи е имало смисъл? — каза тя, кръстосвайки ръце, докато се взираше в него — Много добре, чакам да го чуя!

— Той е мъж, способен на тежко насилие, Мели. Няма начин да му позволим да продължи да те ухажда.

— Тежко, а? Осъзнаваш ли, че същото може да се каже за теб и за всеки един от братята ти?

Той поруменя.

— Има разлика. Ние никога не сме полудявали така.

— Глупости! — отговори тя, изсумтявайки. — Той не е по-луд от теб или мен!

— Той няма контрол над темперамента си.

— Трябваше досега да съм го видяла ядосан. Но съм виждала всеки един Макферсън да демонстрира прекрасен характер. Прави ли това повечето от вас луди?

— Не знаеш, какво направи той — настоя Иън.

— Е, тук грешиш — отвърна тя. — Знам. Той ми разказа, голяма част от историята и изглежда знам повече от теб.

— Но каква е истината?

— Осъзнаваш ли, че няма значение, Иън? Той вече не е такъв!

— Не можеш да знаеш със сигурност, Мели, че няма отново да се случи. Как бихме могли да те поверим на него, след като знаем на какво е способен?

— Значи смятате да ме защитите? Добре. Това е приемливо. Дори ви благодаря за намеренията ви. Но никога няма да ви простя, че не ми обяснихте това и не ми дадохте шанс да разбера, дали вашата защита е оправдана или не! Знаеш ли, какво е да искаш да видиш някого толкова силно, че да не можеш да мислиш трезво? Да слушаш и се надяваш на всяка стъпка, а после да умираш малко по малко вътрешно, всеки път, когато тя не принадлежи на този, на когото си се надявал? Да чакаш и чакаш, без да забелязваш, че чакаш напразно? Знаеш ли?

— Казах ти, че е твърде късно — каза Джъстин на Иън с полуобвинителен, полусамодоволен тон. — Тя вече е влюбена.

Мелиса се завъртя към по-младия си приятел и също го погледна заплашително.

— Ти ще си следващия, Джъстин Сейнт Джеймс, тъй като знам, че ти също си бил наясно, какво са направили и не си ми споделил. Но първо ще чуя от чичо ми, обяснението защо съм последната, която разбира, че са действали от мое име.

— Мислехме, че така е най-добре — каза Иън. — Съобразихме се с това, че баща ти не е тук, за да наложи мнението си и, че ти можеш да си правиш, каквото поискаш през това време. Страхувахме се, че може да избягаш с него. Искахме и да предотвратим задълбочаване на чувствата ти към него, за да не те заболи толкова много от това, че не можеш да го имаш. А ти, кога се срещна с него?

— Измъкнах се посред нощ, като някой закоравял престъпник! — каза тя разпалено. — Но, какъв друг избор ми оставихте, след като му попречихте да ме ухажва както му е реда?

— Видяла си го насаме? — попита Иън със зачервено лице, представяйки си най-лошото.

Мелиса присви очи.

— Да, и той беше перфектен джентълмен, поне през повечето време.

— Какво имаш предвид с „през повечето време“?

— Искам да кажа, че имаше малко целувки, с които аз щях да започна, ако той не ме бе изпреварил, тъй като обожавам целувките му.

И не ми чети проповеди, какво мога или не мога да правя, Иън! Аз ще се омъжа за този мъж!

Той поклати глава.

— Нямам сърце да ти откажа, скъпа — каза той и за миг й даде надежда, преди да добави: — Ще доведе Иън първи.

— Доведи цялото подкрепление, от което имаш нужда — измърмори тя. — Няма да промениш мнението ми. И не си мисли, че баща ми ще е на ваша страна. Той иска да съм щастлива, за разлика от останалите в семейство.

— Мисля, че той предпочита да си в безопасност.

Линкълн не се заблуждаваше, че чичовците на Мелиса ще разберат, че грешат и ще се отдръпнат от становището, което бяха заели. Бяха го предупредили. Той ги игнорира, дори бе казал на най-младия Йън, че ще го направи. Мелиса също бе казала, че ще говори с тях, така че за тях нямаше съмнение, че ги предизвиква.

Той очакваше отмъщението им, при това скоро. Беше подготвен. Дори стоя далеч от вкъщи на следващия ден, защото не искаше семейството му да става свидетел на предстоящото насилие. Познавайки Макферсън, той не очакваше нищо по-малко, освен най-лошото от тях.

Въпреки това остави известие, къде могат да го намерят. Не можеше да става и въпрос да ги отбягва. Странно, но той дори очакваше сблъсък. Не можеше да спечели, това му беше ясно. Те просто бяха твърде много. Но и те нямаше да се отърват непокътнати.

Изглеждаше, все едно цял живот се бе подготвял за точно този сблъсък. Беше в превъзходна форма. Беше издирил някои, от най-добрите борци в страната, за да го научат на триковете си. Никога повече нямаше да бъде в такова неизгодно положение, както последния път, когато се сблъска с Макферсън. Бе се уверил в това, въпреки че не очакваше отново да се натъкне на тях.

Сега лесно можеше да се справи с трима или четирима наведнъж. Но доколкото познаваше Макферсън те залагаха на числеността при нападение и тогава нямаше как да не надделеят. Те не познаваха смисъла на думата „честно“.

Е, добре, той щеше да мине през това толкова пъти, колкото беше нужно нужда, ако това означаваше, че Мелиса ще е негова накрая. Това беше. Естествено, ако оцелееше. Винаги имаше шанс да не оцелее.

Появиха в частния му клуб късно същия следобед. Той се бе отегчавал цял ден с игра на билиард с няколко стари приятели, така че буквално изпита облекчение, когато ги видя. Те не можеха да влязат,

тъй като не бяха членове, но го информираха за пристигането им и той излезе навън, за да се срещне с тях.

Само половината от тях бяха дошли. Е, осем все още бяха с няколко повече, отколкото можеше да се справи, но почти, тъй като изглежда само най-младите Макферсън бяха дошли. Забеляза, че най-младия Иън и бившия най-добър приятел на Линкълн — Дугъл не бяха сред тях. Той предположи, че най-големите вече бяха твърде възрастни за тези неща. Но бе по-вероятно по-младите да нямат умения, поне не в неговите стандарти, което бе в негова полза.

За да не привличат твърде много внимание, той щеше да предложи да отидат в един спортен клуб, тъй като имаше един, по-надолу по улицата, който сигурно още беше отворен, въпреки, че се здрачаваше. Лондончани се мръщеа на публичните размени на юмруци по улиците им. Поне по улиците на добрите квартали.

Линкълн не успя дори да отвори уста. Той бе избутан, блъснат и накрая набутан в голямата карета, с която бяха дошли. Очевидно имаха план и едва ли щеше да му хареса. Когато приключиха той се озова със завързани ръце и крака, запушена уста и превръзка на очите задушаваш се на пода на каретата.

Учудващо, но не му бяха казали и дума, дори и след като беше напълно овързан и безпомощен. Той си призна, че наистина го изненадаха. Имайки предвид тяхната численост, задкулисни тактики, като тази не бяха нужни, нито очаквани. Но те очевидно имаха план, тъй като не последва спор какво да правят. Просто още не го бяха споделили. Но, какъвто и да беше, той инстинктивно усещаше, че няма да му хареса.

Беше напълно естествено, докато часовете минаваха, Линкълн да започне да си представя най-лошото. Подкупили са надзирател да го хвърли в затвора и да го държи там и просто чакат останалите от затвора да заспят, за да се промъкнат. Че кой изобщо обръщаше внимание на твърденията на затворник, че е невинен? Или... вече са изкопали дупка някъде и щяха безцеремонно да го ексекутират и да го закопаят. Просто не можеха да я открият в тъмното. Това, че го овързаха беше просто начин да му попречат да се съпротивлява. Но парцала в устата му? Само защото не искаха да чуят мнението му относно това, което вършеха? Или не искаха никой друг да го чуе? Връзването на очите, също не беше нужно, за да го укротят. Всъщност,

не можеше да се сети за много причини, поради които това да е било нужно. За да не можеше да види, къде го водят? За да не види, кой им помага, ако имаше такъв човек? Най-вероятно, за да не виждат нарастващата ярост в очите му.

Странно, но той не беше ядосан — все още. Беше му неудобно, да. Леко притеснено, определено. Но най-вече любопитно. Това просто не бе типично за тях. Те никога не отбягваха битки. Ако искаха сериозно да го наранят, щяха да са много по-склонни да го сторят с юмруци. Ако пък просто не искаха да им се изпречва на пътя, значи не трябваше да се разправят повече с него.

Където и да го водеха, отнемаше много време, за да стигнат до там. Дойде му на ум за Шотландия. Предположи, че може да го водят в дома си, за да го държат там затворен до безкрайност. Все пак бяха сплотен клан. Никой от тях нямаше да го оспори. Щяха да го държат затворен, докато Мелиса забрави за него и се омъжи за някой друг.

Или пък не напускаха наистина града. Спомни си, че бе накарал кочияша си да обикаля предната нощ с Мелиса, само за да се движат, без да отиват на някое определено място. Те можеше да правят същото, само за да мине време. Но той изгуби броя на часовете. Най-доброто му предположение беше, че е някъде около полунощ или дори по-късно. Изчакването на малките часове от нощта не вещаеше нищо добро. Означаваше, че имат нужда от потайност, защото каквото и да направеха нямаше да е законно.

Все още не бяха проговорили нито веднъж, нито дори, за да спорят помежду си, което не беше добър знак, като знаеше как се държаха обикновено. За малко да помисли, че е сам в каретата, ако понякога не чуваше местенето на краката им.

Собствените му крака бяха изтръпнали, както и ръцете му, вързани зад гърба му. Лежейки по лице, притиснато в студения под, вероятно имаше вече няколко забити трески от тръскането, причинено от неравния път.

Когато най-накрая каретата спря, той се бе вкочанил и изпита силна болка, когато живота започна да се връща в обездвижените му крайници. Избутаха го от каретата и му помогнаха да застане на краката си, но само за момент. Един от тях опита да го вдигне на рамо, за да го носи, но това не проработи добре. Някои бяха високи, колкото него, но повечето не толкова мускулести. Той имаше солидно тегло и

мускулатура и бе по-широкоплещест, отколкото техните рамене можеха да понесат.

Несръчно го изправиха на крака, но не за да го развържат и да може да ходи. Двама от тях го вдигнаха за краката и раменете и дори сега имаха проблем с това, заради теглото и нежеланието му да ги улесни. И все пак го носиха известно време докато той усети, че вече не са на открито. Разбра го, защото вече не усещаше соления бриз.

Почувства се по-добре, че вече е на закрито, където и да беше това. Беше подушил водата по пътя. Въпреки, че не можеше да каже, дали е река или океан, сериозно се бе притеснил, че ще го хвърлят вътре. Това определено щеше да разреши проблема, който той представляваше за тях. Нямаше да може да направи нищо, за да се спаси.

Но те не бяха убийци. Никога не ги бе смятал за такива. Диваци, да. Със собствени закони, да. Но въпреки че нямаше да се поколебаят да обединят сили и да го пребият до неузнаваемост, те нямаше да пресекат границата заради убийство и то предумишлено. Инцидентите бяха друго нещо.

На каквото и да лежеше, беше твърдо, но не солидно и не беше под, а нещо неравно. Чакаше да го отвържат. Не го направиха. Чу ги да си тръгват. Бяха го доставили и щяха просто да го оставят овързан. Без обяснения. Сега имаше идея, къде се намира — звуците около него бяха по-скоро ясни, но не потвърждаваха, това, което предстоеше.

Но един от тях бе все още там. Той изцъка и каза оплаквайки се:

— Ти не ни послуша и се видя с Мелиса, въпреки че те бяхме предупредили да стоиш на страна. Тя е в Лондон тук, за да се омъжи. А ние пък, за да се уверим, че няма да е за теб. С малко късмет и двете ще се осъществят, преди да си намерил пътя към дома. Приятно плаване, Линк.

Минаха още часове. Линкълн заспа по някое време. Беше оставен напълно сам, затворен в трюма или склада на някакъв кораб. Леглото му можеше да е от чували с царевича или брашно. На Лондонското пристанище или на някое друго пристанище по брега, не знаеше това. Какво щеше да се случи, като настъпи утрото? Щяха ли да го пуснат и да го свалят на следващото пристанище?

Не и, ако се съди по коментара на раздяла. Не и според забележката на човека, който се появи по някое време късно на

следващия ден, за да го пусне.

Това, в което бе хвърлен бе склад, а не трюм, и няколкото плъха го потвърждаваха. На момъка явно му бе платено, за да съдейства при отвличането му. Без значение, дали на кораба му достигаше екипаж или не, Линкълн щеше да се присъедини към моряците.

— Няма смисъл да се оплакваш, така че недей — каза му големия нахалник, когато го отвърза. — Ние сме в морето на път за Китай. Няма да видиш земя няколко години. Свиквай с това, друже. Върши си работата, като останалите от нас и може дори да ти хареса. Животът на моряка е здравословен.

Когато възетата изчезнаха и най-накрая започна да чувства крайниците си, Линкълн скочи на крака и повали мъжа. Сега вече бе ядосан, но опита да се въздържа, като затишие пред буря.

— Погрижихме се за всичко.

Иън първи бе посрещнат с това изявление, веднага щом излезе от стаята си за преобличане. През краткото време, което сутрешната баня му бе отнела, всички братя бяха пристигнали в стаята му, за да закусят заедно, както правеха винаги. Нямаше закъснели. Бяха събрали по пътя до стаята, така че се появиха заедно.

— За закуската ли? — Иън се надяваше, че Чарлс е имал предвид нея.

— Не, за Линкълн.

Точно от това се страхуваше. Чарлз звучеше твърде самодоволен при тази забележка. Но той не беше единствения, който току-що разбра, че са се „погрижили за всичко“. Половината от братята му се взираха в Чарлз, очаквайки да чуят повече.

— Как? — просто попита Иън.

— Едва ли искаш да знаеш — каза Нийл. — Опитах се да поговоря с тях относно плана, който бяха измислили, но не искаха да ме чуят.

— Какво сте направили? — попита Адам със заплашителен тон.

— Не е това, което си мислиш — отговори Калъм бързо. — Все още е жив.

— Тогава, какво сте направили? — попита Уилям.

— Пратихме го в Китай.

— Наистина се надявам, да имате предвид китайския магазин, но защо ли се съмнявам? — каза Иън трети сухо. — Знаете ли изобщо, къде е Китай?

— На другия край на света, глупаци! — добави Иън втори. — И въпреки, че може да не звучи толкова далеч, отнема години да се стигне до там!

— Именно, това беше целта ни — отговори Калъм.

— И той се съгласи да отиде в Китай? — възкликна Уилям с невярващо изражение.

— Е, не. Не го питахме точно.

Чарлз, който нямаше навика да шикалкави, се похвали:

— Вързахме го и го оставихме на един кораб, който щеше да отплава със сутрешния прилив, така че вече е в открито море. Всеки кораб щеше да свърши работа, но просто излязохме късметлии, като намерихме такъв, който ще отплава за Китай. Направихме го, без да му оставим нито една синина — измърмори той.

Чуха се няколко възклицания, преди Джордж да каже:

— О, Господи! Ще се оглеждате през рамо през остатъка от живота си, защото той със сигурност ще ви убие заради това.

— Какво по дяволите ви накара дори да помислите да сторите такова нещо на някого, та дори и на него? — добави Адам.

— Беше по-добре, отколкото да го пребием до безсъзнание, както предложи Чарлз — каза Малкълм.

— Аз бих предпочел да ме пребият — отговори Иън втори навъсено.

— Аз също — съгласи се Иън трети.

— И чия беше брилянтна идея? — поиска да узнае Адам, взирайки се ядно във всеки един от по-младите си братя.

— Моя — призна Джейми, по-скоро засрамено.

Но Иън четвърти добави бързо:

— В защита на Джейми, искам да кажа, че Линк обичаше плаването. Неведнъж е споменавал, че харесва моряшкия живот, така че, когато го предложи Джейми не мислеше, че ще му навреди.

— Но за тези, като нас, които не го харесват, би било пълно нещастие — каза Адам. — Джордж е прав. Той ще убие всички ви, когато се върне.

Иън въздъхна и седна на ръба на леглото. Той бе говорил с Мелиса вчера, след като Иън шести го уведоми, че се е срещала с Линкълн. Беше взел няколко от по-големите братя със себе си. Не, че очакваше да има проблем да се справи с една девойка, толкова млада, че би могла да му е дъщеря, но не се бе чувствал удобно с решението си да я държи в неизвестност и искаше братята му да го подкрепят.

Беше се върнал от това посещение ядосан, но не на нея, а на себе си, защото бе видял нещата от нейната гледна точка. Трябваше да й кажат, кой е Линкълн, веднага щом разбраха. Тя най-вероятно щеше да се съгласи, че е по-добре да остави спящия дракон сам и да продължи

напред. А Линкълн щеше да стои далеч от нея, защото семейството ѝ не го одобрява и тя е съгласна с тях. Той бе стоял настрана, преди да разбере, че тя не знае, каква е причината. За това и бе пожелал да я види насаме и да ѝ обясни. Трябваше да ѝ кажат, дори само за да му попречат да ѝ разкаже своята версия, защото очевидно сега имаше пълното ѝ съчувствие.

И чувайки малко от това, което тя му разказа, Иън започна да се чуди, дали не са направили сериозна грешка преди толкова много години. Темпераментът на Линкълн действително бе излязъл извън контрол и Дуги наистина имаше нужда от защита. Но никой от тях не се сети да попита, защо бе стигнал до такива крайности. Не че щяха да сторят нещо по-различно, но можеха да са малко по-отстъпчиви.

— Не мога да не призная, че се радвам, че въпросът е решен — каза Иън с поредна въздишка. — Тези от вас, които са го направили, ще кажат на Мели. Ще мине доста време, преди да ви прости, но поне сега ще се съгласи, че трябва да забрави за Линкълн Рос. Три до четири години е твърде дълъг период, за да чакаш мъж да се появи, за да довърши ухажването си. Когато или ако Линк се върне, ще имаме нов проблем, но поне племенницата ни няма да е част от него. Мисля, че можем вече да се върнем у дома и да я оставим да довърши това, за което е дошла.

— Приемаш ситуацията твърде спокойно, Иън! — каза Адам, изразявайки гласно това, което повечето си мислеха в момента.

— Не, аз съм всичко друго, но не и спокоен! — отговори Иън. — Но също се радвам, че този проблем няма да ми тежи на плещите за известно време. Мисля, че Кимбър ще ме постави на мястото ми, задето съм оставил нещата да излязат извън контрол и вероятно ще усетя юмруците на Лаклан поради същата причина, но ще се справя с това, когато му дойде времето. Истината е, че не очаквах ново съткновение с Линкълн. Първото премина границите на здравия разум и то не само от негова страна, а и от наша.

— Нямахте да направиш нищо, след като той ни пренебрегна и говори с нея? — попита Калъм.

— Той се съобразяваше с нашите желания, защото е мислел, че тя е съгласна с тях. Пренебрегна ги, само защото е разбрал, че тя не знае нищо.

— Какво каза Мели? — попита Джони. — Ти се върна вчера след разговора с нея и не каза много.

— Защото имах да помисля за много неща — каза Иън. — И защото тя се съгласи да не говори отново с него, докато баща ѝ не се появи и не разреши въпроса. Така че нямаше за къде да бързаме.

Джейми се изчерви виновно.

— Мисля, че трябваше да ни кажеш.

— И аз мисля, че трябваше. Но причината, поради която се радвам, че това вече не е предмет на спор е, че Мели все още го иска за съпруг, без значение, какво сме казали ние за него. Тя беше убедена, че Лаклан няма да отхвърли ухажването на Линкълн, след като чуе всичко.

— Мислиш ли, че е възможно? След като Линк веднъж е бил толкова луд?

Иън поклати глава.

— Не, тя щеше да е силно разочарована. Лаклан наистина защитава своето. Въпреки че тя смята, че миналото няма значение, той ще го види другояче.

— Сигурен ли си, че не се самозалъгваш?

— Ти знаеш по-добре. При минимална възможност мъжа да полудее отново, Лаклан няма да повери единствената си дъщеря в неговите ръце.

— Сигурен съм, че скоро ще разберем — каза Иън втори, поглеждайки неодобрително Джейми, преди да продължи — Не, че има някакво значение, след като Линк е извън играта.

Джейми отново се изчерви, но каза в своя защита:

— Мислех, че това е дяволски добър план. Решаваше въпроса. Него го няма и то за достатъчно дълго време, та тя няма да няма друг избор, освен да го забрави. Несъмнено тя ще е омъжена и с няколко деца, преди той да се върне и да причинява още проблеми. И някой ден със сигурност ще ни благодари.

— Сигурно сънуваш, щом си мислиш, че някой ден ще ви е благодарна, че сте отвлекли мъжа ѝ — каза Джордж. — Тя гледа на него точно така. За нея, той вече ѝ принадлежи, или принадлежеше. Но, поне нещата стоят така. Тя няма друг избор, освен да забрави за него.

Беше много по-лесно да крещи и беснее на по-младите си чичовци, отколкото на по-възрастните. Когато Иън първи и другите, близки до неговата възраст се появиха по-късно същия ден, след като му беше признала всичко, тя знаеше, че ще е в доста неизгодна позиция. Те спореха с нея, точно както баща ѝ, спокойно, с увереност, че те са правите, а тя не. И тя беше принудена да ги слуша, особено след като започнаха да се извиняват, че не са ѝ казали всичко още от самото начало.

Когато по-младите братя се появиха на следващия ден, тя очакваше същото и от тях — първо извинения, а после причините, поради които мислеха, че Линкълн не е за нея. Тя вече бе решила, че няма да се повтаря, поне докато не се появи баща ѝ. Веднъж вече каза на Иън първи, че каквото и да ѝ кажеше нямаше да повярва, че Линкълн Рос Бърнет бе способен да я нарани. Все пак, тя имаше някои съмнения, относно това, дали баща и ще погледне на ситуацията като нея. „Мисля, че той предпочита да си в безопасност“. Не можеше да си избие забележката на Иън шести от ума си.

Иън първи бе казал почти същото, подновявайки съмненията ѝ. Тя не се надяваше да види отново Линкълн, преди баща ѝ да се появи. Той се бе съгласил да стои настрана дотогава. Така, че нямаше да има друга възможност, да засили убеждението си в неговата невинност и да им се противопостави. Очакваше да чуе същия репертоар и от младите си чичовци, което само щеше да засили съмненията ѝ. Едва ли имаше шанс да промени мнението им, след като всички бяха срещу Линкълн.

Първото нещо, което ѝ подсказа, че срещата ѝ с чичовците ѝ няма да премине, така както си мислеше бе, че когато пристигна в салона, където всички те я чакаха, завари Иън шести да обикаля стаята и да събира всички предмети, които можеха да бъдат хвърляни. Тя повдигна въпросително вежда към него. Той се изчерви, но събра още няколко неща и тогава осъзна, че няма къде да ги остави, за да не може тя да ги достигне.

С шеговит жест, тя повдигна полата си, оформяйки дълбок джоб, подсказвайки, че това би било добро място. Той непреклонно се смръщи. Тя вдигна рамене и се облегна на рамката на вратата, кръстосвайки спокойно ръце, а той реши просто да държи предметите за сега.

— Е, кой ще е говорителя днес? — попита тя безразлично.

Всички те се бяха събрали в една част от стаята, запълвайки два дивана и два стола в централната група от мебели. Стаята беше голяма. Имаше още три по-малки групи, всяка с няколко стола около маса с лампа, разпръснати из стаята. Те бяха предназначени за по-лични разговори, и доста отдалечени едни от други. Но имаше и отделни столове, поставени тук и там, в случай, че се появят повече хора.

След като тя зададе въпроса си, чичовците ѝ се спогледаха за момент. Един по един, те всички сведоха поглед, сякаш мълчаливо предаваха послание към всеки следващ да отговори. Нийл с разочарование разбра, че не бе достатъчно бърз, да сведе поглед.

Мелиса се усмихна на втория си най-малък чичо, тъй като той беше най-срамежливия.

— Значи, не го бяхте решили предварително и сега си избран по случайност, а? — пошегува се тя.

Нийл нямаше да се справи. Той го знаеше, и братята му го знаеха, но никой от тях не проговори, за да го измъкне от това положение. Което, само по себе си беше доста притеснително.

Когато тя го погледна сериозно в нея не бе останало желание да се шегува.

— Просто го кажи.

Той кимна и си прочисти си гърлото.

— Иън първи ни прати тук, за да направим самопризнание. Направихме нещо, с което не се гордеем, след като поразмислихме малко, въпреки че имахме най-добри намерения.

— Ние? Кои...?

— Само тези, които сме тук.

— Момент — каза Иън шести, поглеждайки Нийл злобно, задето е започнал грешно — Аз не бях част от това, Мели, нито щях да бъда, ако знаех за него. Самият аз разбрах току-що. Но мисля, че трябва да седнеш, преди да чуеш останалото.

Тя се отдръпна от вратата, вече скована от ужас.

— Не искам да го чувам.

— Ние също не бихме искали да го чуваш, но трябва.

— Не! — заклати тя глава и повтори твърдо. — Не. Връщайте се в хотела си, даже по-добре в Шотландия. Няма причина повече да стоите тук. Вече казах на Иън първи, че ще оставя баща ми да реши въпроса.

— Но нашия най-голям брат в своята безкрайна мъдрост е пропуснал да ни каже това — каза Чарлз с типичния си саркастичен маниер. — Всичко, което знаехме беше, че Линкълн е пренебрегнал предупреждението ни да стои далеч от теб и въпреки всичко те е видял. Трябваше да се направи нещо по въпроса.

— Но това беше по ваша вина, задето не ми казахте още от самото начало, какво сте направили — отговори тя. — Линкълн е почувствал, че някой трябва да ми обясни и то с право.

— Наистина съжаляваме за това — каза Джони.

Още няколко от тях се съгласиха с това, но беше твърде късно за извинения, след като очевидно бяха сторили нещо много по-лошо. Или тя просто оставяше въображението и да се развихри? Може би се чувстваха толкова виновни относно този пропуск, че добавяйки още малко към него вече беше твърде много за тях.

Тя въздъхна и премина през стаята, за да седне между Иън пети и Калъм на първия диван.

— Е, кажете ми тогава, какво сте направили сега?

Пълна тишина и още сведени погледи. Тя отново се скова. Какво беше толкова лошо, че никой от тях не можеше да изрече думите?

Иън шести, който не споделяше вината им, нямаше проблем да сложи край на очакването ѝ.

— Отвлекли са Линк на кораб, който пътува за Китай. Платили са на човек от екипажа, да се увери, че няма да може да слезе на никое пристанище по пътя. Така че той ще завърши цялото пътуване, което трае между две и четири години, или дори повече.

Тя се вторачи в Иън шести, а след това във всеки един от чичовците си. Никой, освен Иън не срещна погледа ѝ. Иън очевидно вярваше на това, което ѝ разказа току-що. Но не и тя.

— Това е някаква шега, нали? Просто искате да ме накарате да мисля, че го няма, за да го забравя. Разбрали сте, че е трябвало да

напусне града поради някаква причина и се възползвате от това. Не мога да повярвам, че ме лъжете по този начин.

След думите ѝ имаше толкова изчервени мъже в стаята, че температурата се повиши.

— Беше моя идея, Мели. Поемам цялата вина — каза Джейми, и я погледна нещастно.

— Значи твоя, така ли? Но щом всички сте тук, значи всички сте били съгласни, а аз не съм чула края на историята все пак. Чакам.

Иън четвърти и Нийл, които стояха от двете страни на Джони, го сръчкаха да говори. На трийсет и две, той беше най-възрастния там в момента и те решиха, че ако тя ще повярва на някого в момента ще е именно на него.

Не му хареса, че го посочиха, така че тона му бе леко груб, когато каза:

— Права си в едно отношение, Мели. Знаеш много добре, че не бихме те излъгали — тя започна да клати глава, но той имаше още за добавяне — Не сме наранили истински Линк, освен, че го тласнахме към живот, какъвто той вероятно никога нямаше води. Да тръгнеш по море е велико преживяване, според Джейми, който би искал да направи същото. И след като баща ти така или иначе щеше да забрани да се омъжиш за него, ние ти помогнахме да го превъзмogneш много по-рано. Свършено е. Никой не пострада физически, което щеше да се случи, ако Линк се противопоставяше. Което не означава, че не съжаляваме, че го направихме. Не го обмислихме достатъчно и не взехме под внимание, колко бесен ще бъде Линк.

Съзнанието на Мелиса се вцепени. Те го бяха отдалечили от нея. Бяха решили въпрос, засягащ нея, а нямаха право.

Когато Иън шести докладва, че Мелиса се е заключила в стаята си и не иска да говори с никой, дори и с Херцогинята, братята Макферсън започнаха да се карат помежду си. Споровете им на няколко пъти прераснаха в размяна на удари. Чарлз стоеше в основата на повечето караници, тъй като никой не можеше да издържи на сарказма му, когато вече бяха достатъчно изнервени. Вината ги накара да застанат в отбранителна позиция.

Иън първи реши да посети Меган Сейнт Джеймс и да ѝ обясни, какво се е случило, така че да не се тревожи прекомерно от държанието на Мелиса. Но след като получи няколко заслужени нападки от тази красива и страховита дама лошото му настроение се завърна.

С годините той бе омекнал, но това едва ли се дължеше на слабост. И въпреки, че трябваше да изпрати подробно писмо на Лаклан, заради настроението си беше твърде кратък в посланието, което му прати, писа му просто, че са се намесили в ухажването на Линкълн Бърнет и предлагат Лаклан да дойде в Лондон по-скоро от планираното, тъй като Мелиса беше разстроена от това. Не добави бележка към сестра си. Никак не му се искаше да ѝ обяснява, какво са сторили.

Тъй като очакваха Лаклан и Кимбърли да се появят скоро, братята решиха да останат за сега в Лондон, и да се изправят пред последствията, така да се каже. Прекарваха доста време в дома на Сейнт Джеймс, чакайки или поне надявайки се, Мелиса да превъзмогне шока и да слезе долу, за да ги наругае, преди родителите ѝ да са пристигнали. Заслужаваха си го. Щеше да е добре за нея. И после можеше да продължи със сезона ѝ, а Лаклан и Кимбърли нямаше да са им чак толкова ядосани.

Херцогинята ги приемаше в дома си и след няколко дни, дори започна да ги кани да се хранят с нея, тъй като изглеждаха в такава безизходица, какво да правят със себе си. Тя все още им бе твърде

ядосана, за да ги покани да гостуват в дома ѝ за постоянно, но направи малко усилие да ги обгрижва, като милостива дама, каквато беше. Все пак те бяха роднини на Мелиса, въпреки че в момента горкото момиче сигурно желаше да няма нищо общо с тях.

Същата вечер те вечеряха с нея и почти бяха приключили, когато иконома се появи и съобщи:

— Неочакван гост, Ваша Светлост — после се обърна към Иън шести. — Ако дори погледнете носа ми, мастър Иън, ще трябва да напусна поста си, което вероятно би разстроило Херцогинята.

Меган погледна най-младия Макферсън, който вече бе започнал да се изчервява и каза:

— Да, много ще се ядосам, ако това се случи.

Руменината по страните му се засили още повече, но никой не забеляза, тъй като споменатия „посетител“ сега стоеше на вратата — изпълвайки я с огромните си размери и бе привлякъл вниманието на всички. Настъпи мълчание, причинено от шока. Меган бе най-малко повлияна. Тя стана от масата и сърдечно подаде ръка на Линкълн Бърнет.

— Върнали сте се? Не знам защо, но това не ме изненадва ни най-малко. Обаче ще пазите мебелите ми, докато сте тук, нали?

Това беше по-скоро заповед, отколкото молба. Никакви побоища под покрива ѝ, при никакви обстоятелства.

Във всеки случай, Линкълн трябваше да отговори:

— Да, Ваша Светлост.

— Много добре, ще ви оставя да си вършите работата тогава — каза дамата със знак към иконома. Той се надяваше да стане свидетел на последващата сцена и остана разочарован, че няма да може, оставяйки гостите ѝ да изгладят безкрайно многото си различия.

Уилям първи наруши неловкото мълчание, отбелязвайки:

— О, Линк, удивен съм, че го казвам ще го кажа, но се радвам да те видя.

— Ще ми простиш, ако се усъмня в това — отвърна Линкълн тихо.

Уилям сви рамене.

— Казах ти, че съм изумен.

На Калъм не му беше весело, но повтори:

— Всъщност, искам да кажа, че сме облекчени задето грешката, която направихме вече е поправена. Така че, да, поради тази единствена причина се радваме да те видим. Няма нищо общо с каквото и да е друго.

Линкълн прие това обяснение с кимване.

— Имам леля и братовчедка, които разчитат на мен. Помислихте ли изобщо да ги информирате, че няма да съм наоколо за няколко години? Или щяхте да ги оставите да се чудят до безкрайност относно моето „изчезване“?

Иън първи отговори.

— Пратих им бележка, че поради липса на добра преценка у няколко души, си изпратен за Китай за няколко години. Още ли не си ги видял, за да разбереш?

— Върнах се само преди няколко часа. Исках да разбера, дали трябва да се разправам с властите или не, в случай че са докладвали за изчезването ми.

Иън кимна.

— Може да не са повярвали на бележката и да са повикали полицията все пак. Да не намекваш, че предпочиташ да си нямаш работа с властите в този случай?

— Това е личен въпрос, който предпочитам да си остане такъв — отговори Линкълн.

Поне мисълта, че можеше да ги накара да отговарят пред закона, не биваше да ги притеснява. Отмъщението му обаче, както и видимото му спокойствие, изнервяха повечето от тях.

— Изобщо ли не ти хареса в морето? — попита Джейми с искрено любопитство.

— Той сериозен ли е? — попита Линкълн, без да се обръща към никой конкретно.

— Да — отговори Адам. — Било е негова идея, тъй като той копнее да плава.

— Тогава той трябваше да бъде на онзи кораб — отговори Линкълн сухо.

— Искан ми се да бях — измърмори Джейми.

— От къде знаеше, че ще сме тук? Или дойде да видиш Мели? — попита Джони.

— Дадох дума, че ще стоя настрани от Мелиса, докато дойде баща ѝ. Без значение, дали вярвате или не, смятам да изпълня думата си.

— Ако някои от нас знаеха, че си се съгласил да стоиш настрана, сега нямаше да водим този разговор — каза Малкълм, мръщейки се към Иън първи.

Иън първи обясни на Линкълн:

— Мелиса ми каза това, а дали повярвах, това няма значение. Страхувам се, че не казах достатъчно бързо на братята си.

— Което не оправдава никой — отговори Линкълн със същия тих тон — Във всеки случай, да отговоря на въпроса ви — бях първо в хотела ви. Отне ми по-малко от час да намеря името ти в регистъра. Имах чувството, че ще ви намеря тук. Предполагам, че не сте казали на Мелиса за малкото пътешествие, което ми планирахте?

— Не, казахме ѝ — каза Иън четвърти — Оттогава не е излязла от стаята си.

Линкълн поклати отвратено глава. Това беше първата емоция, която си позволи да покаже.

— Не ѝ казахте, когато трябваше, но ѝ казахте, когато не трябваше. Няма ли край идиотщините в това семейство?

Обикновено Макферсън нямаше да останат безучастни след такава обида и най-вероятно всички щяха да са скочили на крака и да са развъртели юмруци. Но никой от тях не помръдна, може би защото си бяха казвали същото един на друг повече от веднъж през изминалите няколко дни.

— Честно казано, за мен ще е удоволствие да я уведомя, че си прекратил преждевременно пътуването си — каза Джони. — Как го направи, всъщност? Минали са само пет дни.

— Свалиха ме във Франция. Щях да се върна по-скоро, но отне един ден да намеря пристанище с кораб, който незабавно да потегля за Англия.

— Да, но как си се измъкнал от кораба за Китай?

— Имах невероятен късмет, че сте избрали кораб, чиито капитан е мой стар съученик. Срегнах се с него само няколко дни преди това и той сподели, че ще тръгва на плаване. Когато разбра, изгони един от моряците си, задето е взел пътник против волята му. Почти го изхвърли през борда.

— Ние все още не можем да ти позволим да ухажваш племенницата ни, но ще получиш възмездие, ако го искаш — отбеляза Адам.

Линкълн ги изненада, като заяви:

— Не искам.

— Тогава, какво правиш тук? — попита Иън четвърти предпазливо.

— Прекарах много отегчителни часове на този кораб, без нищо за правене, освен да обмислям възможностите си. Да си имам работа с родителите на бъдещата ми съпруга е част от плановете ми. Разпавии с останалите членове на семейството й не е. А и има само едно нещо, от което вие Макферсън разбирате. Така, че, ето ви адреса — каза Линкълн, хвърляйки една картичка на масата — Бъдете всички там утре сутринта в девет. Искам да ми се махнете от главата.

Любопитството подтикна Макферсън да пристигнат на адреса рано. Името на заведението би могло да им подсказе, или пък не, какво имаше Линкълн на ум, но то не бе включено в адреса. Спортна зала, с ограден с въжета ринг за боксови мачове и пейки, за настаняване на множество зрители от трите страни на голямата зала. Имаше и оборудвана зала за тренировки, както и друга стая за фехтовка. Отзад имаше кръг за стрелба с лък.

Пристигнаха толкова рано, в 8.00 сутринта, че бяха там дълго преди Линкълн да дойде и дори няколко минути, преди собственика на мястото да пристигне, за да отвори вратите. Но бяха грубо осведомени, че не могат да влязат, освен ако не наемат залата. Очевидно се даваше под наем на доста солена цена през часовете между осем и обяд всяка сутрин, за ползване от претенциозните господа, които предпочитаха да тренират насаме, а след това отваряше врати за широката общественост за остатъка от деня.

Те предположиха, че Линкълн планира да наеме залата, така че вместо да го чакат отвън, платиха таксата. Освен това решиха, че пак е полудял. Да ги покани или по-точно да настоява да дойдат на такова място, можеше да означава само, че смята да се изправи отново срещу всички наведнъж. Дори започнаха да се отпускат. Да се справят с лудия Линкълн бе много по-лесно, отколкото със спокойния, какъвто се бе проявил снощи. Той трябваше да беснее. Трябваше да ги ругае. Това, че беше безразличен към грубата им намеса беше... неестествено. Поне за него.

Както и да е, имаха време да обсъдят, какво е мнението на всеки от тях и как да се справят. Братята се пръснаха по пейките, някои седнаха на обратно, за да са с лице към останалите, някои се излегнаха, тъй като имаше достатъчно място. Иън шести дори заспа. Той не бе свикнал да става толкова рано, тъй като се съобразяваше с късния график през сезона, откакто бе дошъл в Лондон.

— Трябва да откажем да се бием с него — каза Уилям, за да започне разговора.

— Това сме го опитвали. Не сработва.

— Той беше дете, когато нямаше ефект. Може и да е способен да види причината сега.

— Той? — беше казано със сумтене.

— Аз нямам желание да го наранявам. Чувствам се достатъчно зле заради отвличането.

— Както и всички ние, но какво трябва да направим, когато започне да раздава удари, а? Ако не сте забелязали, вече не е малко момченце. Нямам и желание да пострадам, опитвайки се да не го нараня.

— Може ли да си е наумил нещо друго на такова място?

Около седем „не“ дойдоха в отговор, но Иън трети предложи:

— Може да е много добър във фехтовката и правилно да е предположил, че никой от нас не е.

— Да се изправи срещу всички ни е лудост или глупост, което не предполага, че би мислил за предимство, нали? — отговори Чарлз.

— Линк не е глупав — каза Дугъл в защита на бившия си най-добър приятел.

— Точно така, а лудите не мислят за предимства — каза Иън трети три.

— В него има известна доза лудост, както и отчаяние — каза Малкълм. — Замисляли ли сте се, че той просто желае Мели толкова силно, че е готов да пробва всичко?

Чарлс му се присяга.

— Той не я познава от толкова дълго, че да я иска така силно.

— Какво общо има времето с това? — интересува се Калъм. — Малкълм не каза „обича“, каза „иска“. Лично аз никога не съм се чудил дали искам някое момиче или не. Ако е така, го разбирам напълно.

Имаше няколко подсмиввания, преди Малкълм да продължи.

— Да, но когато желаяш някое момиче за жена, както той иска нашата Мели има замесено нещо повече. Ако той искаше само да я прелъсти, нямаше да имаме проблем, защото тя щеше да го прати по дяволите и това щеше да е края.

— Искане ми се това да беше целта му — каза Иън втори. — Тогава щях да имам добра причина да му размажа физиономията.

— А сега нямаш ли?

— Не, защото не е направил още нищо, за да заслужи едно хубаво разкрасяване. Всъщност, той прави всичко, както трябва, което е жалко. Дори и това, че искаше да се увери, че Мели знае какво се случва беше правилно.

— Ние се опитваме да избегнем да се бием с него, което може би е грешка — каза Джордж — Ще оставим впечатление, че не сме сериозни.

— Познавам Линк — каза Дугъл — Той просто иска да си има работа само с баща й, а не с всички нас.

— Но ще послуша ли Лаклан? — попита Иън пети. — Аз предполагам, че ще продължи да преследва Мели, дори ако баща й го отпрати.

— Няма смисъл да предполагаме — каза Адам. — Докато това не стане факт...

Адам бе сръчкан да млъкне, когато тяхното възмездие влезе през вратата. Линкълн вече бе свалил сакото си и го бе преметнал на рамо, закачено за пръста му. С другата ръка, пъхната в джоба на панталона, той изглеждаше твърде безгрижен, определено не като мъж, който очаква сериозна битка.

Когато застана пред пейките, където те се бяха събрали, Джони пръв попита:

— Е, за какво е всичко това, Линк? Не можеш да се изправиш отново срещу всички ни.

— Не мога ли?

— Ще се биеш за нея?

— Точно така — каза Линкълн.

— С всички нас? — поиска да се уточнят Иън пети.

— Да, но има уловка — отговори Линкълн. — Ще използваме този ринг там, но на него ще има само двама от нас наведнъж. Ако искате се наредете на опашка, сами изберете реда си. Единственото условие, при което някой друг ще се качва на ринга е, да изнесе загубилия, ако се наложи. И ще ми дадете думата си. Само един по един. Нямайте никакво извинение да се нахвърлите върху врага си сега, няма никакво неравенство във възраст или размер, както беше, когато бяхме деца. Ако го направите, ще означава, че сте страхливци и вие го знаете.

— Нека се изясним — каза Уилям. — Искаш да се биеш с всеки от нас, един след друг? И не молиш за почивка, за да се възстановиш?

— Няма да ми е нужна.

Последва общ смях. Иън първи го прекрати, като каза:

— Осъзнаваш ли, колко налудничаво е това, Линк? Няма да издържиш много дълго. Така, че какъв е смисъла?

— Смисълът е, че ако загубите, няма да ме притеснявате повече. Готов съм да платя за това с кръвта си.

— Най-вероятно ще си тръгнем веднага щом Макгрегър дойде — отбеляза Джони.

— Той все още не е тук, така че това не е достатъчно скоро за мен — отговори Линкълн. — И освен това, нямам предвид близкото бъдеще, а завинаги. Не искам никога повече да виждам някой от вас, никога.

— Е, това е нереалистично очакване за човек, който иска да се ожени в нашето семейство.

— Изобщо не е нереалистично. Аз живея в Англия. Вие си оставате в Шотландия. Всички ние живеем щастливо до края на живота си.

Иън шести се бе събудил, когато Линкълн пристигна и се подсмихна.

— Това ще е идеално за нас, ако се откажеш от Мели.

— Няма да го направя.

— Не съм си и помислял — продължи най-младия Иън. — Но това, което не си разбрал до сега, или не си взел под внимание, е колко близка е тя със семейството си. Дори и ако немислимото се случи и успееш да се ожениш за нея, няма да можеш да я задържиш далеч от роднините ѝ за дълго. И нямам предвид, че те няма да отстъпят. Самата тя няма да го направи.

— Не съм казал, че ще се опитвам да я държа далеч от родителите ѝ — повтори Линкълн. — Но вие, Макферсън, никога няма да сте добре дошли в дома ми.

— Стига приказки — каза Чарлз с раздражен тон. — Нека просто направим услуга на човека и да приключваме с това. Ти започваш, Иън втори. Това ще сложи край на тази безсмислица, преди да е загрубяла.

Линкълн се усмихна и скочи на ринга. Усмивката му изнерви няколко от тях. Да изпратят най-добрия си боец първи, беше добра стратегия. Дори Линкълн знаеше, че Иън втори се бие най-добре от тях. Това трябваше да пробие самоувереността му, но дори и да бе така, той не го показваше.

Те застанаха лице в лице на ринга. Нямаше кой да даде старт на мача или да го прекрати. Иън втори бе известен с бързите, си и брутални удари, които можеха да съборят противника за секунди. Линкълн изобщо не му даде шанс да нанесе някой от тях. Някои от братята тях видяха удара в гърлото на Иън, който го запрати на земята извън ринга. Всичко се случи толкова бързо.

— Следващият? — каза Линкълн.

Джони достатъчно се беше ядосал, за да скочи на ринга, докато другите извеждаха Иън втори навън.

— Значи смяташ да се биеш нечестно, а?

Линкълн се засмя.

— Има ли някакъв друг начин срещу повечето от вас?

— Скоро и ние ще се възползваме от триковете ти — изсумтя Джони.

— Ще видим, нали? Сега, ще се бием ли или ще ме отегчаваш до сълзи?

Джони вдигна юмруци, но удара направи широка дъга и го настигна право в ухото. Болката беше мигновена и адска и го повали на колене. Беше достатъчно ясен, като просто се изтърколи бързо от ринга, преди още някой удар да е попаднал върху него.

Иън пети се качи след него. Той беше на възрастта на Линкълн и с няколко инча по-висок. Не каза нито дума. Беше по-подготвен и веднага премина в нападение. Първият му удар улучи Линк в брадичката, от което той залитна назад. Това му даде предимство, но той го загуби, когато Линкълн се вряза в корема му с главата напред и го прехвърли през рамо. Иън пети се приземи силно задъхан, и зашеметен от удара дори не видя юмрука, който го довърши.

Джордж беше следващ. Трийсет и три годишен, той беше с малко наднормено тегло, благодарение на новата си жена, която го глезеше с разточително готвене. Това, добавено към яката му структура, го правеше труден за поваляне. Затова Линкълн се насочи към областта, която беше разглезена — стомаха му. Той отбеляза няколко удара, за да

нанесе последния там, където най-малко бе очакван, и по този начин да причини най-много вреда. И проработи. Превит и останал без дъх, Джордж беше оставен на неговата милост. Линкълн не си губи времето да го довърши, а само даде сигнал, някой да му помогне да се върне на пейките.

Дугъл изненада всички, като се запъти към ринга. Нийл се опита да го спре, но беше избутан. Братята изглеждаха разтревожени. Това беше двойката, от която бе започнало всичко, от двамата приятели, които бяха толкова близки. За момент изражението на Линкълн остана неразгадаемо, но тогава той се засмя, но дали бе истински развеселен, бе трудно да се каже.

— Значи мислиш, че вече можеш да направиш повече от това да убиваш мухи с юмруците си, а Дуги?

Гореща червенина започна да облива страните на Дуги, но загубата му на съзнание ѝ попречи да стигне далеч. Ударът беше невероятно бърз. Дугъл го видя да се приближава, но не можа да го блокира навреме.

— Ако носят му не е счупен, не е поради липса на желание — каза Линкълн поглеждайки към Уилям, който беше там въпросният ден на езерцето. — И се погрижи да му го кажеш, когато се събуди — този път беше умишлено.

Забележката успя да ядоса повечето от братята. Те дори се скараха, кой да е следващия на ринга. Сега всички жадуваха за парченце от Линкълн. Цялата вина бе забравена за момента.

Яростта можеше да работи срещу някои мъже, като ги правеше невнимателни. Обикновено беше добра тактика да ядосаш противника си до оглупяване. Сегашният случай не беше такъв. Ядосаният Макферсън беше мъж, който игнорира болката, както Линкълн разбра през следващите четири рунда. Ако нямаше късмет да удари бързо, за да ги нокаутира, или поне да ги извади от строя, тогава започваше сам да получава доста сериозни удари.

Болката не бе чужда за Линкълн и той имаше такава самодисциплина, че можеше да я игнорира. Въпреки това, пораженията, които бе понесъл го повличаха надолу, без яснотата на ума, както при обикновеното изтощение. Иронията беше, че се случваше, когато още имаше твърде много от тях. Бе отстранил девет, но имаше още седем, които чакаха, а вече му костваха усилия дори да

вдигне юмруци, а увереността му, че може да довърши това беше почти изчезнала.

А тепърва трябваше да се бие и с Иън първи, който очевидно щеше да е последен. Най-големия Макферсън не беше глупак, щом станеше дума за бой. Останалите не отстъпваха пред него, само заради възрастта му. Той не беше толкова бърз, колкото Иън втори, но бе известно, че удряше два пъти по-силно, благодарение на здравето си тяло.

Чарлз многознайкото беше следващият. Този, на когото най-често искаха да разбият устата. Дори братята му копнееха за това при удобен случай — е, всъщност твърде често. Но Чарлз излезе късметлия. Той нанесе удар в лявото око на Линкълн, което вече беше полузатворено от друг предишен удар. Това го замая за момент, давайки възможност на Чарлз да нанесе още два солидни удара, един в корема и един в челюстта. Линкълн се възстанови достатъчно бързо, за да си го върне, като сграбчи косата покрай слепоочието на Чарлз и забучи главата му във вдигнатото си коляно, за да го посрещне. Маневрата не му разби устата, но го нокаутира.

След този рунд, Линкълн имаше нужда от няколко минути, дори повече, за да избистри ума си, но той самият беше поставил условията. Без почивки. И колкото и да искаше да продължи, докато не може да си стои повече на краката си, гнева, който бе предизвикал в тях бе намалял достатъчно и когато Джейми неохотно започна да се качва на ринга, Иън първи го спря.

— Мисля, че ние приключихме тук, Линк, ако и ти си приключил — каза му най-възрастния от тях. — Стигна много по-далеч, отколкото някой от нас очакваше. Не ни виждаш да се смеем сега. Но достатъчно. Няма нужда да продължаваме, след като не можеш да го довършиш. Покажи малко разум този път и признай поражението си.

— Поражение? Не признавам поражение, докато не ме поразят. Но съм съгласен, че не беше много добра идея и да, наистина е достатъчно. Мога ли да се надявам, че поне тези от вас, които победих ще си идат у дома?

Иън първи се подсмихна.

— Е, това е притискане, след като ти всъщност не победи. Но преди да си си променил мнението, нека ти припомня, че ние всички

ще си тръгнем, веднага щом Макгрегър пристигне. Това може да е и днес. Зависи от него.

Мелиса все още бе твърде ядосана, за да чувства облекчение. Миналата нощ Меган и бе съобщила новината, че Линкълн се е върнал в Лондон. Ако някой от чичовците ѝ го бе казал, тя нямаше да му повярва. Но Херцогинята не би я излъгала. Линкълн се бе върнал. Изминалите пет дни можеха да бъдат забравени. Но нямаше да бъдат.

Шокът ѝ трая само няколко дни. След това на неговото място се настани гнева, толкова силен, че тя не искаше да рискува като разговаря с когото и да било. И вместо да подлага на тест волята си и да се опитва да не каже нещо, за което ще съжалява, тя предпочете да остане заключена сигурно в стаята си, говорейки само с прислужницата, която ѝ носеше храната всеки ден.

Да продължи със сезона не можеше да става и дума. Не искаше дори да си помисли за брак с някой друг, след като Линкълн беше този, за когото копнееше... е, може би след няколко години, но не и сега.

Накрая реши да се прибере у дома и дори беше започнала да си опакова нещата, когато Меган ѝ каза, че Линкълн се е върнал. Тя бе изгубила всякаква надежда, още една причина, поради която бе толкова ядосана. Обикновено бе оптимистично настроена, можеше да види светлата страна на всяка една ситуация. Но не и този път.

Но Линкълн се бе върнал. Сега отново трябваше да се тревожи за реакцията на баща си, когато дойде. И това, естествено, ако той все още я искаше, след всичко, което семейството ѝ се бе опитало да му причини. Не можеше да го вини, ако не искаше вече да има нищо общо с нея. Друга причина, заради която бе толкова ядосана. Тя нямаше представа, къде се намира сега, нито щеше да има, докато не го видеше отново.

Трябваше да се опита да разбере. Бе казала, че няма да го види, докато баща ѝ не дойде, но това беше, преди чичовците ѝ да решат да действат, като варвари.

Обмисляше, дали да не посети отново дамите Бърнет, докато слизаше по стълбите за обяд. Като видя Иън шести да влиза през

входната врата, тя понечи да се върне. Той я забеляза и отиде до началото на стълбището, за да я изчака. Мелиса се скова, изгледа го ядно и продължи надолу към трапезарията.

Той не схвана намека или просто реши да не му обръща внимание. Последва я и попита с шеговит тон:

— Още ли не говориш с нас?

— Да — каза тя, докато сядаше и кимна на лакея да ѝ сервира ястието.

— За късмет, Линк успя да слезе от кораба, преди да е отпътувал твърде далеч — припомни и Иън, докато сядаше срещу нея.

— Късмет за вас — измърмори тя.

— Защо? Ако не разговаряш с нас, не мисля, че има някаква разлика.

— Защото ако случая беше такъв, щях да съм ви сърдита още повече.

— Аха — усмихна и се той. — Казано по този начин, те разбирам по-добре. Ако това е някаква утеха, той си отмъсти на повечето от нас. Но след като не говориш с мен, предполагам, че няма да искаш да чуеш, за какво става дума.

Тя не му обърна внимание. Вече му бе казала твърде много. Ако той не беше неин приятел и чичо, не би казала и дума.

— Е, показваш забележителна воля, Мели — изкоментира той, след като помълча малко. — Никога не съм те виждал такава.

— О, млъкни и ми кажи!

Този път, той се разсмя, преди да ѝ отговори.

— Днес си истински извор на противоречия, момиче. Но това, което се случи, е, че всички ние се срещнахме с Линк в една спортна зала рано тази сутрин — по негова молба, да подчертая, където продължи с кратка борба с повече от половината от нас.

— Колко зле е пострадал?

Иън извъртя очи заради първата ѝ реакция.

— Би трябвало да попиташ, колко зле са пострадали роднините ти.

— При шестнайсет срещу един, не мисля. Колко зле е пострадал? — повтори тя.

Иън изсумтя.

— Почти не е, което не може да се каже за някои от нас.

Тя повдигна вежда, отбелязвайки.

— Ти изглеждаш здрав и доста развеселен. Да разбирам ли, че ти не си бил в половината, която е отнесла боя?

— Точно така. За мой късмет, той се отказа от идеята да ни победи всички, преди да е дошъл моя ред.

— Твоя ред? — намръщи се тя. — Значи не сте се били всички срещу него наведнъж?

— Не.

— Ха, защо не каза това още от самото начало? — смъмри го тя — Накара ми да си представя свирепо повторение на това, което се е случило преди години.

— Нямахте нищо такова — призна той. — Въпреки, че намерението му да ни победи един след друг без никаква почивка си беше доста налудничаво. Ако беше предложил по един от нас на ден, щеше да е по-разумно.

— Но вие щяхте ли да се съгласите на това?

Той помисли за момент и отговори:

— Не виждам, защо не. При шестнайсет боя, все пак има шанс някой от нас да излезе късметлия. Не че има значение. Той го поиска, доказвайки, че все още е толкова луд, колкото винаги е бил.

— Глупости. Това просто е бил достоен начин да го направи, ако е бил решен на отмъщение. Без изненадващи посещения, за да хване всеки от вас сам. Дори да не е очаквал да победи, е показал гледната си точка.

— О, това е, той очакваше да победи. И за да бъде честен спрямо него, трябва да спомена, че той твърдеше, че няма нищо общо с отмъщение, че не иска възмездие за краткото си пътешествие с кораб.

— Тогава за какво?

— Заради теб — каза той с подигравателен тон. — Или по-точно, за да ни накара да се отдръпнем, и за да може той да довърши ухажването си без нашата намеса.

Тя не обърна внимание на тона и му се усмихна ослепително.

— Наистина ли?

— Ха! Никой от нас не повярва на това, Мели. Дори му казахме, че ще си отидем у дома веднага щом баща ти пристигне, което всъщност може да е дори и днес. Така, че нямаше смисъл да се бие с

нас, освен ако не иска да ни причини известно страдание за това, което му причинихме.

— Не и ако погледнеш от неговия ъгъл. Той не вижда един, а шестнайсет мъже, които стоят на пътя му към това, което иска. Така или иначе трябва да се справя с баща ми, което си е достатъчно обезсърчително. Но ето че има и още шестнайсет, които правят немислими неща, като да го изпратят с кораб до Китай. По-добре да повярваш, че смята това да се отърве от теб и братята ти за по-важно, отколкото всякакво отмъщение.

Иън се намръщи, признавайки:

— Казано по този начин, предполагам, че може и да е бил искрен.

Тя кимна закачливо.

— Кого победи?

Той изреди имената очите и се ококориха на няколко пъти.

— Иън втори?

— Да, с един удар.

Очите ѝ станаха дори още по-големи.

— Наистина?

— Не гледай така изумено. Това беше стратегията му и, като се замисля, единствения начин, по който можеше да се справи с всички ни за кратко, преди да е пострадал твърде много. Ако бяхме по-малко, щеше несъмнено да се бие до края. Но нямаше сили да се справи с останалите седем.

— Да отстъпиш, когато знаеш, че не можеш да победиш, е присъщо за здравомислещ човек — каза тя триумфиращо.

Иън изсумтя.

— Никога не съм казвал, че няма своите разумни моменти.

— Ха! Казах ти, че вече не е, онова дете. Признай, че се опитваш да видиш в него неща, които не съществуват.

— Единственото, което ще призная, е, че беше удоволствие да го гледам в действие днес. Станал е дяволски добър боксьор. За съжаление това е в негов ущърб.

— Защо?

— Защото сега въпроса не е в това, че би могъл да те нарани, ако изгуби контрол. Той ни показа днес, че може да те убие, ако стовари някой от юмруците си върху теб.

Тя се изправи, отново ядосана и изръмжа на път към вратата.
— Ако, ако, ако! Отказвам да живея живота си на основата на „ако“, Иън! Кажете това на братята си!

Кимбърли му беше ядосана. Е, всъщност побесняла би било по-подходящо описание за настроението ѝ. Лаклан се бе опитал да я приласкае, но безуспешно. Това изобщо не го изненада. Загрижеността за Мелиса можеше да я направи много неразумна, а тя беше много притеснена, откакто получи писмото от Иън.

Кимбърли искаше незабавно да замине за Лондон, за да разбере, какво се е случило. Той вече беше съобразил графика си, за да осъществят пътуването си следващата седмица. Беше изтеглил всичко, което трябва да се свърши в тази седмица, включително и няколко важни срещи. Най-скоро можеше да замине в края на седмицата. Но това не се понрави на съпругата му и заради това тя му беше много ядосана.

Дори се бе опитала да замине без него. Той обаче си каза тежката дума, което я вбеси още повече. За разлика от нея, Лаклан не беше толкова разтревожен от писмото на Иън. Вероятно не беше нищо повече от някоя глупост, също както се бе случило и преди у дома, когато те бяха прогонили първите ухажори на Мелиса. Линкълн Бърнет не беше като тях. Беше се срещнал с него и го харесваше. А и знаеше, че братята на Кимбърли обикновено преувеличаваха. Каквото и да ги притесняваше относно Линкълн Бърнет, несъмнено проблема можеше да се разреши.

Кимбърли се тревожеше за друго. Щом разбра, че Мелиса е разстроена това веднага я разгорещи. Но яростта ѝ към него не можеше да се сравни с яростта, която изпитваше в момента към братята си. Бяха оставили покровителствените си инстинкти да излязат извън контрол. Не трябваше всички да заминават за Лондон. Иън шести и бе достатъчен като придружител. И този път, бяха разстроили момиченцето ѝ. Каквото и да бяха направили, едва ли е било необходимо и тя нямаше да допусне да го направят отново.

Кимбърли изрече всичко това, преди да спре да разговаря с Лаклан. Пътуването на Юг беше доста неудобно. Той въздишаше на

всяка минута. Тя го игнорираше. Неговата Кимбър, скована, надута и с яростен поглед обикновено беше забавна гледка. Никак не му харесваше да му е ядосана за нещо, което братята ѝ са започнали. За съжаление се случваше много често през годините. Така че, в момента и той не беше много доволен от тях.

Лаклан често си бе пожелавал бащата на Кимбърли да не бе събирал всичките си копелета под един покрив. Поотделно, едва ли някой щеше да се вслушва в тях. Събрани заедно, бяха трън в задника.

Упоритото изражение на Кимбърли не се промени дори и когато пристигнаха в Лондон същия следобед. Но поне нетърпението и се бе завърнало и нарастваше с приближаването до дома на Сейнт Джеймс.

По ирония на съдбата, ги посрещна глъчка от шумен смях, включващ и този на Мелиса, който нямаше как да сбъркат. Чувайки го, Лаклан хвърли поглед на Кимбърли, който означаваше „казах ти“. Тя изсумтя и се запъти към салона, от където изглежда идваше смеха.

Херцога и Херцогинята бяха там, заедно със сина си Джъстин и най-малкия брат на Кимбърли, Иън. Девлин Сейнт Джеймс ги забавляваше с някои от най-смешните преживявания, които му се бяха случили по време на дългото му пътешествие из Европа. Очевидно току-що се бе завърнал у дома.

Мелиса изписка щастливо, когато видя родителите си на вратата и се хвърли в обятията им. Иън шести се огледа за най-близкия изход, но те го бяха блокирали. Единствено Лаклан забеляза желанието му да изчезне и това го учуди.

Мина известно време докато успеят да се поздравят взаимно. Докато бяха по-встрани със съпруга си, Меган отбеляза:

— Какъв идеален момент. Страхувах се, че ще се намесиш в драмата с ухажването на Мелиса, но след като родителите ѝ са тук, няма да има нужда.

Той повдигна едната си вежда учудено.

— Че, за какво бих искал да го правя?

— Защото е пълна бъркотия. Нейният ухажор лорд Кембъри е силно числено превъзходен от чичовците ѝ, а аз знам, колко обичаш да заставаш на страната на губещия.

— Можех да се закълна, че настойничеството ти ще е лесна работа.

Херцогинята трепна.

— Беше. Но, откъде можем да знаем, че всичките й шестнайсет чичовци ще се появят в града и ще започнат да провалят всяко мое постижение?

Докато Меган осведомяваше Девлин за промените, които бяха настъпили по време на отсъствието му, Кимбърли издърпа дъщеря си на страни, и я попита шепнешком:

— Не си ли разстроена вече?

— Разстроена съм — каза Мелиса с противоречива усмивка.

Като видя усмивката й и взе предвид веселото настроение, с което ги посрещнаха, Кимбърли попита:

— Тогава не е толкова сериозно?

— Сериозно е.

Кимбърли сбърчи разтревожено вежди.

— Значи просто си почиваш от това да бъдеш мрачна?

— Не, просто очаквах да се появите скоро и си мислех, че тогава всичко ще се оправи.

Кимбърли извъртя очи.

— Радвам се, че имаш такова доверие в нас, Мели. Иска ми се и аз самата да имах поне малко през изминалата седмица. Е, за какво става въпрос? В бележката на Иън пишеше само, че си разстроена и, че той и останалите ми братя са причината за това.

— Братята ти бяха заети. Иън шести откри, че са познавали Линкълн лично, въпреки, че са минали деветнайсет години, откакто са го видели за последно. Известил е останалите и всички дойдоха в града с вкоренените си предубеждения. Изобщо не дадоха шанс на Линкълн да им покаже, че вече не е хлапето, което някога са познавали.

— Какво имат против него?

— Те мислят, че е луд, или по-точно, че е възможно да полудее. Това, че изглежда напълно нормален няма значение за тях. Те базират възраженията си на „ако“. Ако той се ядоса, може отново да полудее. Ако полудее, може да нарани някой, който е близо до него, включително мен. А тъй като вече са го виждали, как се бие и колко е добър в това, го промениха на ако полудее, може да ме убие.

Кимбърли вече сериозно се мръщеше.

— Какво е довело до всички тези... „ако“?

— Това, което се е случило преди деветнадесет години. Чух и двете страни и мога да разбера, как всичко е излязло извън контрол. Ти и татко трябва да изслушате Линкълн. Сигурна съм, че и братята ти нямат търпение да ви изложат тяхната версия.

— Наистина ли говорят лудости? — попита Кимбърли. — Или само изглежда така?

— От край до край, ако го чуеш от тях — каза Мелиса с отвращение.

— Мисля, че предпочитам да го чуя от теб.

— Не, за да съм честна с тях, преувеличавам. Чух всичко и все още искам Линкълн за мой съпруг. Но основното е, че брат ти Дуги е бил тогава най-добрия приятел на Линкълн. Единственият му приятел. Баща му починал, майка му се изолирала заради това, така че Дуги е бил единствената компания, която Линкълн имал. Но това приключило, когато някаква шега между тях завършила зле. Дуги я приел погрешно и започнал бой, който повечето от братята ти довършили.

— Ха! Защо ли ми звучи типично като за тях?

— Защото е така. Пребили са Линкълн доста зле. Това би трябвало да е края. Било е за тях. Вероятно би бил и за Линкълн, след като ги е знаел какви са. Но те не му позволили да изглади нещата с Дуги. И тогава всичко излязло извън контрол, защото за него, Дуги е бил всичко, което имал.

— Извън контрол, как?

— Имало е много сблъсъци, като Линкълн се е изправял срещу няколко от тях наведнъж и всеки път е бил нараняван все по-зле и по-зле. Не можел да спре да опитва да се види с Дуги. Но те го винели за първия бой и искали да защитят Дуги от него. Бил е ядосан тогава, но при толкова много болка, не помни и половината. Така че да, вероятно е изглеждал луд, след като просто е бил отчаян в опита си да изглади нещата с Дуги.

— Как завършило това?

— Пратили са го в Англия, където живее и до сега — каза Мелиса.

— Значи никога не е оправил нещата с Дугъл?

Мелиса поклати глава.

— Братята ти образуват доста солидна стена, когато решат.

Кимбърли въздъхна.

— Да, знам. Какво чувства сега Линкълн относно това.

— Горчивина — отговори Мелиса с въздишка. — Очевидно е загубил и майка си заради това, тъй като тя е останала в Шотландия, когато го е изпратила да живее с роднините ѝ. Не мисля, че ѝ е простил.

— Значи ги мрази всички?

— Ако не ги е мразел, когато се появила, само за да му кажат, че не може да ме има за жена, вероятно вече ги мрази.

Кимбърли потрепери, познавайки братята си и попита:

— Какво са направили?

— Освен, че не ми казаха, че са предупредили Линкълн и аз дълго чаках той да продължи да ме ухажва, а не знаех, защо спря да идва, те го отвлякоха. По-точно го захвърлиха на кораб на път за Китай.

— Отвлекли са го! — възкликна Кимбърли.

Когато чу това Иън шести изхвърча от стаята, така че когато Кимбърли се обърна, за да го пронже с пагубен поглед, той не беше там.

От другата страна на стаята, Лаклан се извини, прекъсна разговора си с Девлин и отиде до жена си и дъщеря си, за да попита:

— Има ли нещо, което трябва да знам?

Кимбърли бе твърде шокирана, за да му отговори веднага. Мелиса също не отговори, или поне на въпроса му. Тя уви ръце около кръста му и каза:

— След като чуеш всичко, татко, а това ще стане веднага щом чичовците ми разберат, че си пристигнал, запомни, че техните притеснения не се базират на нищо настоящо, а само на миналото. Също така запомни, че Линкълн Бърнет е единствения мъж, за който искам да се омъжа. Аз чух и двете страни и се доверявам на инстинктите си, че той не би ме наранил. Но ще се подчиня на решението ти. Поне се надявам, че ще го направя.

31

— Осъзнаваш ли, че Мелиса всъщност ми заяви, че може да не ми се подчини? — измърмори Лаклан на Кимбърли, докато се преобличаха за вечеря. Откакто бяха пристигнали едва сега успяха да останат насаме. — Чу ли това? И през ум не ми беше минавало такова нещо!

— Осъзнаваш ли, че с нас е била само осемнайсет години, но най-вероятно ще прекара със съпруга си поне три пъти повече? — отговори Кимбърли.

— Какво общо има това?

— Всичко, или поне за нея въпроса за съпруга е на първо място.

— Но тя никога не е пренебрегвала решенията ми, Кимбър. Никога, нито веднъж!

— Разбира се, че не е. Тя е добра дъщеря. Не бихме могли и да мечтаем за по-добра. Но сега става дума за остатъка от нейния живот. И ние няма да се откажем от нея, само защото не се е подчинила на желанието ни, както постъпи с мен моя баща, или по-скоро този, който мислех за мой баща. Постави се на нейно място. Е, може би не точно ти, след като не беше толкова нетърпелив да се ожениш за мен...

— Бях.

— Не беше — настоя тя. — Решението те свари неподготвен. Не беше нещо, което си обмислял дълго време.

— Кимбър, да не си посмяла да кажеш, че не съм искал да се ожения за теб! След като осъзнах, че го искам, не можех да мисля за нищо друго.

— Пфу, ти не ме остави да довърша. Щях да кажа „отначало“. Което е нито така, нито иначе. Мисълта ми беше, какво би направил, ако родителите ти — да, знам, че ти нямаше, но все пак, ако имаше тогава, щеше ли да се оставиш да ти наредят да забравиш за мен и да си намериш някоя друга?

Той се намръщи.

— Така или иначе избора щеше да е мой.

Тя присви очи.

— Защото си мъж? Родителите ти нямаше да се намесят заради това?

— Знаеш, че при жените е различно, Кимбър. Няма смисъл да спорим за това. Тя е само на осемнайсет. И ако поради някаква причина е попаднала на мъж, който не е подходящ за нея, наш дълг е да се погрижим да направи правилният избор.

Сега тя се намръщи.

— Знаеш какво мисля аз за това, Лаклан. Майка ми е направила грешен избор, и под натиска на родителите си се е омъжила за мъж, когото е презирала, вместо за този, когото е обичала. Заради това е била нещастна до последния си ден. Не искам това да се случи и на дъщеря ми. Нарекох я с името на майка ми, като един втори шанс за нея, а не за да се повтори същата история. Така че бъди много внимателен с решението си относно младия мъж, когото тя е избрала.

— Искаш да кажеш, че ще застанеш на нейна страна, ако реша да забраня връзката им? — попита той.

Не последва никакъв коментар, но тя се обърна с гръб, за да закопчее вечерната ѝ рокля, което означаваше, че според нея нямаше да се стигне до там. И той не мислеше така, но все пак все още не бе чул, какво толкова имат братята ѝ против избора на Мелиса. Кимбърли знаеше, но когато той я помоли за обяснение, тя му каза, че самата тя знае само няколко факта, така че трябва да изчакат и да чуят, какво имат да кажат братята ѝ. Тъй като те щяха да му проглушат ушите по този въпрос, нямаше нужда да го чува дузина пъти или повече. Тя добави само:

— Мелиса е чула и двете страни и все още иска младежа. Трябва да признаеш, че това е в негова полза. И си припомни твоето собствено първо впечатление от него. Та ти му даде разрешение да я ухажва.

Лаклан не каза нищо повече по тази тема, защото не искаше да признае, че първото му впечатление от младежа беше повлияно от собствените му предпочитания. Линкълн беше шотландец и имаше имение наблизо, което означаваше, че Мелиса няма да се премести толкова надалеч, поне не завинаги. Единствено това спечели на Линкълн Бърнет благоволенията му.

Не знаеше достатъчно за мъжа, за да го прецени по нещо друго. Той му даде благословията си да ухажва дъщеря му, оставяйки на нея

да реши, дали го иска или не. И това щеше да е края на историята, ако братята на Кимбърли не бяха намерили нещо нередно в него.

Щом Кимбърли приключи със закопчаването на роклята, Лаклан сложи ръце на раменете ѝ, преди да се е отдръпнала и отпусна брадичката си върху главата ѝ.

— Приключихме ли с караницата? — попита той.

— Да, мисля — отговори му тя с английската си прямота. Но след това се обърна и обви ръце около кръста му. — Знаеш, че не се карахме наистина. Просто не можех да стоя, и да не правя нищо, за да помогна на дъщеря си. Това е първия път, когато не сме способни веднага да разрешим проблема, който я е разстроил.

— Сегашните ѝ проблеми нямат нищо общо с предишните, защото тя вече порасна, Кимбър — отговори той предпазливо. — За това може и да не сме способни да ѝ помогнем.

— Знам, че вече е пораснала — въздъхна тя. — Има проблеми, които не можем да облекчим. Но тя е толкова красиво момиче и беше под такава опека през сезона, за каквато другите момичета само могат да мечтаят. Очаквах да дойдем в Лондон, да благословим избора ѝ и да се приберем у дома, за да планираме сватба. Мисълта, че не бихме одобрили избора ѝ никога не ми е хрумвала. Тя е разумно момиче. Как би могла да не направи правилния избор?

— Все още не знаем дали не е. Само защото всичките ти братя не харесват избраница ѝ...

— Но е точно така, Лаклан — каза тя притеснено. — Те наистина са прекалили. Прекрачили са границата. Но кога си ги виждал всички да се съгласят с нещо? Винаги има няколко недоволни или причини да се бият помежду си. Но всички са срещу Линкълн Бърнет. Това не говори много добре за него.

— Освен, че Мели го иска все още.

— Е, да, така е — облегна се тя, мръщейки се. — Да не си сменихме внезапно позициите?

Той се засмя.

— Не, просто оглеждаме всичко подробно, когато дъщеря ни е замесена. И двамата се притесняваме за едно и също. И двамата искаме най-доброто за нашето момиченце. Ако този шотландец, превърнал се в англичанин не е подходящ за нея, ще го разберем и ще

се съгласим един с друг. Няма смисъл да спорим, преди да се е стигнало до там.

— Знам и съжалявам, че излях яда си върху теб — каза тя, прегръщайки го.

— Не си. Вместо това се затвори в себе си — сгълча я той шеговито. — Следващия път сподели това, което те притеснява, за да можем да го победим.

Тя се разсмя.

— Да се надяваме, че няма да има следващ път. И дано прекалено грижливите ми братя се появят за вечеря, за да се успокоим и да уредим въпроса.

— Аз съм спокоен... — каза той и я целуна по бузата и по врата. — Сигурна ли си, че искаш роклята си закопчана?

— Е сега, след като го спомена...

— Ядосана е — Иън шести предупреди братята си, преди да влязат в трапезарията, където Макгрегър и Сейнт Джеймс вече се бяха събрали. — Бих казал, че пристигна ядосана. Което означава, че и Лаклан вероятно не е в добро настроение.

Уилям, който влезе пръв през вратата и забеляза благоприятната атмосфера в стаята, прошепна зад себе си:

— На мен Кимбър ми изглежда в добро настроение.

Чарлз, следващия, който премина през вратата прошепна:

— Бузите ѝ са порозовели, а ние знаем, какво значи това.

— Пипнала е настинка? — каза Нийл.

— Не, глупако, вероятно е правила любов, преди да слезе на вечеря. Благословен да е Лаклан, не би могъл да избере по-подходящ момент.

Стаята утихна, когато всички влязоха през вратата. Херцогинята се изправи, за да ги поздрави. Сега, след като ги познаваше, когато ги предупреди не се шегуваше:

— Никакви спорове, преди да сме приключили с десерта.

Това предизвика няколко изчервявания. Кимбърли все още не казваше нищо, а само ги гледаше. Очите ѝ подминаха Дугъл и веднага след това се върнаха на него.

Първите думи, които излязоха от устата ѝ не бяха поздрав.

— Какво по дяволите си сторил с горкия си нос, Дуги?

— Линкълн отново му го размаза — отговори Нийл.

— Отново?

— Е, ще преминем на това след десерта — каза Калъм, хвърляйки смутен поглед към Херцогинята.

— А твоето око, Малкълм? И него ли размаза? — попита Кимбърли.

— Както изглежда — измърмори Малкълм.

— И теб ли, Уилям?

Изчервяването беше достатъчно красноречиво. Тогава Лаклан избухна в смях, което накара шестнадесет навъсени погледа да сменят посоката си.

Той игнорира зловните погледи, както правеше обикновено.

— Впечатлен съм.

Лаклан разгледа останалите, докато заемаха местата си. Имаше четирима с насинени очи, а Джейми дори с две. Няколко други имаха сцепени устни и натъртвания по лицата.

— Много съм впечатлен — продължи Лаклан. — Не бих искал дъщеря ми да се омъжи за човек, който не би могъл да я защити и си подмокрят бричовите, ако го погледна лошо. Но определено за мен е плюс, че той не се страхува и от Макферсън.

— Изобщо не се страхува, а и би било твърде глупаво — отбеляза Адам.

Лаклан кимна замислено.

— Да, но вие уважавате първото и сте подозрителни относно второто, така че все пак съм впечатлен. Вероятно и вие сте впечатлени, въпреки че едва ли ще си го признаете.

Тишина. Лаклан отново се засмя, но завърши с покашляне, когато забеляза, че трите жени му се мръщят.

— От уважение към нашата домакиня, ще обсъдим прекрасните блюда, ужасната пренаселеност на града и крайно лошото състояние на пътищата до тук.

— Трябва ли? — каза Херцога сухо. — Тъкмо бе започнало да става интересно.

Мегън отговори със сладка усмивка, предназначена за съпруга ѝ:

— Ако не стоеше на другия край на масата, Девлин, щеше да трепериш. Припомни си, колко остри са носовете на новите ми обувки.

Той потрепери така или иначе. Останалите на масата взеха да се отпускат. Слугите започнаха да пристигат с първите блюда. И ако трите теми на Лаклан не бяха обсъждани по време на дългата прекрасна вечеря, то никой не спомена повече и Линкълн Бърнет.

Все пак, след като десертите бяха сервирани, Девлин се изправи и обяви:

— Съпругата ми ми напомни и то без думи, в което е доста добра, че не искам да се намесвам в нещо, което по същество е семеен

въпрос. Така че, ако ни извините, Мегън и аз имаме доста да навакзваме след продължителното ми отсъствие.

Няколко от чичовците, погледнаха Мелиса, очаквайки тя да вземе пример и също да излезе, но тя кръстоса ръце и заяви упорито:

— Аз оставам. Чула съм всичко, така че няма да ви преча. Вие няма да ме засрамвате, като говорите за мен, а аз ще се опитвам да не ви прекъсвам, което е достатъчно лесно, след като така или иначе не говоря с никой от вас. Чух също и другата страна, но ще оставя Линкълн сам да я сподели. Мисля си обаче, че чичо Дуги трябва да направи едно признание, за нещо, което ще се разбере така или иначе щом Линкълн говори с баща ми.

Това разбира се, накара всички да обърнат глави към Дугъл, който изглеждаше някак объркан.

— Какво признание?

Мелиса въздъхна.

— Е, когато чуеш чичо Иън, който предполагам, че ще съобщи лошите новини и след като даде своето обяснение за това, което се е случило, ще разбереш, какво трябва да се добави. Няма да кажа нищо повече.

Тя приключи, взирайки се в Иън първи, който схвана намека и се обърна към сестра си и зет си.

— Първо, направихме няколко грешки, когато разбрахме, кой ухажва Мели и дойдохме в Лондон, за да прекратим това. Предупредихме Линк да стои далеч от нея, и за да бъдем честни към него, той го правеше, докато не разбра, че сме пропуснали да я уведомим, за този разговор.

— А защо не й казахте, след като тя е била тази, която са ухажвали? — попита Кимбърли.

— Имаше две добри причини, поне ние смятахме тогава, че са такива. Не предполагаме, че вече толкова се е увлякла по него, че да не може лесно да го забрави и да намери някой друг. Не искахме да й казваме мръсните детайли, защо трябва да го направи. Но Линк й каза всичко.

— Значи за това е била разстроена?

— Не, това го преживя. Както и да е, тя каза, че ще изчака твоето решение и дотогава няма да се вижда с него. Но аз направих грешката да не уведомя братята си навреме за решението ѝ. Половината от тях

взели нещата в свои ръце и решили да се отърват от Линкълн, тъй като той очевидно не се бе подчинил на заповедта ни.

— Как да се отърват? — попита Лаклан със сурово изражение.

Иън обясни за пътуването до Китай и преди Лаклан да избухне заради това, както изглеждаше, че ще стане, бързо допълни, че Линкълн е успял да се върне в Лондон.

— Изпратих ви писмото, преди да разберем, че се е върнал, когато Мелиса бе толкова разстроена, че се бе заключила в стаята си и не говореше с никой.

Кимбърли изгледа навъсено брат си.

— Можеш ли да я виниш?

— Не, всичко беше една голяма грешка. Както и да е, преди да си се отрекла от тях, припомни си, че според тях Линкълн не ни бе зачел. Той щеше да продължи да ухажва Мели, въпреки, че го предупредихме. Не са знаели, че беше постигнат компромис. Сметнали са, че да го изведат от страната е по-добре, отколкото да го пребият до неузнаваемост. Искали са да постъпят цивилизовано и да избегнат насилие.

— Като гледам някои от вас, насилието определено е било избегнато — каза Лаклан сухо.

— След като Линк се върна в града, направи опит да ни накара да си заминем — каза Иън първи, обяснявайки натъртванията. — Не се получи.

— Мислеше, че ако победи всички ни, въпроса ще бъде решен — добави Адам.

Чарлз изсумтя.

— Сякаш един бой може да ни накара да се откажем да защитаваме някой от нашите.

— Искал е да се бие с всички ви? — попита Лаклан невярващо.

— Не беше толкова нелепо хрумване, както си мислехме отначало — призна Иън първи — Той почти го постигна. С малко повече късмет от негова страна, можеше и да успее.

— Това, което беше лудост, — добави Иън трети — беше, че се раздаде и пострада, без основателна причина. Каза, че не е било за отмъщение заради пътешествието с кораба. Било заради Мели и за да ни накара да спрем да се месим в ухажването му. Но ние го уверихме, че ще оставим въпроса на теб и ти ще пристигнеш скоро. Така че

нямаше смисъл да се бие с нас. Това беше наистина налудничаво от негова страна.

Мелиса понечи да отвори уста, но я затвори и замълча. Иън първи забеляза и ѝ се усмихна.

— Няма нужда да си държиш езика зад зъбите, Мели, само защото си казала, че ще го направиш. Ако се сещаш за причина, поради която Линк би настоявал да се бие с нас, след като нямаше нужда, ще се радваме да я чуем.

Чарлс добави:

— Той го отрече, но отмъщението е единствения разумен мотив.

Мелиса поклати глава.

— Той няма причина да лъже за това. Имал е право на възмездие. Вие сте го очаквали. Но той е отказал да го потърси. Това говори много за него. И вероятно не е било нищо повече от това, че вие още веднъж се опитвате да го държите далеч от нещо, което наистина иска. Само че, този път е бил по-способен да се справи с това, отколкото преди деветнайсет години.

— Значи мислиш, че е било само демонстрация? Да ни покаже, че сега е мъж, който е сериозен противник?

— Нека вместо това да попитам, какво ви кара да мислите, че можете да дойдете в града, да го заплашите и да вярвате, че той просто ще се отдръпне и ще забрави за мен? Че няма да се бори за мен? Защото вие сте шестнадесет, а той един? Това че в началото е стоял настрана е било само защото е мислел, че имате право да взимате решения и аз смирено ще им се подчинявам. Е, вие сте мои чичовци и аз ви обичам и дори може отново да говоря с вас някой ден, но нямате право да взимате решения за живота ми вместо мен. И вероятно, той ви е показвал, че нямате право да определяте и неговия живот.

Имаше няколко виновни погледа, но никой не заговори, за да каже, че са сгрешили с първоначалните си намерения.

Всички до един се чувстваха невинни относно позицията си срещу Линкълн.

— Преди да сте ме объркали още повече с всичко това, — каза Лаклан нетърпеливо — не мислите ли, че е време да ми кажете, за какво става въпрос?

Отне почти половин час за цялото обяснение. Иън първи започна, но братята му добавяха по нещо от собствените си наблюдения и участие. Самата Мелиса чу малко нова информация. По-детайлен списък с нараняванията на Линкълн, които той бегло бе засегнал в разказа си, подробно разказани от тези, които ги бяха причинили.

Не пропуснаха нищо. Как са се сприятелили с него и как той се обърна срещу тях, започвайки първия бой, както и всеки следващ. Мелиса бе леко пребледняла, когато те привършиха. Дори тя вече можеше ясно да види, защо не го искаха в семейството. Беше си направила свои собствени предположения, бе намерила свои причини за случилото се, но какво ако те бяха прави, а тя грешеше? Какво ако той наистина бе полудял през този период и можеше да се случи отново?

Мелиса си помисли това само за момент, след това се упрекна, задето изобщо и бе минало през ума. Те го познаваха само от преди. Тя го познаваше сега. Деветнадесет години бяха дошли и отминали, без подобни инциденти. Каквото и да бе предизвикало ненормалното му поведение тогава, е било изолиран случай, който бе толкова вероятно да се случи отново, колкото и тя самата да полудее. Защо чичовците ѝ не можеха да видят това?

Тя не беше единствената, която бе изгубила част от цвета си. Дугъл също бе пребледнял, самия той чувайки по-голямата част от разказа за пръв път. По онова време той бе държан на страна, тъй като беше този, когото „защитаваха“.

— Защо никога не сте ми казали за това, когато се е случило? — попита той Иън първи.

— Защото не искахме да го съжالياваш и да се сприятелиш отново с него, след това, което ти причини. Ти си твърде добросърдечен, Дуги.

— Но той никога нищо не ми е направил.

— Той ти счупи носа — припомни му Уилям. — Кървеше като заклато прасе.

— Тогава не беше счупен, а само кървеше много. Знаете колко лесно ми кърви носа.

— Той започна боя и знаеше много добре, че не можеш да го спечелиш, след като беше много по-едър от теб.

Дугъл се приплъзна надолу в стола си и каза със смирен глас:

— Мисля, че аз го започнах.

— Друг път! — отговори Калъм. — Аз бях там, забрави ли? Чух го какво каза.

— Да, той ме обиди, но доколкото го познавам, вероятно само се е шегувал. Дори вие се смяхте, доколкото си спомням. Някой друг път и аз самият щях да се смея, но Чарли и Малкълм тъкмо се бяха пошегували за същото предния ден, за това колко жалък съм бил в бой. Щяха да ме пребият, ако се бях опитал да докажа, че грешат, но знаех, че Линк няма да ме нарани твърде зле, ако се сбия с него.

— Наричаш това кървене не твърде зле? — възрази Калъм.

— Изпускаш смисъла. Той не го започна наистина и дори не ми разкървави носа. О, радвам се, че мога да си призная най-накрая. Дълго време бях твърде засрамен, за да го спомена пред някой от вас, но после нямаше значение, след като Линк замина. Но, да, той не ми разкърви носа. Това беше мое дело — той спря, страните му се обляха с цвят преди най-накрая да си признае. — Случи се, когато се подхлъзнах и налетях отгоре му.

— Не помисли ли да го кажеш на Уилям и Калъм, преди да му се нахвърлят? — каза Адам.

— Те бяха твърде бързи и вече го биеха, но аз опитах — каза Дугъл. — Просто бяха твърде разявени и не ме чува.

— Господи, Дуги! — каза Уилям отвратено. — Чувствах се виновен толкова дълго, задето го пребихме така лошо онзи ден, а сега ми казваш, че изобщо не е трябвало да го бия? Мисля отново да ти счупя носа.

— Причината не оневинява последвалото — напомни им Иън първи — Бих искал да кажа, че е така, но не променя факта, че Линк показва поведение, далеч отвъд нормалното, което може да се нарече само налудничаво. Той беше сериозно наранен и въпреки това се опитваше да мине през нас, за да се добере до Дуги.

— Вероятно, за да му извие врата — каза Калъм, хвърляйки гневен поглед на Дуги.

— Било е, за да се извини — каза Мелиса. — Съжалявам, знам, че казах, че няма да ви прекъсвам, но това е всичко, което Линкълн е искал. Отчаяно е искал да поправи нещата с Дуги, но никой от вас не му е позволил.

Дугъл се изчерви виновно. Чуха се няколко ругатни. Започнаха няколко спора. Преди да е станало твърде шумно, Лаклан се изправи, за да привлече вниманието им.

— Каква жалка бъркотия! — каза той, оглеждайки масата. — Той ви познава и все пак иска да се присъедини към семейството ни! Да, трябва да е луд!

— Предпазвахме един от нас, Лаклан, знаеш го — каза Адам в тяхна защита.

— Да, и уважавам това, но в този случай сте предпазвали приятел от приятел.

— Ние видяхме точно обратното. Линкълн бе предал приятелството на Дугъл, или поне така мислехме — друг гневен поглед бе предназначен за Дугъл.

Лаклан въздъхна.

— Кой е виновен и какво го е причинило, не ме засяга толкова, колкото това, което се е случило после и дали може да се случи отново. Ще изпратя бележка, за да поканя Линкълн Бърнет, за да дойде сутринта, и да чуя, какво има да каже самия той. Бих искал и ти да си тук, Иън — каза той, поглеждайки към Иън първи. — Трябва да съм сигурен, че няма да чуя нещо, което да бъде оспорено по-късно. Помисли ли си изобщо някой от вас да попита момчето, защо е бил толкова решен да се добере до брат ви?

— Той вече бе запалил огъня — заяви Джони. — Никога през живота си не съм виждал някого толкова ядосан. Доста трудно е да разговаряш с някой, който те налага с изпотрошените си юмруци.

Лаклан отново въздъхна.

— Предполагам, че е така.

Линкълн не можеше да си спомни досега да е бил толкова нервен. През няколкото дни, прекарани в морето, когато нямаше нищо за правене, освен да размишлява, той осъзна, че историята някак се повтаряше. Макферсън отново стояха на пътя между него и нещото, което най-силно желаше. Също разбра, че Мелиса нямаше само да му бъде идеална съпруга и да придаде смисъл на живота му. Тя вече беше нещо много повече от това. Трябваше да бъде негова. Нямаше друг избор.

За съжаление виждаше приликата между сегашната ситуация и тази в миналото. Тогава всички мислеха, че бе полудял, а заради белите петна в паметта му той дори не можеше да го отрече. Нищо в живота му от тогава до сега не бе предизвиквало такива емоции, та да ги издигне до взривоопасни. За това и не можеше да се отърве от разкъсващия страх, който го бе обзел. Не знаеше какво ще прави, ако не можеше да има Мелиса.

Нервността му нарастваше, защото решението не зависеше от него. Бъдещото му щастие щеше да се реши от Лаклан Макгрегър, който от своя страна щеше да се повлияе от Макферсън. Уверението на Мелиса, че нейното мнение и това на майка ѝ ще бъдат взети под внимание не беше толкова успокояващо, ако се стигнеше до там. Все пак накрая решението щеше да вземе баща ѝ.

Срещата му беше за десет часа. Той пристигна точно на време и веднага бе поканен. Мелиса се натъкна на него докато слизаше тичешком по стълбите.

— Ти дойде! — каза тя, останала без дъх.

— Мислила си, че няма?

— След това, което чичовците ми ти сториха, не бях сигурна, дали още ще ме искаш — призна тя.

Той ѝ се усмихна нежно.

— Разбира се, че още те искам. Семейството ти не е променило това, нито пък би могло — добави той многозначително.

Тя засия.

— Чакат те в салона.

— Те?

— Майка ми и най-големия й брат са с баща ми — предупреди го тя.

— Чувствам се така, все едно отивам на съдебен процес.

— Просто бъди себе си.

— Ти няма ли да дойдеш?

— Не, бях там снощи, когато чичовците ми разказваха тяхната версия. Баща ми беше категоричен относно присъствието ми на тази среща. Но не се притеснявам.

— Лъжкия — усмихна й се той.

Тя не отговори, а просто го избута към вратата на салона. Той пое дълбоко дъх и пристъпи напред.

Иън първи беше там. Изглеждаше сериозен и потиснат от внушителния ръст на Лаклан, който стоеше до него пред незапалената камина. Майката на Мелиса седеше на близкото кресло и наливаше чай, когато Линкълн влезе.

Тя се изправи, усмихна му се и се представи. Не беше точно това, което бе очаквал. Не приличаше на Мелиса, която очевидно бе наследила външния вид на баща си. Висока за жена, с тъмно руса коса и тъмно зелени очи. Не беше красавица и вероятно никога не бе била, но усмивката й променяше всичко това и й придаваше неповторимо излъчване, което изумително преобразяваше външността й.

Линкълн се обърна към Лаклан и започна, заявявайки очевидното:

— Искам да се ожения за дъщеря ви. Вече знаете това. Откакто дойдох в Лондон, за да я ухажвам, нищо не е променило желанието ми, дори и това, кои са роднините й.

Линкълн погледна право към Иън, докато изричаше последната реплика. Най-големия брат Макферсън го гледаше стоически, незасегнат от двусмислената обида.

Лаклан прочисти гърлото си.

— Възникнаха няколко въпроса.

— Да, сигурен съм, че е така — отговори Линкълн. — Никога не съм мислил, че поговорката, как миналото те преследва може да бъде толкова вярна.

— Братята на съпругата ми ми разказаха тяхната версия на това „минало“ — поясни Лаклан ненужно. — Бих искал да чуя и твоята версия, ако нямаш нищо против.

Линкълн кимна. Знаеше, че ще трябва да излее душата си пред тях. Когато някой иска да се ожени за дъщеря ти, не го оставяш, без да си го изправил пред собствените му демони.

Спокоен, без да се вълнува особено, той им каза всичко, което си спомняше и вече бе казал на Мелиса. Отне му почти час, защото те го прекъсваха на места с въпроси. Дори Иън му бе задал няколко.

Той завърши:

— Това, което се случи тогава, беше причинено от много странни обстоятелства. Някои от тях дори бяха свързани със смъртта на баща ми. Не скърбих както подобава, когато той умря. Като повечето момчета на тази възраст мислех, че сълзите не са за мъже. Вместо това бях много разярен, че си е заминал. Майка ми също си бе заминала. Не физически, но все едно я нямаше, тъй като рядко я виждах след смъртта му. Така ги изгубих и двамата и нямаше кой да заеме мястото им. Нямаше роднини, нито други деца на моята възраст наоколо. Докато не срещнах Макферсън и Дуги се превърна в брата, когото никога не бях имал. Това че го загубих, при това заради нещо толкова глупаво, предизвика яростта ми.

— Той никога не ни каза, че се е наранил, падайки върху теб — каза Иън първи — Призна си го едва снощи. Твърди, че е бил твърде засрамен, за да го спомене тогава, но и не е знаел, че толкова пъти опита да се добереш до него, а ние не ти позволихме.

— Предполагам, че нищо от казаното не променя нещата за вас?

— Не, след като си изяснихме причините за гнева ти, колкото и да е разбираем, все пак си се държал като луд. Няма друга дума, с която да се опише дете, което е толкова ранено, че едва стои на краката си, каквото бе твоето състояние, когато те видях и въпреки това се хвърля в бой. Помолихме те да се отдръпнеш, да забравиш. Аз самият те помолих за това веднъж, когато се опита да минеш през мен. Спомняш ли си изобщо това?

— Не — въздъхна Линкълн. — Спомням си Уилям да ми казва да си отида у дома и да се възстановя, но бях твърде отчаян да получа прощката на Дуги, за да го послушам. Както и да е, уверен съм, че спомените ми са твърде бледи или напълно заличени за някои от тези

срещи. Две неща ме контролираха — болката и нуждата да поправя нещата с Дуги. Предполагам, че болката ме е карала да действам неразумно.

— Забравяш третото нещо — гнева ти — напомни му Иън. — Той не те напусна и ясно си личеше при всяка една от тези срещи. Болката, която си изпитвал, може и да е била една от причините, но гнева те караше да се хвърляш срещу непобедимо превъзходство отново и отново. Не се интересувахте, какво стои на пътя ти, Линк. Опита се да смажеш всичко по пътя към целта си — неуспешно, да, но само защото самият ти беше твърде наранен, за да нанесеш на някой друг сериозна вреда.

— Иън, знам какво си мислиш, но грешиш. Никога не бих я наранил. Нито пък мисля, че съм бил луд тогава. Признавам, че се държах странно, но каквото и да го е причинило — болка, ярост или комбинация от двете, без значение, никога повече не ме е обсебвало. Това само по себе си показва, злочест, но изолиран случай.

— Можеш ли честно да кажеш, че това никога повече няма да се случи? — попита Лаклан тихо.

Линкълн би казал незабавно да, ако не бяха липсващите парчета в паметта му.

— Не — беше принуден да признае той, но докато го изричаше, осъзна, че прерязва собственото си гърло.

— Тогава не бих могъл да ти поверя дъщеря си — каза Лаклан с искрено съчувствие. — Съжалявам.

Гърлото на Линкълн се стегна от емоции. Той знаеше, че това е една от възможностите, но не бе мислил, че ще се превърне в реалност. Те наистина ли мислеха, че нещо в живота може да бъде гарантирано?

Беше толкова съсипан, че думите едва излязоха от гърлото му.

— Разбирам. Всъщност не разбирам, но предполагам, че това няма значение. Желая ви приятен ден.

Веднага щом Линкълн излезе от стаята, Лаклан каза на жена си още преди да я погледне и да види навъсеното ѝ изражение:

— Не ме гледай по този начин.

— Съгласна съм с него — измърмори тя. — Аз също не разбирам.

— Чу го. Той не може да гарантира, че няма да полудее отново.

— И аз не мога да гарантирам, че някой ден няма да си купя пистолет и да те застрелям — отговори тя разгорещено. — И двете възможности са еднакво вероятни. А и от кога се съобразяваме с крайностите в живота.

— Ти никога не си купила пистолет и не си застреляла някой с него, когато си била малка, Кимбър. Но той е полудял като дете. Мисля, че разликата е голяма.

— Глупости. По-добре ми кажи, че просто си го изпитвал или наистина ще си поръчам пистолет.

— Виж, Кимбър... — започна Лаклан.

Но Иън добави:

— Трябва да го пребием почти до смърт, за да можем истински да го проверим.

— Дори не си го помисляй! Всъщност, вие двамата мислите твърде много. Това е проблема, така че престанете.

Навън в коридора Мели чакаше. На Линкълн му се искаше тя да не беше там. Нямаше сърце да ѝ каже. Но и нямаше нужда. Изражението ѝ беше нетърпеливо, развълнувано, докато не видя лицето му.

Все пак трябваше да го чуе.

— Той отхвърли ли ухажването ти? Нима няма да ти позволи да ме имаш?

— Не.

Тя не заплака. На него му се искаше да заплаче. Тя не изруга. На него му се искаше да ругае.

Мелиса просто каза:

— Тогава ме вземи със себе си.

Той не бе очаквал това повече отколкото очакваше да му откажат, но чувайки го от нея, отново можеше да диша. Все пак трябваше да попита:

— Сигурна ли си?

— Да, обмислила съм го, в случай че нещата се развият по този начин. Дори написах бележка до майка ми, за да не се тревожи. Наистина мислех, че ще я скъсам и изхвърля, вместо да я използвам. Но родителите ми ще разберат, след като се оженим. Вземи ме с теб и побързай, преди да са излезли, за да ми обяснят, защо са били толкова глупави.

Мелиса искаше да побързат, защото предполагаше, че както повечето двойки, които бягаха, за да се оженят, ще трябва да се отправят към Шотландия, за да го направят. Там нямаше нужда от разрешения, документи или каквото и да е. Бързината беше решаваща, защото тя не се съмняваше, че семейството ѝ ще я последва и те ще се опитат да я спрат да направи „грешката“, както те го виждаха, така че имаха нужда от добър старт.

Линкълн обаче не изглеждаше толкова загрижен за скоростта. Когато излязоха от града и се запътиха на юг, вместо на север, тя просто помисли, че той знае някакъв друг път до Шотландия, освен стандартния. После изцяло спря да мисли за това. Той държеше ръката ѝ, откакто напуснаха имението. Не беше я пуснал и в каретата. Тя гледаше тревожно през прозореца, докато не усети устните му леко да докосват пръстите ѝ.

Обърна се към него, задържайки дъха си. Погледите им трябваше да са предпазливи на публични места, но в погледа, който той ѝ отправи, нямаше нищо предпазливо. Беше изпълнен с нескрит копнеж. Това я привлече, като магнит и тя се вкопчи в гърдите му. Ритъмът на сърцата им се сля в едно. Той целуна челото, слепоочието и накрая устните ѝ. Толкова много ѝ бе липсвал. Мислеше си, че го е загубила завинаги. Всичко това и още толкова много бе вложила в тази целувка. Имаше дори отчаяние, защото още не бяха женени и все още нещо можеше да се случи, за да го предотврати.

Той не я целува дълго. Ако бе продължил, щеше да започне нещо, което не биха могли да спрат. Тя нямаше да има нищо против, но знаеше, какво мисли той за това. Знаеше, че иска първия им път да е перфектен. Но той не я и пусна. Държеше я нежно, собственически, което беше успокояващо и разочароващо едновременно, но тя се утешаваше, че след няколко дни, няма да има нужда от повече сдържаност.

Когато няколко часа по-късно тя забеляза, че все още се движат на юг, най-накрая обърна внимание на това:

— Няма ли да ходим в Шотландия?

Той ѝ се усмихна, или по-скоро се ухили.

— Без да се обиждаш, Мелиса, но имаш шестнадесет копия в семейството си, които не се съмнявам, че ще се разделят и ще покрият всеки път на Север. Те ще са в Шотландия и ще барикадират вратата на всяка черква отвъд границата, още преди ние да сме я пресекли.

— Тогава къде отиваме?

— В имението ми. Няма да се сетят да търсят там, поне не преди да е станало твърде късно. Ще се оженим на сутринта.

Тя засия, тъй като пътя до Шотландия бе много по-дълъг и тя не очакваше да се оженят толкова скоро.

— Значи имаш специално разрешение?

— Не, специален свещеник, което ще свърши същата работа — отговори той.

— А?

Той се подсмихна на объркването ѝ.

— Той е роден и отгледан шотландец. Построих му църква в земите си преди много години, където живее оттогава с английската си съпруга. Малко е в разрез с обществото, или поне в несъгласието си, че държавата може да се намесва в работите на Господ със своите правила и забрани. Той мисли, че ако хората искат да се оженят, трябва да го направят и да се похвалят после, а не преди това.

— Но това законно ли е в Англия?

— Ако се стигне до там, сигурен съм, че ще се закълне, че е чел имената ни в църквата три седмици подред.

— Ще излъже за това?

Линкълн се прокашля.

— Ще ти каже, че Господ работи по невидими пътеки.

Тя избухна в смях. И се отпусна за цели двацет минути, като мисълта ѝ бе заета единствено с това, че утре щеше да е омъжена. Пристигнаха в дома му късно същия следобед, когато беше още достатъчно светло, за да може да види, колко прекрасно е имението му. Господарската къща беше голяма, не толкова колкото Крегора, но колкото къщата на Сейнт Джеймс в Лондон. Имаше парк с градини зад нея с малко езерце за кънки на лед през зимата и по-голямо изкуствено

езеро малко по-нататък. То бе пълно с риба, тъй като Линкълн и предишния лорд Кембъри обичаха риболова. Конюшните бяха обширни и Мелиса за миг си помисли дали да не поиска да докарат коня ѝ. Но предполагаше, че ще живеят тук само за известно време. Линкълн имаше имение и в Шотландия и тя очакваше то да бъде новия ѝ дом поне за по-голямата част от годината.

След кратка обиколка на къщата, ѝ бе показана стаята ѝ, където можеше да си почине преди вечеря, докато Линкълн отиде да уреди нещата за сватбата им. Тя не искаше да си почива. Бе твърде развълнувана, за да го осъзнае. Щяха да се оженят на сутринта. Най-накрая Линкълн щеше да е неин. Неин, за да го целува колкото желаше, да го докосва, когато си поиска, да прави любов с него, когато... е, когато той пожелаеше. Не, дори и това щеше да е по неин избор. Не беше ли виждала майка си да дърпа баща ѝ нагоре по стълбите повече от веднъж?

Скоро, много скоро щеше да разбере за какво е всичко това. Да чака дори още един ден щеше да е изпитание за волята ѝ, което не бе сигурна, че би могла да издържи, нито пък искаше да пробва. Защо трябваше да чакат, след като бяха поели нещата в свои ръце?

Вероятно Линкълн не мислеше за това. Все пак той беше този, който се въздържаше предния път, като не искаше да я компрометира, в случай че му попречеха да се ожени за нея. Но това беше преди. Те бяха решили да се оженят, без значение, кой възразяваше. Щеше ли той още да настоява да изчакат, ако тя изтъкнеше, че няма смисъл да чакат сега? Щеше ли изобщо да има куража да го предложи?

Не биваше да я оставят насаме с мислите ѝ. Докато дойде времето да слезе за вечеря, тя бе кълбо от нерви, искаше да прави любов с него тази вечер и се страхуваше, че той ще помисли, че твърде много избързва, ако му го каже. Но изглежда, че всичко, което правеше, откакто го бе срещнала, бе да чака. Да го чака да се появи в Лондон, да започне да я ухажва, както бе обещал. И като цяло, най-вече чичовците ѝ, им бяха пречили да напредват както си му е реда. Сега това бе останало зад гърба им. И двамата знаеха, че са един за друг, още от самото начало. Нищо повече нямаше да застане на пътя им. Затова, да чакат още, дори и ден, изглеждаше толкова ненужно.

Вечерята беше приятна, уютна, само за тях двамата, седнали в единия край на дългата маса, осветена само от свещи. Слугите ги

обслужваха дискретно, без да се пречат излишно, или да ги прекъсват. Мелиса би могла да ѝ се наслади повече, ако можеше да спре да мисли за правенето на любов. Но тя се хвана, как се взира в устата на Линкълн твърде дълго, докато той се хранеше и търси сексуален намек във всяко негово изражение. Разбира се, всичко беше само в собственото ѝ въображение. Всъщност, той изглеждаше по-предпазлив от всякога, полагайки усилие да отклонява погледа си далеч от нея през повечето време. И той ли имаше същия проблем?

Когато дойде време да бъдат сервирани десертите, разсеяността ѝ вече беше достигнала краен предел. Въпреки трескавите ѝ мисли, Мелиса чуваше от слугите из къщата, а и сега по време на вечерята „Лейди Хенриет това“, „Лейди Хенриет онова“. Това беше къщата на Хенриет. Винаги бе била и винаги щеше да бъде, независимо коя бе съпругата на настоящия Лорд Кембъри. Докато Хенриет живееше там, слугите щяха да чакат нареждания само от нея. Мелиса искаше своя къща, където няма да се чувства така, сякаш узурпира нечия друга територия. Същото щеше и да е в къщата му в Шотландия. Майка му живееше там, така че и там нямаше да се получи.

Какво неприятно положение, да мислят за такова нещо в последната минута, но пък всяка друга тема бе добре дошла, и Мелиса не се поколеба да повдигне въпроса.

— Тук ли ще живеем? С леля ти и братовчедката ти?

— Къщата е голяма, Мели, със сигурност достатъчно голяма, за да побере голямо семейство.

— Да, но това е къщата на леля ти. Ами ако искам своя собствена къща?

— Искаш ли?

Тя поруменя и сведе смутено поглед.

— Мисля, че да.

— Тогава, ще трябва да ти построим къща.

Тя премигна.

— Наистина ли?

— Обратно на това, което очевидно си си помислила, аз те разбирам. Така че да, ще имаш своя собствена къща, десет къщи ако искаш. Смятам да те направя щастлива, каквото и да ми коства.

Тя му се усмихна.

— Една ще е чудесно, но може ли да е, където аз пожелаая?

— Където поискаш в предела на разумното.

— В Шотландия?

Той извъртя очи, но после се подсмихна.

— Не бих казал, че съм изненадан. Много добре, нека е в Шотландия, стига да не е близо до... противните ти роднини от страна на майка ти.

— Всъщност, има един хубав парцел, не далеч от Крегора, който е свободен, откакто се помня. Веднъж татко искаше да го купи, но мисля, че не успя да намери собственика.

— Няма да се учудя, ако аз съм собственика.

— Не си ли сигурен?

Той сви рамене.

— Една от страстите на баща ми бе да купува имоти, както празни, така и не. С владенията, които чичо ми ми остави и нежеланието ми да си имам работа с майка ми, която управлява имотите на баща ми, така и не се поинтересувах от шотландското ми наследство. Но бегло си спомням, че когато бях на около четири, ходих с баща си на оглед до някаква земя, която той купуваше край Крегора. Но може и да не е същата. Къщата на баща ми е на няколко мили от Крегора.

— Но може и да е точно същата, което ще е идеално! — каза тя зарадвано.

Той се усмихна.

— Ще видим.

И тогава ни в клин, ни в ръкав тя изтърси:

— Можем ли да се оженим още тази вечер, Линкълн?

Мелиса изненада Линкълн с въпроса си. Както и себе си. Нямахше намерение да го прави, защото това пораждаше въпроса, защо не може да чака до сутринта. Тя незабавно се изчерви.

Понечи да каже „няма значение“. Всъщност, беше готова да избяга от стаята, толкова бе засрамена. Слава Богу, отговора му беше директен.

— И аз си мислех за това, — призна той — докато не се наложи да потърся свещеника и си спомних, че това е денят от всяка седмица, когато никога не си е у дома. Това е денят му за посещение на болните и ранените в неговата енория. Понеже е определения ден, те го очакват. Известно е, че прекарва половината нощ с някои от тях, ако мисли, че това ще помогне.

— Е... По дяволите — отговори тя.

Той се прокашля. Изчервяването ѝ се засили още повече.

— Имах предвид... о, няма значение. Няма да разбереш.

Той се изправи, мина зад стола ѝ и го издърпа назад, за да може и тя да стане.

— Е, тук не си права — каза той и я вдигна на ръце, за да я изнесе от стаята. — Разбирам идеално и съм напълно съгласен.

— Така ли? — попита тя леко останала без дъх и силно надявайки се.

— Мели, ти се съ согласи да се омъжиш за мен. Ще се съ согласиш ли сватбената ни нощ да е с един ден по-рано?

— И аз щях да те помоля същото... или пък не... е, не мисля, че наистина щях да събера смелост.

— Това „да“ ли е?

Тя кимна и скри лице във врата му. Той я прихвана по-здравио и ускори крачка. Заведе я в своята стая, която беше голяма, но тя не видя почти нищо от нея, тъй като не можеше да свали очи от него, когато я остави внимателно на ръба на леглото. Той свали сакото си. Тя понечи да свали обувките си, но той поклати глава.

— Искам аз да го направя — каза и той. — Ако знаеше, колко често съм те разсъбличал в ума си, щеше да разбереш, какво огромно удоволствие ще ми достави просто да сваля дрехите ти.

Тя се излегна, кръстоса ръце под главата си и се усмихна дяволито, преди да признае.

— А ти ако знаеше, колко често съм си представяла, как се събличаш... аз просто ще гледам, ако нямаш нищо против.

Той очевидно нямаше нищо против и дори леко забави движенията си. Дъхът ѝ ставаше все по-накъсан с всяка следваща дреха, която той хвърляше на близкия стол. Тя не се шегуваше. Наистина си бе представяла този момент безброй пъти, но никога не бе изпитвала нещо такова, дори не можеше да се доближи до реалността да го види съблечен.

Той бе по-мускулист, отколкото бе предполагала. Дрехите можеха да са толкова заблуждаващи. Силни ръце, черни косми разпръснати по гърдите му и спускащи се към корема му. От всички рани, които бе получавал през детството си, никоя от тях не го бе белязала. Беше перфектен във всяко отношение, макар и леко натъртен от последния сблъсък с чичовците ѝ.

Когато разкопча панталона си, тя почти изгуби самообладание. Навлизаха в непозната за нея територия. Но интереса ѝ не ѝ позволи да затвори очи, въпреки че имаше момент на естествен страх. Набъбналата му от желание мъжественост, беше твърде голяма според нея. Нямаше начин да се побере в нея, или поне тя така си мислеше.

Той прочете по изражението ѝ, какво си мисли и каза нежно:

— Ти си създадена за мен, Мелиса Макгрегър. Ще си паснем идеално, обещавам ти.

— Наистина ли?

Той се присъедини към нея в леглото и я придърпа близо до себе си, за да прогони страховете ѝ.

— Наистина. Мъжете са с различни размери, ако не си го разбрала. Но женското тяло е удивително нещо, създадено, по специален начин. С правилната подготовка...

— Каква подготовка? — прекъсна го тя.

— Такава, че да подивееш от желание да ме усетиш вътре в себе си — каза той.

— О — изчерви се тя и после каза. — Покажи ми.

— Всъщност — каза той дрезгаво и започна да я целува, — смятах да направя точно това.

Беше много странно, как неговите целувки я караха да ги усеща в други части на тялото си. В нея се надигна неспокоен копнеж и тя нямаше търпение да остане гола, като него. Но той беше искрен в желанието си да премахне страховете ѝ и така я потопи във вкуса, аромата и усещанията, които предизвикваше в нея, че докато седне до нея, за да я съблече, тя вече не се чудеше, дали ще го побере. Вместо това се чудеше, колко скоро щеше да се случи.

Това не беше просто събличане. Всичко, което той правеше беше извънредно чувствено — целуваше нежно кожата, която оголваше, сваляше дрехите толкова бавно, че само по себе си беше ласка. Но тогава започнаха истинските милувки, които я подлудиха така, както ѝ бе обещал. Устните му улавяха всяка нейна въздишка, а те бяха много, докато ръцете му изучаваха всяко кътче от тялото ѝ, задържайки се по-дълго на най-интимните ѝ места.

Тя бе повече от готова за него, когато той се настани върху нея. Беше гореща и влажна, което направи проникването му плавно. Тогава, изведнъж той спря напълно и тя се паникьоса. Бе го обмислила. Нали точно сега той нямаше да настоява първо да получат парчето хартия с имената им на него? Когато в сърцето си тя вече беше негова?

Тъкмо щеше да попита, когато той каза колебливо:

— Сега ще те заболи малко. Не, не се стягай. Трябва ли да ти обясня?

— Не, майка ми го направи. Просто бях забравила.

Мелиса се отпусна. Да чака дори още ден бе по-лошо според нея, отколкото леката болка, която щеше да изпита първия път, когато прави любов.

Прихвана главата му и го целуна.

— Показа ми толкова много. Сега ми покажи и останалото.

— Обичам те — каза той нежно, изпълвайки с радост сърцето ѝ, точно преди да изпълни тялото ѝ.

Мелиса нямаше време да отговори. Риданието ѝ беше кратко, а последвалото облекчение, че не беше толкова лошо, ѝ позволи по-добре да усети, как той я изпълва. Беше прекрасно да знае, че вече са истински свързани. А усещането, когато той отново се раздвижи в нея... Плавно, премина в кресчендо, изненадвайки я с интензивността

си, след което експлодира в чиста наслада, която отново я накара да заплаче. Собственото му освобождение последва почти незабавно.

Преситена и задоволена отвъд очакванията си, тя заспа в обятията му. На сутринта щяха да се оженят, но за нея, те вече бяха женени.

Линкълн се събуди със същото чувство на радостна възбуда, с което заспа. Мелиса беше негова, каквото и да стане. Тази проста истина промени коренно душевното му спокойствие. Да прави любов с нея беше невероятно преживяване, нещо ново, като никое друго до сега. Нямаше място за сравнение между задоволяването на нужда, което беше толкова повърхностно, че лесно можеше да бъде забравено и това, да правиш любов с пълен спектър от чувства, като него през изминалата нощ. Но това, че прави любов с нея, бледнееше пред мисълта, че вече е негова, завинаги.

Бе й казал, че я обича, но с това изобщо не можеше да опише чувствата си към нея. Тя запълваше всяка част от живота му, която му бе липсвала до сега. Чувството, че е сам беше изчезнало.

Това, че се събуди сам и леглото до него беше празно, бе леко объркващо. Сигурен беше, че не е сънувал, че я води в дома си и прави любов с нея. Изминалата нощ бе запечатана в паметта му завинаги. Тя беше някъде тук. Той просто трябваше да я намери и бързо се облече, за да го направи.

Последното нещо, което очакваше беше, да я види сгушена на първото стъпало, с ръце, увити около коленете и изглеждаща напълно нещастна. Той се паникьоса. Такъв страх изпълни сърцето му, че чак го заболя.

Линк седна до нея, обви ръце около раменете й и я стисна толкова силно, че тя изстена. Той отпусна силната си прегръдка, но не я пусна.

— Кажи ми, какво не е наред? — попита той.

Доловила страха му, тя побърза да го успокои.

— Шшт, не е това, което мислиш.

Той се отдръпна, за да я погледне, но не можеше да се отърве от страха си.

— Тогава, какво?

— Когато се събудих и облякох, осъзнах, че на сватбата си ще нося същата обикновена дреха, която носех вчера. Че нямам нищо хубаво, което да облека в най-важния ден от живота ми.

Той въздъхна облекчено и каза:

— Трябва да те удуша, задето ме изплаши така — но като видя, че тя не се усмихва, попита. — Това не е всичко, нали?

— Имам прекрасна сватбена рокля в Шотландия. Невероятно красива е. Баща ми отиде чак до Брюксел за бялата дантела. Отне няколко месеца да намерим най-хубавия бял сатен, толкова блестящ, в контраст с бялата дантела, че изглежда, като сребро. С майка ми прекарахме седмици в измислянето на модела.

— Мелиса няма никакво значение с какво си облечена, важно е за кого се омъжваш. Ти ще си красива булка в моите очи, дори ако си облечена в чувал.

— Знам, но...

— Но?

— Не мога да го направя, Линк.

Паниката се върна и беше на път да го завладее.

— Не можеш да не го направиш. Правихме любов. Компрометирах те безвъзвратно.

— Не, не ме разбра. Искам да се омъжа за теб повече от всичко, но искам да го направим с Шотландия, в Крегора, където винаги съм очаквала да е, с приятелите и семейството ми около мен. Имам нужда от благословията на родителите ми. Искам те да се съгласят, че ти си правилният мъж за мен.

— Вече опитахме — напомни ѝ той.

— Знам, но трябва да опитваме отново и отново, ако е нужно. Може да са упорити, но не са неразумни.

— Те изтъкват миналото ми срещу мен. Мислиш ли, че изобщо е възможно да се промени мнението им?

— Със сигурност! Баща ми просто остави чичовците ми да предизвикат закрилническият му инстинкт, това е. Всичко ще се промени веднага, щом те опознаят по-добре. Но не мога да понеса мисълта, че се тревожат за мен. Искам да присъстват на сватбата ми. Да са там и да споделят радостта ми. Аз съм твърде близка с тях, Линкълн, за да не са до мен в най-важния момент от живота ми. Не

съм сигурна, дали можеш да разбереш, колко важно е това за мен, след като не си бил толкова близък с твоите родители.

Той трепна, но нямаше да се занимава с това в момента. Беше много близък с родителите си, преди баща му да умре, което беше предизвикало част от гнева му. Бяха твърде близки. Те бяха всичко за него, както нейните родители за нея.

— Това, което казваш, е, че искаш да се върнеш и да оправиш нещата с тях, преди да се оженим?

— Да — и тогава предполагайки правилно, добави. — Разочарован ли си?

— Разбира се.

— Но ме разбираш?

— Да — отново я прегърна силно и сподели мислите си. — Просто не мога да се отърва от чувството, че ще те изгубя, докато се опитваме.

— Не! — възкликна тя пламенно. — Не, ти изпускаш смисъла, Линкълн. Ще се ожения за теб, без значение, какво ще се случи. Ще се ожения за теб днес, ако настояваш. Дори ще оставя решението на теб. Просто се надявам, че ще се съ согласиш, че още малко усилие няма да навреди. Да убедим родителите ми, че нашата сватба е повод за празнуване, както за нас, така и за тях. Тях трябва да убедим, че си единствения мъж за мен, а не мен. Ако се заинатят, ще избягаме отново. Не се съмнявай.

Той взе лицето ѝ в ръце и я целуна нежно.

— Това беше всичко, което имах нужда да чуя. Да си вземем малко храна и да тръгваме.

— Сигурен ли си?

— Мели, казах ти, че смятам да те направя щастлива. Ако това означава, че първо трябва да направим това, тогава ще го направим. Каквото и да ми коства, ще накарам баща ти да ме хареса.

— О, аз мисля, че той вече те харесва.

Линкълн извъртя очи.

— Знам, но освен това мисли, че съм луд.

Беше все още ранен следобед, когато пристигнаха в Лондон. Икономът на Сейнт Джеймс им даде кратък отчет, за това кой е в къщата, преди да изпрати един лакей да уведоми майката на Мелиса, че са се върнали.

Мелиса се запъти към салона, разочарована, че баща ѝ го няма. Надяваше се да изгледят нещата до края на деня. Нереална надежда, но още по-невъзможна, когато него го нямаше.

Забелязвайки изражението ѝ, Линкълн предположи:

— Наистина ли не ти хрумна, че няма да преобърне цялата околност, за да те търси?

Тя го изгледа сърдито, както и очакваше.

— След като, както ти се изрази, имам достатъчно чичовци, които са отлични копои, не, очаквах да остави търсенето на тях и да е тук, за да успокоява майка ми.

Той обви ръка около раменете ѝ, за да я успокои и ѝ припомни:

— Ти остави бележка на майка си, за да не се тревожи.

— Да, но това няма да ѝ попречи да се тревожи въпреки това. Майките са такива.

— Някои са, предполагам.

Тонът му я накара да обвие ръце около врата му и да му върне успокоително жеста.

— О, това беше необмислено от моя страна. Съжалявам.

— Недей — отговори той, а след това призна. — Надявах се да разсея старата горчилка, преди да се оженя. Заради това отидох в Шотландия.

— Не се ли получи?

— Не, не предвидих, че стария гняв ще се завърне само като я видя. Но не си и помисляй, че трябва да сдържаш думите си пред мен или да заобикаляш няколкото стари рани, които нося. Винаги казвай това, което мислиш да...

Звука на забързани стъпки прекрати внезапно разговора им. Имаха време, колкото да се отдръпнат един от друг, преди Кимбърли да нахълта в стаята. Очите ѝ веднага се спряха на Мелиса и останаха там за един дълъг миг, оглеждайки я от глава до пети.

— Да, знаех, че си добре, не се усъмних и за момент — каза Кимбърли най-накрая. Това твърдение беше спорно, разбира се, при начина, по който бързаше на влизане и подробния оглед, който последва. Но нито Мелиса, нито Линкълн изтъкнаха това.

— Оженихте ли се? — попита тя след това.

— Не — отговори Линкълн, но после многозначително добави — Все още не.

— Защо?

Изражението на Линкълн ясно показваше, че не бе очаквал този въпрос, поне не толкова директен и с почти обвинителен тон.

— Трябваше да го направите.

Мелиса пристъпи, за да обясни.

— Щяхме да се оженим и можехме. Нищо нямаше да ни спре, но Линкълн видя, че щастието ми няма да е пълно, без приятелите и семейството ми да присъстват на церемонията. Доведе ме у дома, за да можем да го направим, както си му е реда, защото означава много за мен, а моето щастие е важно за него.

Кимбърли кимна.

— Знаех си, че има причина да го харесвам, освен тази, че ти го харесваш.

Линкълн не очакваше да чуе това.

— Тогава не възразявате да се оженим? — попита той.

— Не, изобщо. Аз съм на ваша страна още от момента, в който Мили каза, че те иска. Освен това изслушах сърцераздирателната ти история и те гледах да излизаш от тук, след като ти беше нанесен съкрушителен удар, без да показваш и най-малък признак на ненормално поведение. Не споделям тревогата на съпруга си в това отношение.

— Благодарен съм за подкрепата ви — каза Линкълн.

— Недей. Лаклан е известен с това, че заема отбранителна позиция и става упорит, когато споря с него, така че, мнението ми може по-скоро да навреди, отколкото да помогне.

— Това, което има предвид е, че споровете с нея, правят баща ми много нещастен — каза Мелиса.

— Въпреки това, оценявам вярата ѝ в мен...

— Спри за малко — прекъсна го Кимбърли със строг поглед. — Това, че подкрепям женитбата ти с дъщеря ми е основано на нейните инстинкти и чувства към теб и факта, че се държа чудесно, когато беше под натиск. Не си мисли, че те упреквам заедно избяга с нея, но не съм и доволна от това, че я върна обратно. Просто още не те познавам достатъчно добре, за да имам мнение за теб, което да не е повлияно от нейното. Но за да продължим нататък, мисля, че трябва да поправим този значителен пропуск. И това трябва да стане особено, ако има някакъв шанс да склоня съпруга си да те приеме.

Линкълн кимна тържествено. Мелиса му се усмихна окуражително.

— Не е толкова зле, колкото звучи.

— Знам. Семейството ти не знае нищо за мен, освен миналото ми. Ако нещата тогава не се бяха случили точно така и бях останал в Шотландия, не се и съмнявам, че щяхме да се срещнем по-скоро, дори можеше да сме приятели, още от деца.

Тонът му накара Мелиса бързо да каже:

— О, не съжалявай и за това. Най-вероятно нямаше да се срещнем по-рано, отколкото сега, ако все още беше там и беше приятел с чичовците ми. Никога не съм се запознавала с много от приятелите им.

— Вероятно, защото нямат такива, освен те самите.

Изречението ѝ стана кисело след тази някак саркастична забележка, защото не можеше безцеремонно да я отхвърли. Но майка ѝ можеше, макар и не в точния контекст.

— Те имат приятели, просто не толкова близки, колкото имаш предвид. Да имаш шестнайсет братя означава, че нямаш голяма нужда от приятелски връзки, предполагам. Това, че са те допуснали до себе си, говори само в твоя полза. Но това, което е последвало не може да бъде поправено. И все пак вие двамата се срещнахте. Съдбата си знае работата.

— Да, така е — засия Мелиса, но майка ѝ още не бе свършила.

— Сега, нека се върнем на въпроса — каза Кимбърли. — Дъщеря ми компрометирана ли е вече?

Мелиса простена вътрешно и започна да се изчервява. С Линкълн бяха обсъждали този въпрос по пътя обратно към Лондон и се бяха съгласили да не споменават, какво са направили предишната нощ. Това само щеше да засрами всички, както се случваше в момента. А можеше и да влоши нещата, ако баща ѝ си помислеше, че Линкълн го е направил само за да ускори нещата.

Липсата на незабавен отговор, както и изчервяванията накараха Кимбърли да добави:

— Разбирам, че е. Е, няма да казваме това на баща ѝ, ако може да бъде избегнато. И да се надяваме, че няма да попита, защото отричането няма да ви помогне, след като е изписано по лицата ви.

— Кога очакваш да се върне? — попита Мелиса, по-скоро за да смени темата.

— Не може да се каже... — започна Кимбърли.

Но тогава всички ясно чуха гърмящия глас на Лаклан, който идваше от входната врата:

— Къде е тя? — явно иконома го бе уведомил, че Мелиса е пристигнала.

Кимбърли се коригира:

— Сега, предполагам.

Лаклан нахлу в салона. Изглеждаше занемарен, прашен, изморен, но по-важното, много разярен. Изглеждаше като великан поел по пътеката на войната, а това бе наистина смущаващо. Първите думи, които излязоха от устата му доказаха, че гневът му едва ли скоро щеше да се укроти.

— Дай ми една добра причина, поради която да не ти извия врата — каза той на Линкълн.

Мелиса отговори първа.

— Защото аз харесвам главата му там, където си е.

— Тогава ти ми дай една добра причина, поради която да не те заключа в стаята ти за следващите десет години, или поне докато спреш да харесваш главата му там, където си е.

— Защото самият ти ще отключиш вратата още на следващия ден, тъй като не можеш да понасяш да ме наказваш.

— Освен това — изръмжа той.

Мелиса се приближи към Линкълн. Тя знаеше, че няма защо да се страхува от баща си, но вече инстинктивно се обръщаше към Линкълн за емоционална подкрепа и защита.

Кимбърли забеляза това, макар самата Мелиса още да не го осъзнаваше.

— Той я върна — каза Кимбърли спокойно. — Това е достатъчна причина. И не са женени. Можеше да са, но вместо това той я върна...

— Не я ли искаш вече? — обърна се Лаклан към Линкълн невярващо.

— Точно обратното, искам я за своя съпруга, повече от всичко на света. Но нейното щастие означава за мен повече от моето собствено и, след като това включва вашата благословия, ще направя всичко възможно, за да я спечеля заради нея.

— Това беше негово решение — добави Мелиса. — Щях да се оженя за него на всяка цена и все още бих го направила. Но предпочитам сватбата, за която винаги съм мечтала. С вас там, за да ме

предадете на съпруга ми, с цялото ми семейство, за да сподели щастието ми. И той се съобрази с това. Аз знам, че той е подходящият мъж за мен. Искам и вие да се убедите в това.

— Точно толкова лесно и аз бих могъл да кажа, че той не е подходящият мъж за теб и искам да го осъзнаеш. Оставяш чувствата да замъглят преценката ти.

— А, какво е брака, ако не чувства? Любовта не се ли брои?

— Ако има вероятност да те нарани, тогава не, не се брои.

Мелиса ахна.

— Не мога да повярвам, че казваш това!

— Ти си ми дъщеря — отговори Лаклан. — Благополучието ти е по-важно от желанията ти. Ако лежиш мъртва, защото той отново е изпаднал в неконтролируема ярост, помитайки всичко по пътя си, тогава какво трябва да кажем? Че си умряла щастливо?

— Той няма...

— Знам, че няма да те нарани умишлено. Няма нужда да ме убеждаваш в това — призна Лаклан. — Страхувам се от непреднамерено нараняване.

— Искаш невъзможното. Достатъчно е, че се доверявам на чувствата му, които са толкова дълбоки, за да възпрат ръката му, ако се стигне до това. Но не мисля, че някога би се стигнало до там. Но той е мразел чичовците ми, а когато се е опитал да ги помете, им е бил ядосан. Ето това е разликата и затова той никога не би ме наранил.

Лаклан поклати глава.

— Той не можа да гарантира това, Мели, нито пък ти би могла.

Мелиса вдигна ръце в жест на безсилие.

— Ха! Инат!

Насред свадата, Кимбърли каза сухо:

— Някой желае ли чай?

Беше ясно, че спорът им не стига до никъде и трябва да се успокоят. Лаклан прокара ръка през лицето си и се премести сковано до камината. Кимбърли опита нов подход, тъй като явно бе избрала погрешен и попита Лаклан:

— Защо се връщаш толкова скоро? Не те очаквах по-рано от утре.

— Имах чувството, че тя ще е тук. Все пак познавам добре момиченцето си и знаех, че няма да продължи да ни наранява така за

дълго.

Обвинението в тона му накара Мелиса да отговори в своя защита:

— Така е татко, но и аз те познавам достатъчно добре и затова не мога да разбера, как можеш с лека ръка да отхвърлиш единственото нещо, което искам най-много. Или не те интересува, колко много ще ме нарани това?

— Това е малко нечестно, Мели — протестира Кимбърли.

— Престанете! — каза Линкълн ядосано. — Всички! Не я доведох в къщи, за да се кара с вас. Казвате неща, които никой от вас не мисли и после само ще съжालявате. Всичко това е толкова ненужно. Аз искам да се ожения за нея, тя иска да се омъжи за мен. Това трябва да е всичко, което има значение, но не е. Заради миналото ми, вие мислите, че мога да съм заплаха за нея. Ако има някакъв начин, по който да ви докажа, че това не е така, аз съм повече от готов да го направя. Помислете.

— Добре казано — отбеляза Кимбърли.

Тя хвърли на съпруга си поглед, казващ „има решение, вземи го“. Отне му малко време, докато разбере, какво има предвид. Той въздъхна, и реши да направи тази отстъпка, за да запази мира в семейството.

— Много добре, ще направя едно предложение — каза Лаклан и добави, в случай, че на някой му е хрумнало. — И не го правя, защото ще ме измъкне по-скоро от този град, който толкова мразя. Ела у дома с нас, момко, в Крегора. Бъди наш гост известно време, за да можем да те опознаем по-добре.

— Съгласен съм — отговори Линкълн.

— Не казвам, че мнението ми може да бъде променено — предупреди Лаклан, когато съпругата и дъщеря му започнаха да му се усмихват. — Но не пречи да почакаме и да видим, какво ще се случи.

Пътуването към планините на Шотландия не беше толкова напрегнато и неудобно, колкото би могло да бъде. Пристигнаха късно на следващата сутрин. Никой от Макферсън не се бе завърнал още от преследването на избягалата двойка, но бяха разпратени лакеи, за да ги намерят и уведомят, че всичко е наред и Макгрегър са на път за дома с Мелиса и ревностния ѝ ухажор.

Линкълн взе и собствената си карета, за да пренесе с нея багажа си, както и собствения си кон, който не бе взел предишния път. Натовариха и част от багажа на Мелиса, така че нямаше нужда от трета карета. Той прекара няколко часа сутринта и още няколко следобед, яздейки с Макгрегър. Нямаше смисъл да чака, за да стигнат в Шотландия, та да започнат да се опознават.

По негласна уговорка, никой не споменаваеше, случилото се в миналото, провалено то им бягство или нещо друго, което можеше да породи спор, поне докато пътуваха и не можеха да избягнат определена близост. Имаше дори няколко момента на смях и веселие. Не много, но все пак беше добър признак. Но не предоставиха абсолютно никаква възможност на Мелиса и Линкълн да говорят насаме. Родителите ѝ я наблюдаваха твърде отблизо, било то умишлено или просто като резултат от тревогите, които им беше причинила напоследък.

Шест от братята Макферсън, които лакеите бяха намерили, се присъединиха към тях по пътя. Но вместо да се приберат у дома сега, когато всичко изглеждаше наред, те не се чувстваха спокойни и язدهа зад каретите, като пазачи. За късмет след няколкото разменени думи с Лаклан, не причиниха никакъв проблем — поне за сега.

Тяхното пристигане не породи много допълнително напрежение, не повече отколкото се очакваше от тях с вечно навъсените им физиономии, които пазеха само за Линкълн. Но неочаквано напрежение бе породено от един проблем, който Мелиса и Линкълн не бяха взели под внимание. Веднъж вкусили от забраненото сега и

дватамата скъпо си плащаха. Липсваше им всякакъв контакт и те силно жадуваха за това. Не можеха да си откраднат дори невинно докосване, без да получат неодобрителен поглед.

Стигнаха дотам, че не смееха да се погледнат един друг от страх, че ще направят нещо, което да съсипе усилията им да накарат семейството ѝ да го приеме. Ставаше все по-неудобно, защото бе прекалено очевидно.

Кимбърли лесно предположи какъв е проблема, тъй като знаеше, че сватбената им нощ се бе състояла преди сватбата и бързаше да разсея Лаклан, когато Линкълн хвърляше страстни погледи към Мелиса, или когато хванеше Мелиса да се взира в него с копнеж. Линкълн разумно стоеше далеч от каретата им през последния ден от пътя, използвайки липсата на сън, като извинение да си подремне в собствената си карета.

Той разбира се не заспа. Опитваше се да измисли начин да остане насаме за малко с Мелиса, без да получи ритник за това. Пътуването на Север не даваше никакви надежди. Взимаха само две стаи във всяка странноприемница, в която отсядаха за през нощта. Една за мъжете — истински ад, след като Макферсън се появи, и една за Мелиса и майка ѝ.

Линкълн беше сигурен, че след като вече беше вкусил Мелиса, това, че не можеше да я целуне или дори да я докосне, със сигурност щеше да го подлуди. Искаха доказателство, че е луд? Със сигурност щяха да го получат, ако не намереше начин да остане насаме с нея в близките седмици.

Пристигнаха в Шотландия сравнително бързо, но все още имаше доста път пред тях до планините, което предполагаше още една нощ, прекарана в странноприемница. За нещастие, още един от чичовците на Мелиса ги бе настигнал тази сутрин. И въпреки, че сегашната им бройка изискваше да се наеме още една стая, за да побере всички мъже, странноприемницата нямаше повече свободни стаи. Донесоха им допълнителни легла, тъй като се налагаше повечето от тях да спят на пода.

Линкълн се опита да поспи, наистина, но братята Макферсън бяха, еднакво шумни и будни и заспали, а гръмогласното им хъркане накрая го прокуди от стаята. Смяташе да намери мека купчина сено в конюшната, но не стигна толкова далеч. Докато слизаше по стълбите,

насреща му се появи още един Макферсън, който лакеите бяха открили.

— Значи тук се криеш — изсъска бясно Чарлз, точно преди да се вкопчи в краката на Линкълн и двамата да се изгърколят надолу по стълбите.

Независимо от ударите и натъртванията, от падането не го заболя толкова. Но това не беше края. Чарлз беше разярен, не бе спал достатъчно през последните няколко дни, за да е способен да мисли трезво и бе решен да накаже Линкълн, задето избяга с Мелиса, след като отказаха да му я дадат. Очевидно смяташе, че може сам да се справи с това. Слушането на извинения не влизаше в плановете му.

Схватката се превърна в състезание по борба. Просто нямаше достатъчно място в подножието на стълбите, за да се изправят на крака. Чарлз разумно държеше Линкълн долу, след като разбра, че е в негова полза. Всеки път, щом Линкълн замахваше с ръка за удар, лакътя му се блъскаше в стена или в пода. А когато се опиташе да каже на Чарлз да престане, той го преобръщаше отново или го прекъсваше с ръмжене.

Трябваше да си отгоре, за да успееш да нанесеш сносен удар. Линкълн най-накрая успя да го удари добре, което изненада Чарлз.

Това го укроти за няколко мига, достатъчни за Линкълн да се измъкне.

— Да, тя е тук, но също така и родителите й, както и доста от братята ти. Отивам в Крегора, като техен гост.

Това би трябвало да сложи край. Линкълн със сигурност мислеше, че ще стане така и понечи да се изправи, но отново бе дръпнат на земята.

— Друг път. Нима очакваш да ти повярвам? — каза Чарлз и изсумтя преди борбата да започне отново.

Нийл също още не бе заспал и бе чул шума от падането по стълбите. Като видя какво става, той събуди братята си, преди да предприеме нещо друго. Бяха се събрали на върха на стълбището и повечето от тях седяха на стъпалата и се забавляваха от гледката долу.

Нийл най-накрая отбеляза, сръгвайки брата, който стоеше до него:

— Не трябва ли да се намесим, за да помогнем.

— Да помогнем на кого? — попита Малкълм, посочвайки синината около окото си, която почти бе изчезнала, но все още бе там. — Не мисля, че Чарли е прав, но ще бъде противоестественно да помогнем на Линк.

— Можем поне да ги спрем — предложи Джейми.

— И да ни обвинят, че пак се намесваме? — каза Иън четвърти.

— Съдържателят ще се оплаче — отбеляза Нийл.

Адам бе твърде развеселен, за да сдържи кикота си.

— Че защо? Те чудесно почистват пода му.

— Шт, Нийл, това е твърде забавно, за да го прекъсваме — добави Иън трети през смях — Скоро ще се изморят.

Но те не спряха. Чарлз бе твърде упорит и не бе пострадал достатъчно, за да иска да обсъдят въпроса, което Линкълн продължаваше да се опитва да направи, докато не изгуби търпение. Той се ядоса, рискувайки да получи още няколко синини и въпреки, че това беше чудесна възможност да се отърве от част от отчаянието си, беше твърде уморен, за да се възползва.

— Достатъчно! — изръмжа той в ухото на Чарлз. — Доникъде няма да стигнеш по този начин.

— Луд ли си? Аз побеждавам!

— След като побеждаваш, кучи сине, тогава ставай — предизвика го Линкълн.

Все още въргалящ се на пода, Чарлз можеше моментално да се метне отгоре му, но бе повдигнат от ръката на Линкълн увита около врата му. Задушавачката хватка просто изключваше всякакво изправяне. Тя даде възможност на Чарлз да види върха на стълбите и въпреки, че единствената светлина идваше от една свещ, поставена на стената под тях, той все пак успя да забележи публиката им горе.

— О, — изсъска той — защо не ми каза, че са тук?

Линкълн повдигна глава, колкото да погледне покрай главата на Чарлз. Неговата собствена се стовари обратно на земята със заглушен стон.

— Казах ти, проклет идиот.

И двамата бързо станаха на крака. Чарлз, убеден вече в грешката си, измърмори:

— Няма да се извинявам. Избяга с Мелиса и заслужаваш хубав бой заради това, ако все още никой не го е направил.

— Не е, и ти няма да си този, който ще го направи — отговори Линкълн, изтупвайки праха от дрехите си.

Отговорът на Чарлз беше типичен за него — изсумтяване. Линкълн не му обърна внимание и подхвърли по посока на стълбите:

— Предполагам, че трябва да ви благодаря, защото не взехте участие в тази безсмислица.

Адам сви рамене.

— Ти се изказа достатъчно ясно, човече. Вече не сме деца с разлика единствено в размерите, за да се намесваме. Това, че нашия Чарли не се справи много добре си е по негова вина. Явно, за разлика от теб, не се е научил да се бие както трябва.

Непохватния комплимент предизвика само едно кимване от страна на Линкълн, който бе все още твърде раздразнен, а вече и засрамен, за да го оцени.

— Ако ме извините, ще продължа пътя си към конюшната с надеждата да поспя малко тази вечер, каквото бе намерението ми, след като вие, Макферсън, не само се държите като диваци, а и хъркате като такива.

— Прав е, — отбеляза Лаклан зад тях, който тихо бе станал свидетел на всичко — такива сте.

В замъка бяха предупредени за пристигането им. Подготвените стаи ги очакваха, а пищната вечеря се приготвяше. Естествено храната щеше да е обилна, тъй като братята Макферсън ги бяха придружили в Крегора, вместо да приберат в собствения си дом. Изглежда смятаха да останат дотогава, докато и останалите проумееха, че е чиста загуба на време историята с гостуването на Линкълн и той не бъдеше отпратен обратно в Англия и то без племенницата им.

Нямаше да се получи. Може би щеше, ако Макферсън се бяха прибрали у дома и трябваше да се справят само с Лаклан. Но самата Мелиса бе казала, че ако някога той пристъпи прага им, те ще го проверяват. А кой би го поставил на изпитание по-добре, от най-лошите му врагове?

Той можеше и да устои на бедите, които го връхлитаха на всяка крачка, ако волята му вече не беше изчерпана до край. Затова знаеше, че няма да се получи. Изпитваше огромно чувства на безсилие заради това, че не може да се доближи до Мелиса, което беше особено предизвикателство за темперамента му. А те точно на това се надяваха и с нетърпение очакваха да изгуби търпение. Знаеше го. И въпреки, че го знаеше, усещаше, че няма да може да го предотврати.

Показаха му стаята, в която щеше да отседне. Беше внушителна, но все пак всичко в Крегора беше силно впечатляващо. Древна постройка отвън, но много модерна отвътре. Камъкът, покрит с ламперия, прозорците уголемени, с поставени стъкла, прилична водопроводна инсталация, удобна мебелировка.

Сандъците му бяха оставени на края на огромното легло, в което щеше да спи — сам. Дори не направи опит да ги разопакова. Загледа се в пътеката от слънчева светлина, която проникваше от трите високи прозореца на стената, осъзнавайки, колко голям е проблемът му. Глас, идващ от един от ъглите, прекъсна размислите му. Мястото беше скрито частично в сянка, тъй като слънчевата светлина бе съсредоточена предимно в центъра на стаята.

— Не можеш да се скриеш тук — каза му Иън шести. — Това няма да разреши нещата.

— От къде по дяволите се появи ти? Не съм чул вратата.

— Защото вече бях тук. Беше толкова разсеян, че не ме забеляза.

— Ако ми кажеш, че ще споделяме стаята, може и да те убия.

Иън се разсмя искрено.

— Тогава се радвам да ти кажа, че стаята ми е по-надолу по коридора. Кимбърли няма притеснения да натъпче братята си в четири стаи, когато я посещаваме. Има по две големи легла в тях точно за тази цел. Но би била ужасена, ако трябва да настани някой друг гост заедно с нас. За щастие Крегора е достатъчно голям, за да не и се налага да изпада в паника заради това. Дали са ти стаята на баща ми и това е голяма чест, тъй като това е най-хубавата стая за гости. Предполагах, че ще те настани тук и затова дойдох преди теб.

— А къде ще бъде настанена легендата, ако реши да направи нещата още по-весели?

В сарказма му се усети нотка на безпокойство. Иън отговори:

— Той няма да се появи. Вече не пътува далеч от вкъщи. Краката му се подуват, ако ходи твърде много, така че стои близо до дома. Но този път предполагам, че ще го срещнеш. Така че не мисли за него, като за легендата. Той е дядото на Мелиса, това е всичко, което трябва да знаеш за него.

Линкълн трябваше да му зададе въпроса, който го тормозеше често през всички тези години.

— Защо никога преди не ми бе позволено да го срещна?

Иън се засмя.

— Защото като деца, всички ние се пукахме от гордост заради „Легендата“ и се опитвахме да опазим този образ непокътнат. Всеки, който срещнеше баща ни щеше да види, че е един обикновен мъж — самотен и кисел, но все пак съвсем нормален човек.

Линкълн изсумтя при този отговор. Иън се разсмя и се запъти към стола в ъгъла. Виждайки, че той се настанява удобно, вместо да си върви, Линк се намръщи.

— Какво правиш тук, Макферсън, освен че ме дразниш?

— О, чувствителен си. Не може ли да съм тук, за да направя нещо добро?

— По дяволите, не!

— Както изглежда...

— Както изглежда, — прекъсна го Линкълн — имам нужда от някое място в тази къща, което...

— Замък — поправи го Иън.

— Както и да е — продължи Линкълн. — Място, което не включва теб и братята ти. Смятай тази стая за мое светилище, чиито граници не трябва да се престъпват, нарушават и всичко друго, свързано с влизането на някой от диваците, които носят твоята фамилия.

— Ще спестиш и на двама ни много време, ако просто млъкнеш за малко и ме оставиш да кажа това, за което съм дошъл.

Линкълн се приближи до леглото и се стовари върху него в жест на крайно раздражение. Сложи ръка на очите си и преброи до десет, а после до двайсет. Нямахше нужда от повече ръце, тъй като чуваше Иън, когато той продължи.

— Мели е не само моя племенница, а също и моя приятелка. Искам да ти обясня защо я чувствам такава, за да разбереш и останалото, което ще ти кажа.

— Защо вместо това не се въздържиш и не си запазиш мнението за себе си? — измърмори Линкълн.

Иън не му обърна внимание, както и той го бе игнорирал преди малко.

— Не си спомням някога да сме ти споменавали, но майка ми е умряла само около година, след като съм се родил, преди още да имам някакви спомени за нея.

— Не сте го споменавали — каза Линкълн, чувствайки се неудобно.

Иън кимна и продължи.

— Казвам го, за да разбереш защо, когато сестра ни се появи малко след като ти замина, аз някак я приех, като майката, която никога не бях имал. От тогава бях по-често в Крегора, отколкото у дома, особено след като Мели се роди. Всички мои братя имаха опит с деца, докато един след друг са се раждали, но аз, като най-малък, никога не съм бил близък с някой, преди да бъда истински омаян от детето на Кимбър.

— Ще минеш ли на въпроса скоро?

— Мисълта ми е, че разбирам Мелиса по-добре от братята ми, защото аз и тя станавме приятели. И както се случва с някои приятели, аз мога понякога да усетя чувствата ѝ, дори преди тя да е разбрала за тях.

— И?

— Знам, че сте почувствали привличане още първия път, когато сте се срещнали. Тогава още не е било любов, но е било... нещо. След една-единствена среща, тя знаеше, че иска да се омъжи за теб. Ти също го знаеше и дойде още на следващия ден, за да поискаш разрешение да я ухажваш. Аз наблюдавах и слушах. Тя не говореше за нищо друго, освен за теб по целия път до Лондон. Каквато и да беше връзката между вас, беше твърде силна, за да изчезне, дори и след като ти отне толкова време да се появиш пак, а тя бе започнала да мисли, че никога няма да го направиш.

Линкълн бе станал и гледаше навъсено Иън.

— Не ми казваш нищо, което да не знам.

— Не, това, което ти казвам, е, че аз също го знам. И това, което те уверявам, е, че искам да те видя женен за нея, не по-малко от теб. Поради някаква причина, вие двамата знаехте от самото начало, че сте предопределени един за друг. Наречи го инстинкт, ако искаш. Пренебрегнах това за малко, когато разбрах кой си всъщност. Казвам ти, аз съм на ваша страна. Както и сестра ми. Уверявам те, че тук не си сам срещу всички тях. Така, че не губи надежда и не ги оставяй да те сплашат.

— Нали осъзнаваш, че поради обстоятелствата съм принуден да се съмнявам в думите ти?

Иън въздъхна.

— Искам само да си припомниш думите ми, ако решиш, че няма да можеш да се справиш с това. Знам, че можеш. А и не всички мои братя са срещу теб. Сигурен съм, че се съмняваш и в това. Има възможност да се провалиш и да се разделите отново, но има и надежда, да им докажеш, че грешат.

Линкълн се въздържа и инстинктивно изсумтя. Не беше сигурен, какво цели Иън с опита си да го окуражи, вероятно се надяваше да намали бдителността му. Нямаше шанс. Въпреки всичко се чувстваше някак по-спокоен и макар че нямаше да благодари на Иън, точно от това бе имал нужда. Надяваше се да издържи още няколко дни.

— Мислиш ли, че беше разумно да го настаниш между всички тях? — прошепна Лаклан на съпругата си по време на вечеря същата вечер.

— Това не е мое дело — отвърна му Кимбърли със силно раздразнен тон. — Ако не си забелязал, братята ми нахълтаха първи в трапезарията и започнаха умишлено да запълват местата, така че на Линкълн не му остана друга възможност, освен да седне възможно най-далеч от нас, и обграден от тях. Бих искала да поговориш с тях. Вземат това твърде на сериозно и няма да ме послушат и да го оставят на мира.

— Никакъв шанс, скъпа — отговори той. — Не искам да го оставят на мира, въпреки че човек трябва да се храни на спокойствие.

— Едно изключение? — каза тя. — Ха, ти си същия като тях!

— Не, те вършат вместо мен това, което ми е неудобно да направя.

— Играта на музикални столове?

Той изсумтя след коментара ѝ, въпреки че му беше забавно да гледа, как братята ѝ измъкват столове от ръцете на Линкълн неведнъж, а два пъти, преди той да осъзнае, какво правят и с достойнство да се оттегли към края на масата.

— Налага се да бъде провокиран, Кимбър и ти много добре го знаеш — отговори Линкълн. — Трябва да го видим как изпуска нервите си и какво ще се случи тогава. Как иначе бих могъл да се отърва от това безпокойство относно предишното му поведение?

— Можеш просто да се довериш на инстинктите на дъщеря си, както направих аз — изсъска тя. — Тя не се тревожи за така наречения му темперамент.

— Защото още не го е виждала — отбеляза той. — Младежът показва забележителна сдържаност в това отношение, признавам — поне досега. Дори когато Чарлз го нападна предишната нощ в

странноприемницата, Линкълн показа само раздразнение, но не и истински гняв.

— Прекрасен пример...

— Но в никакъв случай решаващ.

Тя го погледна сърдито.

— Колко дълго ще го караш да страда?

— О, не го прави да звучи така, сякаш го измъчваме — оплака се той.

— Колко дълго? — повтори тя.

Той въздъхна.

— Колкото е нужно. И не се разстройвай скъпа. Въпреки, че не го забелязваш, аз искам да се окажеш права. Но от друга страна, помисли, ако грешиш и той избухне и започне да се вилнее върху всичко и всички около себе си, как ще се почувстваш? Би ли поверила тогава момиченцето ни в ръцете му?

Сърдитата ѝ гримаса не се смекчи.

— Никога няма да станем свидетели на това.

— Тогава престани да ме разубеждаваш. Позволи ми да се успокоя, като сам се уверя. Ние не го познаваме, Кимбър — каза ѝ той.

— Мели също не го познава. Чувствата ѝ не са базирани на факти. Давам му шанс да се докаже, но не би могъл да го направи, ако го оставим сам, без да има на какво да реагира.

— Трябва ли да ти припомня, че и ти не го познаваше, когато му даде разрешение да я ухажда в началото?

— Не ставай глупава — смъмри я той. — Не знам нищо и за младите мъже, които е срещнала в Лондон, но я изпратихме, за да намери някой по неин избор. Мегън щеше да затръшне вратата пред всеки, който нямаше да е приемлив. Но когато срещнах Линкълн за първи път, го прецених по външния вид, както бих направил с всеки друг. Представи се добре и чувствата му очевидно бяха искрени. Това бе достатъчно, без нещо, което да ме накара да се усъмня. Но сега фактите са други и не могат да бъдат пренебрегнати, колкото и да ти се иска.

— Не мисли, че това, което е сторил, като дете не ме притеснява. Но и аз като Мели, съм склонна да мисля, че това е бил единичен случай, който няма да се повтори и каквото и да го е причинило, той го е надраснал.

— Тогава, защо се терзаеш? Даваме му шанс да докаже това на останалите от нас, които не сме толкова сигурни, колкото си ти.

— Терзая се, защото, като насъскваш братята ми срещу него — и не си мисли, че не знам, че правиш точно това — това не е хубаво.

Той ѝ се усмихна широко.

— Те са твои братя, Кимбър. И аз не ги карам да го провокират. Просто не им казвам и да не го правят.

— Което е същото, като да им дадеш разрешение.

Той сви рамене.

— Щом го виждаш по този начин, добре. Аз избрах да го поканя в дома си, като приемлив начин да приключим с всичко. Или искаш нашето опознаване да се проточи безкрайно, без да успеем да разберем истината?

— Разбрах, какво имаш предвид — измърмори тя.

Той се наведе и я целуна по бузата.

— Предаваш се толкова грациозно, скъпа.

— О, млъкни.

На противоположния край на масата, Линкълн беше твърде напрегнат, за да оцени изобилието от храна, изкусно подредена пред него. Изглеждаше вкусно, но той просто не можеше да опита нищо. Вниманието му се раздвояваше между опитите си да държи погледа си далеч от Мелиса, която седеше далеч от него и близо до родителите си, и същевременно да се чуди кога чичовците ѝ ще се откажат от намеренията си.

Не му бяха казали нито дума. Но лудориите им, когато той влезе в стаята, почти гарантираха намерението им. Имаше точно двайсет места за сядане, а те му оставиха само едно свободно. Можеше да са повече. Дължината на стаята позволяваше много по-дълга маса, а многото столове, подредени до стените от двете страни, сочеха, че може да се разшири, ако е нужно или да се донесат още една или две маси.

Когато най-накрая един от братята се обърна към него, беше облекчаващо и учудващо незлобливо, след като той бе очаквал няколко бързи порязвания.

— Намираш се на угощение, Линк — каза Джони. Той стоеше три места по-надолу, така че повечето от тези, които стояха на техния край на масата можеха да го чуят. — Готвачът на Кимбър е французин

и не накисва солидни парчета месо във вода, както вие англичаните правите с храната.

— Това е придобит вкус — отговори Линкълн.

— Така ли? Според мен е по-скоро обикновен. Но все пак, по-голямата част от интелигенцията би предпочела обикновеното.

Линкълн се облегна и дори се усмихна.

— Опитваш се да ме обидиш, като се присмиваш на англичаните ли? Или си забравил, къде съм роден?

— Сякаш има значение, след като си се приспособил към тях, като риба към вода — изсумтя Чарлз. — Та ти дори звучиш като тях. Това показва предпочитанията ти.

— Не, това показва, колко умели са англичаните в подигравките с всеки акцент, който е по-различен от техния. Поне английските деца са такива. Но предполагам това може да бъде казано за децата навсякъде.

Те се опитаха да намерят нещо обидно в спокойния му отговор, но не успяха, така че Иън четвърти продължи по темата:

— Колко дълго ти отне, преди да се огънеш под тези подигравки?

— Две години, четиринадесет боя и три отстранявания от училище. Не можах да се преборя с учителите, иначе можеше и да не приключи. Дори да не бяха толкова жестоки, те отказваха да търпят безредиците в класните стаи причинени от подигравките, които ми бяха отправяни. А и те също отказаха да проявят търпимост към акцента ми. След достатъчно оплаквания, чичо ми беше принуден да наеме учител, който отново да ме учи на английски от самото му начало.

— Спечели ли някой от тези боеве? — попита Нийл с доза истинско любопитство.

— Вероятно около половината — отговори Линкълн. — Не съм ги броил.

— Тогава ли се научи да се биеш нечестно? — обади се Малкълм.

Въпросът беше зададен без подигравка, затова Линкълн отговори по същия начин.

— Не, приключих училище, преди да потърся някои нови начини да се защитавам. Дори не си бях помислял за това, докато бях още

малък. Освен това следващите ми години в училище бяха по-скоро приятни, така че нямаше нужда.

— Тогава защо?

Линкълн сви рамене.

— Когато бях на около двадесет години се забърках в едно... обкръжение от по-буйни младежи. Имайки предвид някои от местата с лоша репутация, в които можехме да се озовем на шега, реших, че ще е добре да съм подготвен.

Няколко от тях кимнаха, съгласявайки се с него. Едновременно осъзнаха, че всъщност водеха нормален разговор, или поне не такъв, какъвто бяха възнамерявали със сигурност. Иън пети се погрижи да поправи това.

— Научи се да се биеш нечестно. Разбира се, ако нямаш възможност да подобриш възможностите си поради несръчност или глупост, прибегването към измама е била единствената ти опция.

— Сядай, Линк — каза Калъм, когато той се изправи рязко. — Ако не можеш да изтърпиш няколко обиди, значи не искаш Мели наистина.

— Едното няма нищо общо с другото, задник такъв. След като се оженим, а ние ще се оженим, няма повече да търпя тази безсмислица.

— Ако успееш да се ожениш за нея, няма да е нужно — отбеляза Адам. — Ще бъдеш член на семейството, а ние се грижим за своите.

— Спести ми тази съмнителна чест, ако обичаш — каза Линкълн. — И си тръгвам, защото нямам апетит и вместо да обидя някой от вас, ще отида в стаята си, за да се насмея на жалките ви опити вие да ме обидите. Приятна вечер, господа.

Мелиса си легна крайно недоволна от баща си. Започваше да се чувства като затворничка, въпреки че знаеше какво и защо прави той. Не беше поставил пазач пред вратата ѝ, за да се увери, че ще си остане в собственото легло през нощта, но можеше да го направи.

Той спря в коридора пред стаята ѝ, когато тя се оттегли. Неспособна да заспи, час по-късно тя реши да отиде до кухнята и го завари все още отвън в коридора, да говори с един от чичовците ѝ. Затвори вратата, преди той да я е видял.

Най-накрая тя заспа, въпреки раздразнението си, но съня и беше неспокоен, изпълнен със сънища и дори кошмари, които я събудиха внезапно някъде през малките часове на нощта. Нямахме нищо ново в този кошмар. Беше го сънувала много пъти под една или друга форма. Беше за езерото и проклетия дракон, който го обитаваше. Обикновено се събуждаше точно преди да я изяде. Този път се събуди точно преди Линкълн да бъде изяден.

Не беше сънувала езерото, откакто го бе срещнала, така че това беше първия път, в който той участваше в кошмарите ѝ. Това не беше странно. През годините много от приятелите и роднините ѝ се бяха появявали в езерните и кошмари и бяха поглъщани от дракона — тя невинаги се събуждаше, преди звяра да победи. Но в този сън Линкълн се опитваше да я спаси. Героичен опит, но безсмислен, тъй като дракона винаги побеждаваше.

Тя пропъди съня, както правеше винаги. Кошмарите никога не я държаха будна след това, поне откакто беше дете. Не бяха предчувствия и нараняваха единствено душевния ѝ мир. Бяха твърде обичайни, за да я притесняват вече, дразнеше се само, че все още ги имаше, въпреки че вече бе пораснала.

Но след като беше будна посред нощ, любопитството ѝ я тласна да отвори вратата. Както и очакваше, един член на клана седеше на къса пейка до стената и четеше книга на светлината на свещ. Тя си помисли да излезе от стаята си, за да види какво ще направи, дали ще я

предупреди да се върне обратно или ще отиде да повика баща ѝ. Беше толкова очевидно, какво прави, след като изобщо нямаше работа там.

По ирония на съдбата, тя не бе и помисляла да види Линкълн насаме през нощта, но тази охрана пред вратата ѝ показваше, че баща ѝ мислеше, че ще опита. Вместо това, тя обмисляше как да го види през деня и вече беше задвижила план, който щеше да им даде няколко часа насаме следващата сутрин.

Иън шести щеше да я заведе на езда и да покани Линкълн да се присъедини към тях. Докато имаха придружител с тях, родителите ѝ нямаше да възразят. Той обеща, че ще ги остави за известно време насаме, за да поговорят, макар да подчерта, че говоренето ще е всичко, което ще правят.

Един разговор с него беше всичко, което тя имаше на ум. От това се нуждаеха точно сега, след като не бяха успели да поговорят по пътя на Север, поне не и за нещо лично. Никой не очакваше да не си говорят изобщо, но не можеха добре да изразят мислите си с десетки уши, следящи всяка дума, която разменяха помежду си.

Тя се притесняваше, че на Линкълн ще му дойде до гуша и ще се завърне в Лондон, без нея, че не е осъзнал, колко трудна задача ще е да надвие семейството ѝ. Тя също не го бе осъзнавала и си бе мислела, че скоро ще се откажат от съмненията си към Линкълн.

Пътуването към дома би трябвало да е приятно. С всички тях, натъпкани в близки стаи, беше превъзходна възможност за родителите ѝ да научат повече за Линкълн и това да ги освободи от тревогите. Но после чичовците ѝ се появиха и заради неприязънта си към тях, Линкълн се бе затворил в себе си. А снощи на вечеря стана ясно, че няма да го оставят на мира.

Самата тя бе твърде заета в опити да се възпира да не го гледа постоянно и не осъзна колко безмилостно го провокират чичовците ѝ. Изглеждаше така, сякаш водят нормален разговор. Тя забеляза, че той не се храни, за разлика от останалите, и в един момент напусна стаята, без да е опитал нищо.

Макар да се държа тихо и сдържано, гневът му беше очевиден. Нейният също, заради това, че бе отблъснат и тя нямаше да си мълчи.

Но баща ѝ не ѝ даде възможност да каже каквото и да е, като нахока чичовците ѝ, веднага щом Линкълн излезе от стаята. Лаклан държеше на храната и смяташе, че това важи за всеки мъж, така че той

не одобряваше някой от гостите му да бъде притесняван по време на хранене. През всяко останало време на деня, нямаше нищо против и смяташе, че е честно.

Мелиса избърза към конюшната. Вълнението ѝ нарастваше с всяка изминала крачка. Нямаше никакви очаквания за по-голяма близост от допустимата. Не това караше сърцето ѝ да препуска. Изпитваше нужда от подкрепата на Линкълн и се надяваше да си вдъхнат взаимно кураж, за да могат да се върнат по-уверени в Крегора и да издържат на изпитанието.

Имаха потребност от това, поне тя имаше, след като отлагането на женитбата беше нейна идея. Идея, за която се молеше, че няма да съжалява. Беше сигурна, че след няколко часа насаме ще са способни да издържат на всичко.

Иън шести беше вече в конюшната, подготвяйки конете им. Беше сам с двете животни.

— Още ли не е дошъл? — попита тя. Той не я погледна и сякаш нарочно избягваше да го направи. — Е?

— Той няма да дойде.

— Какво!? Защо?

Иън остави това, с което се занимаваше, седна върху една преобърната кофа и продължи да отбягва погледа ѝ.

— Аз съм виновен.

Тя изстена.

— Какво си направил?

— По-скоро, какво не съм направил — обясни той. — Надявах се, че ще ми се довери и не му казах направо, че ще се присъединиш към нас. Но му казах, че ездата ще му се хареса, когато го поканих. Подчертах, че истински ще ѝ се наслади. Намекът беше достатъчно ясен.

Тя постави ръце на бедрата си.

— Ха, защо ли би се доверил на теб или на някой от братята ти, че ще му направите услуга, след като всички му имате зъб?

Той най-накрая я погледна.

— Защото вече го уверих, че съм на негова страна.

— Направил си го?

— Да — каза той някак глуповато. — Знам, че бях предпазлив в началото и се надявах да си намериш някой друг. Но видях достатъчно,

за да се съглася с теб. Няма вероятност да изгуби контрол, както е направил, като дете. Освен това, няма спор за това, че го обичаш, а на любовта не може да се заповядва. Трябва да приемем лошото заедно с доброто. Мисля, че нямаме друг избор.

Тя се наведе и го целуна по бузата.

— Благодаря ти. Но предполагам, че не е повярвал на уверенията ти?

Иън въздъхна.

— Не. Разбира се, може просто да има други планове за сутринта, или да не си вярва достатъчно, за да остане с теб насаме за малко. Искаш ли да отменим ездата?

— Не, искам той да се присъедини към нас — каза тя и добави с непоколебим тон. — Аз ще се погрижа за това.

Мелиса се втурна в замъка, спря в подножието на стълбите и започна да вика:

— Линкълн Рос Бърнет! Нима ме караш да чакам? Закъсняваш! Конете вече са оседлани!

Стаите покрай коридора незабавно се изпразниха. Всеки искаше да разбере, защо се е развикала така — слуги, хора от клана, както и по-близки роднини. Трима от чичовците ѝ и баща се появиха от стаята за закуска. Чичовците ѝ се мръщеха. Баща ѝ просто изглеждаше любопитен.

— И къде ще ходите, че си се развикала така? — попита Лаклан.

— На езда — каза му тя. — Иън шести ни покани. Осъзна, че заслужаваме малко време далеч от любопитни очи и уши.

— Това разумно ли е? — попита Малкълм.

— И какво общо има разума с това? — отвърна Мелиса. — Не съм говорила с него насаме, откакто ме върна в Лондон.

— Както и трябва да бъде — заяви Чарлз.

— Можехме вече да сме женени, чичо Чарлз. Имайте ни малко доверие, защото искаме да го направим както трябва, така че всички да се радват за нас, или поне да са спокойни. Ние не бягаме. Просто ще излезем на езда и Иън ще е с нас.

— Иън не е добър придружител. Той е твърде нежен с теб и ще те остави да правиш, каквото си искаш.

Мелиса извъртя очи.

— Да не се опитваш да ми дадеш порочни идеи, чичо Чарлз?

Той се изчерви и измрънка нещо. Лаклан се подсмихна. Той беше спокоен относно невинната разходка и нямаше възражения. Тя разбра, че ако е открита с него, ще го успокои.

Мелиса отбеляза, че Линкълн още не се бе появил.

— Мислите ли, че ме е чул?

— Всички останали те чува. Как би могъл той да не те чуе? — отговори Лаклан.

— Освен, ако не си го тикнал в тъмницата. Той е горе, нали? Не съм пропуснала...

Тя не довърши. Чу се как Линкълн или някой друг приближаваше по коридора към стълбите, не точно тичайки, но почти.

Беше той и се спря пред стълбите за момент, видимо разколебан, след като видя малката групичка, която се беше събрала долу. Но веднага щом очите му се спряха на Мелиса, избърза към тях.

Мелиса се усмихна.

— Е, значи не си ме изоставил? Ще ходим ли на езда?

— Разбира се.

Лицето ѝ засия в усмивка, когато той се включи в играта ѝ, без да задава въпроси. Хвана го бързо за ръката и го задърпа към входната врата като помахна на баща си и чичовците си.

— Ще се върнем след час или два... или три — обеща тя. — Или поне преди обяд.

— Знам, скъпа — каза Лаклан спокойно. — Не би искала да ме тревожиш.

— О, — промърмори тя, веднага щом излязоха навън. — Трябваше да го представи по този начин.

— Какво си намислила? — попита Линкълн.

— Ездата, която Иън предложи, разбира се, и се чудех, защо не искаш да се присъединиш към нас?

— Нас? Той не спомена никакво нас.

— Намекнал е, че ще дойда.

— Проклет да съм, ако е така.

— Не ти ли е казал, че ще ти хареса?

— Е... дявол да го вземе, защо просто не е бил по-конкретен и не ми е казал директно, вместо да ме оставя да гадая, какво е имал предвид?

— Защото е искал да му се довериш. Да знаеш, че можеш. Той иска нещата да се обърнат в наша полза. Негова беше идеята да се предложи за придружител по време на ездата, за да ни осигури малко време насаме.

Линкълн въздъхна.

— Оценявам това повече, отколкото бих могъл да изкажа с думи, но се съмнявам, че бих могъл някога да се доверя на някой Макферсън, дори и на него.

— Ще го направиш.

— Когато правят всичко възможно, за да ме държат далеч от това, което искам най-много на света?

Тя спря, обърна се, за да го погледне, и го увери:

— Ако не мислех, че има някакъв шанс да променим мнението им за нашата връзка, щях да ти предложа да заминем от тук на мига.

— Господи, иска ми се да бях толкова уверен, колкото теб, Мелиса. Тогава това би могло да не ме подлуди.

— О, това е единственото нещо, което не трябва да позволяваме да се случи — сгълча го тя. — Тук сме, за да докажем, че грешат за теб, а не че са прави.

Той повдигна вежда.

— Шегуваш ли се?

— Наистина ли се съмняваш?

Той изсумтя, хвана я отново за ръка и продължи по пътеката. Иън бе подготвил и трите коня и ги чакаше пред конюшните.

Единственият му въпрос беше:

— Баща ти не възрази ли?

— Не, защо би го направил? Това е нормална разходка. Докато не се опитваме да крием нещо от него, няма да има причинна да забранява нещо естествено.

Иън кимна и яхна коня.

— Да потегляме тогава.

Планът беше да яздят покрай езерото, тъй като то предлагаше красиви гледки, но тъй като кошмара бе все още пресен в главата ѝ, тя предложи да се разходят по морското крайбрежие. Не беше толкова далеч. Час до там и час обратно и пак щяха да се върнат преди обяд.

Иън яздеше зад тях, за да не се налага да проточва врат непрекъснато. Той възнамеряваше да им даде възможност да говорят насаме, но въпреки това приемаше ролята си сериозно, така че нямаше да ги изпуска от поглед.

Слънцето грееше слабо, но това не продължи дълго. Времето все пак беше приятно, след като не валеше и те не бързаха за никъде. Яздеха един до друг в лек тръс, подходящ за разговор, въпреки че все още никой не продумваше. По-скоро прекарваха по-голямата част от времето, гледайки се един-друг, след като сега нямаше никой наоколо,

който да смути това приятно занимание. Повечето неща, които трябваше да обсъдят, не бяха толкова приятни.

Мелиса очакваше той да се оплаче. Не беше лесно това, с което Линкълн трябваше да се справя. Тя повдигна въпроса, когато стигнаха до брега. Спряха на висока отвесна скала с изглед към океана и голяма част от бреговата ивица. Иън слезе от коня, за да види дали има лесен начин да слязат до брега от там, или трябваше да яздят още малко по на Изток.

— Как издържаш? — попита тя Линкълн. — Не чувстваш ли все още желание да убиеш някого?

— Как бих могъл да знам? Полудях преди два дни.

— Ха, сега се шегуваш с мен.

— Ако се шегувах, отговора щеше да бъде да.

Тя въздъхна, слезе от коня и се отправи към ръба на скалата. Поривът на вятъра се заигра с полата ѝ и се наложи да я придържа. Косата ѝ беше загубена кауза, бъркотия от къдрици след ездата.

Взря се в сивата вода и тъмно сивите облаци отвъд.

— Съжалявам.

— Шт, ти не си виновна, че си от род на диваци — чу се зад нея.

Тя се извърна с ахване, но този път той се усмихваше и стоеше точно до нея. Вятърът си играеше опустошително и с неговата коса, черните къдрици се блъскаха в лицето му. Тя забрави, колко ветровит и студен може да е брега.

Той постави ръце на раменете ѝ и я приближи към себе си. Гласът на Иън ги раздели отново.

— Там има пътека — подвижна Иън, докато се приближаваше към тях. — Спомням си я от преди години, когато идвах тук.

— Защо си бил тук преди? — попита тя.

— Беше отдавна. Един ден Чарли, Нийл и аз прекарахме цели пет часа в изучаване на брега. Намерихме няколко морски пещери. Или поне ги наричахме пещери, въпреки че не бяха нищо повече от пукнатини, издълбани от вечния танц на Лейди Океан около скалите ѝ.

— Ставаш поетичен на стари години, а Иън? — пошегува се тя.

— Ха, не, просто звучи по-добре, отколкото да ги нарека дупки в скалите. Оставете конете тук. Пътеката е твърде тясна за тях.

— Има ли смисъл да слизаме до брега? — попита Линкълн.

— Освен това, че е интересно? Не, просто ще имам какво да правя, докато вие двамата се преоткривате.

— Добре тогава.

Имаше само малка стръмна пътека между скалите. Беше живописно, нещо като малко заливче с разбиващи се вълни в скалите, които го обграждаха от всякъде и от там можеше да се излезе само с плуване. Това му придаваше интимност. Когато стигнаха до долу и видяха, колко уединено е, на Мелиса и Линкълн им се прииска Иън да не беше с тях.

— Тук ли са пещерите ти, Иън?

— Едната. Този каменен блок я скрива — тя отиде да погледне. Действително там имаше нисък навес от пръст и камъни с няколко стръкчета трева и тъмна дупка зад тях. Вътре можеше да се влезе почти с лазене. — Мислиш ли, че има нещо вътре?

— Освен морски таралежи и паяци? — тя се изкиска. — Такива неща, които децата разучават. Ще се задоволя с чистия въздух и... о, от къде се взе това?

Дъждът беше дошъл толкова бързо от океана, че никой не бе забелязал приближаването му. Спорът дали да разучат пещерата бързо отпадна. Те всички избързаха към нея. Наистина не беше нещо повече от ниска вдлъбнатина, издълбана в скалната стена. Едва имаше място за двама души, които да седят сгущени, да не говорим за трима. Тъй като Иън беше последен, той напълно прогизна, преди да се натъпче вътре. Въпреки че стените бяха от кал и камъни, вътре беше сухо и не толкова тъмно, тъй като светлината си проправяше път. И нямаше паяци, поне не и желаещи да нападнат неканени гости.

Няколко минути по-късно, дъжда намаля до ръмеж и с Линкълн, седящ толкова близо до нея, Мелиса започна да мисли за други неща. Тя се взря в Иън, достатъчно красноречиво и той накрая схвана намека.

— О, хлапе, имай милост — оплака се той. — Навън вали като из ведро.

— Ти имай милост — настоя тя. — А и дъжда спря. Дай ми пет минути насаме с него. Вече си се измокрил. Какво можем да направим за пет минути?

— Ще си ми дължница — измърмори той, докато пристягаше измокреното сако около себе си.

— Аз вече съм ти длъжница — усмихна му се тя. — Ще кръстя първото си дете на теб.

— Обещай, че ще ни пощадиш — каза той, като започна да пълзи навън.

Веднага щом изчезна от погледа им, Линкълн я придърпа близо до себе си.

— Трябваше първо да се ожения за теб и тогава да те доведе тук и да се оженим отново, за да им угодим. Щяхме много по-лесно да преминем през това, ако вече беше моя — прошепна той в ухото ѝ.

— Но аз вече съм твоя. Да не мислиш, че съм ти се отдала, без да знам в сърцето си, че ще е завинаги?

Той изстена.

— Искам те толкова силно, че едва издържам.

— И аз те искам, но той ще се върне след няколко минути — отговори тя тъжно.

— Тогава, позволи ми да те вкуся, докато мога.

Ръцете му се стегнаха около нея. Целувката беше пленителна, с цялата потискана страст, която дълго бяха сдържали. Той я притискаше твърде силно, но това не я интересуваше. Господи, толкова обичаше да го целува. Не можеше да усети аромата му — мириса на влажната земя в малкото пространство беше твърде силен. Но можеше да го вкуси, да го усети и искаше толкова повече...

— Излизай! — извика Линкълн.

Тя бе толкова изненадана, че за момент не можа да реагира. Не беше чула звука на отломките, падащи в дупката около тях. Но знаеше, че той ги е чул веднага и усети в него настойчивост и ярост, докато я избутваше навън в безопасност.

Веднага щом стъпи на краката си извън пукнатината, той я прегърна толкова силно, че тя не можеше да диша.

— Добре ли си? Кажи ми, че си добре!

— Добре съм, Линк, наистина — увери го тя. — Просто паднаха няколко камъка.

Той отстъпи назад и скри очите си с ръце, опитвайки да се успокои. Беше видимо още разтърсен, но поне гласа му беше спокоен.

— Знам. Съжалявам, че реагирах толкова остро. Но баща ми загина така. Когато кал и камъни го затрупаха. Оцеля само няколко

дни, достатъчно дълго да го изровят и да го доведат у дома. Това ме върна отново там.

— Шшт, не трябва да се извиняваш.

— Чудя се дали миналото ми ще спре някога да ме преследва.

— Ще спре — каза тя и го прегърна толкова силно, колкото можеше. — Няма да имаш време за лоши спомени, когато се ожениш за мен. Само смях и радост са опаковани в моя чеиз.

Той се отдръпна назад, за да види лицето ѝ и се усмихна.

— Обещавах ли, Мели?

— Да, обещавам.

Иън дойде при тях тичешком.

— Какво се случи?

— Вътре не е безопасно — каза Мелиса. — Стените започнаха да се рушат.

— Тогава, да тръгваме към вкъщи и да се надяваме, че няма да намерим смъртта си в това време.

Това беше по-лесно да се каже, отколкото да се изпълни. Подплашени от първата атака на дъжда, конете им бяха избягали.

Намериха ги късно същия следобед на половината път до дома им, пресичайки откритата пустош. Ездачите дойдоха от брега зад тях. Бяха ги изпуснали при първото преминаване през района, вероятно, докато се криеха в обгорелите останки от изоставен земеделски имот, след като пороя бе започнал отново сериозно.

Двайсет и трима ездачи. Все едно ги притискаше армия, или престъпна банда. Лошото време бе допринесло за това Лаклан да изпусне нервите си от тревога.

— Няма да има повече разходки, докато този въпрос не се реши по един или друг начин — беше първото нещо, което каза на Мелиса. — Опитваш да се държиш така, сякаш няма нищо нередно в цялата ситуация. Достатъчно.

Мелиса само изстена.

— Дори няма да ме попиташ, какво се случи? Или мислиш, че се забавлявахме, вървейки пеша до дома в този дъжд?

— Изгубили сте конете си — отговори и Адам. — Това вече го знаем.

— Твоят и коня на Иън се завърнаха в конюшнията и затова тръгнахме да ви търсим — добави Иън четвърти.

— Жребецът на Линкълн обаче не е достатъчно запознат с околността. Вероятно се скита наоколо и ще трябва да го намерим — каза Джони, а после предложи — ще взема няколко от братята си и ще видим, дали можем да го намерим, преди да се е стъмнило.

— Трябваше да се върнете у дома при първия признак за дъжд — смъмри ги Лаклан.

Линкълн не можеше да повярва, че се заяждат за дреболии, когато Мелиса стоеше там и трепереше.

— Тя ще хване настинка — каза той отсечено. — Ще довършите упреците някъде на топло.

Това, че всъщност критикуваше Лаклан не помогна. Макгрегър се пресегна и настани Мелиса в скута си, а после потегли, без да каже

и дума. Беше твърде много да се надява, че някой от тях би му предложил кон, за да може той да я отведе до дома.

Линкълн изобщо нямаше да се изненада, ако го оставеха да извърви пеша остатъка от пътя. Всъщност, дори беше изненадан, когато Иън първи му подаде ръка, за да се качи зад него на коня и се отправиха след Лаклан.

— Размекваш се на стари години, Макферсън — отбеляза Линкълн, когато коня забави ход няколко минути по-късно.

Иън се подсмихна.

— Мислиш ли? Тогава, нека ти кажа, как виждам нещата от моята гледна точка. Когато Дуги си призна, че малко или много той е започнал всичко, това някак промени цялата картина.

— Друг път. Ти все още си против брака ми с Мелиса.

— Да, но вече има само една причина. Преди това признание, имаше много повече — предателството срещу Дуги и много други неща. Ако не беше полудял, аз и братята ми щяхме да ти дължим няколко сериозни извинения.

— Да приема ли, че вие не се чувствате виновни за това, че съм „полудял“?

— Ти наистина ли ни обвиняваш за това?

— След като знам, че не съм полудял, не. Това, за което ви обвинявам, е, че никога не ме попитайте, какво всъщност се случи. Ако ме бяхте попитали, можехте да разберете, че действията ми, са били в резултат на моментно замъгляване на разума, причинено от възможността да загубя най-добрия си приятел завинаги, ако не съумея да оправя тази каша с него. Ти и братята ти дори нямаше да ми позволите да опитам. За това ви виня, Иън.

— Е, това няма да се промени, както няма да се промени и това, че ти се държеше като луд. И без друга причина, която да оправдае...

— Вече ви дадох причини.

— Да, отчаяние, болка, ярост — отвратителна комбинация, но недостатъчна, за да се приеме при пълната ти липса на разум и чувство за самосъхранение. Би ли искал да видиш Мелиса, която твърдиш, че обичаш, застрашена от нещо подобно?

— Значи сега рискувам живота ѝ, като я обичам? Осъзнаваш ли, колко пресилено е това, Иън, след като нищо подобно на това, което се случи тогава, не се е случвало отново? Изминаха деветнайсет години и

нищо дори бегло не предполага, че мога да крия и зрънце лудост дълбоко в себе си, която може да се отприщи по всяко време.

— Но то се случи — напомни му Иън. — А това, което се е случило веднъж, може...

— Спести ми го — прекъсна го Линкълн с отвращение. — По-добре ми позволи да направя друго обобщение. Повечето от вас сте твърде виновни за действията си тогава, за да се откажете сега и да признаете, че сте сгрешили.

Иън въздъхна.

— Щом го виждаш така, така да бъде. Просто искаме племенницата ни да бъде щастлива и в безопасност със съпруга си. Не искаме да прекараме остатъка от дните си, притеснявайки се, че тя зависи от грижите ти. А нищо не се е случило, за да докаже твоята гледна точка.

— Не, доказателството, което вие чакате, е това, което ще потвърди вашето мнение. Но това няма да се случи. Провокирайте ме по всички възможни начини и пак няма да се случи, защото не съм луд. Но, кълна се, че ако нещо може да подлуди някой, това сте вие, Макферсън.

Иън се разсмя.

— Така ли мислиш, момко? Може би това може да се добави към легендата.

Линкълн изсумтя и не каза нищо повече. И тогава дъжда започна отново. Двамата с Иън вече кихаха, когато достигнаха стените на Крегора.

Досега тревогата на Лаклан би трябвало да се е успокоила, но ставаше все по-зле. Мелиса не се опитваше да измъкне извинение от него за това, че си е помислил най-лошото. Тя не казваше нищо. А за дъщеря му не беше естествено да е толкова тиха.

Той я уви в дебелото си палто, което бе малко по-сухо от нейното, но не много. Те също бяха попаднали на силен дъжд, когато претърсваха брега, преди да се върнат да ги търсят във вътрешността.

— Колко лошо си настинала, скъпа? — той се наведе над рамото ѝ, за да я попита.

— Съвсем леко, въпреки че може да имам и малко температура — каза тя.

Той едва я чу.

— Майка ти ще се погрижи за това, веднага щом те върнем у дома.

— Знам — отвърна тя с въздишка. — Но кой ще се погрижи за Линкълн, ако и той се разболее? Никой, освен мен не го е грижа за него тук.

— Аз ще го направя — отговори той неохотно.

— Обещаваш ли, татко?

Не му убегна, че дори и болна, тревогата ѝ беше не за самата нея, а за мъжа, който обичаше. Искрено му се искаше да може да му се довери и да ѝ даде това, което искаше, благословията си. Никога не му се бе налагало да ѝ отказва нещо преди. Разбира се, тя никога преди не бе искала нещо, което би могло да я застраши.

Този ден повече от половината братя Макферсън хванаха настинка. До следващия следобед, половината от обитателите на Крегора вече кихаха. Не беше сериозна епидемия, въпреки че поразя някои по-лошо, отколкото други. Типичните болести, малко температура, обичайното лошо настроение. Но щом някой започваше да се чувства по-добре, друг кихаше в негова или нейна посока и колелото се завърташе отново.

Температурата на Мелиса бе много по-висока, отколкото бе споделила и това накара Кимбърли да настоява, тя да прекара още няколко дни в леглото. Тя на свой ред прихвана настинката от нея и завърши в собственото си легло по настояване на Лаклан, което остави на него задачата да се грижи и двете да си взимат лекарствата на време и да лежат. Една не лесна задача, щом жена му беше замесена.

Самият той остана здрав. За щастие настинката на Линкълн беше лека, без температура и отмина за няколко дни, така че Лаклан не трябваше да се прави на болногледач и с него, както бе обещал на Мелиса.

Затова, те се оказаха сами на вечеря два дни по-късно. Никой друг не се чувстваше достатъчно добре, за да слезе долу. Линкълн едва не се върна обратно, когато осъзна, че ще са само двамата.

Лаклан забеляза колебанието му и каза:

— Не се притеснявай. Можем да обсъдим, каквото пожелаеш, или изобщо да не говорим. Твърде много държа на стомаха си, за да го безпокоя с неприятни брътвежи по време на хранене.

Линкълн кимна и зае стола до него.

— Без някой от твоите шуреи да анализира всяка моя дума, опитвайки се да изтръгне обида, която би могъл да използва, един нормален разговор би бил повече от добре дошъл.

Лаклан се подсмихна.

— Знаеш ли, харесах те, когато те срещнах. Все още те харесвам. Възраженията ми свързани с моето момиче нямат нищо общо с това.

— Знам. Как е Мелиса?

Лаклан щеше отново да се засмее, тъй като този въпрос му бе задаван всеки път, щом срещнеше младежа. Но той самия познаваше този род тревога, в която нямаше нищо забавно. И не го ли питаше Мелиса същото, всеки път щом го видеше? Двата не можеха да мислят за друго, освен един за друг.

— Високата температура се задържа дълго, иначе да е станала до сега. Вече почти спадна, така че вероятно ще стане от леглото още утре следобед.

— А, ако не стане, може ли да я видя?

— Да, но само от вратата — отговори Лаклан и след това увери Линкълн. — И го казвам единствено с цел да предотвратя тази настинка да се разпространи още повече.

— Разбирам.

— Добре. Сега, кажи ми нещо за себе си, което не знам все още.

Линкълн помисли малко и накрая се засмя.

— Обичам риболова. Както и чичо ми. Всъщност толкова много, че направи езеро за тази цел в имота си. Запозна ме с тази си страст скоро след като се преместих в Англия.

— О, да, това е приятно занимание и на мен също ми харесва.

— Напълно разбираемо, след като имаш такава великолепно езеро в задния си двор?

— Наистина.

— Намирам го за едно от най-успокояващите занимания.

— И аз съм на същото мнение — каза Лаклан. — Имам чудесен набор от въдици. Можеш да ползваш някоя, докато си тук.

— Благодаря ти, определено ще се възползвам от това — отговори Линкълн. — Но съм сигурен, че това не е точно информацията, която очакваше да хванеш на въдицата.

Лаклан избухна в смях относно двусмислицата.

— Толкова ли съм прозрачен?

— Когато става въпрос за дъщеря ти, да. Има нещо за мен, което може да ти се стори интересно.

— Да?

— Чудехте се, защо говоря, като англичанин — започна Линкълн.

— Ти вече обясни как учителите са изтръгнали акцента от теб.

— Това не е точното обяснение, а по-скоро по-краткото.

— А дългата версия?

— Не се забравя езика, който си учил още от раждането си, а аз прекарах първите си десет години недалеч от тук. Все още е в мен и е толкова силен, колкото винаги е бил.

— Не съм сигурен, че разбирам.

— Това, на което се научих беше дисциплина. Чичо ми ми намери отличен учител. Като се отнасях към английския по-скоро като нов език, отколкото като същия език с друг акцент, можех да говоря, като останалите около мен. И всички бяха доволни — чичо ми, частния ми учител и другите учители също. Аз не бях, но това нямаше значение.

— Похвално, но мисля, че не си минал още на въпроса.

Линкълн се подсмихна.

— Предполагам, че и аз съм прозрачен. Но понеже, все още предпочитам езика, с който съм бил роден, всяка дума, която изричам, е съзнателен избор.

— Без грешки по невнимание?

— Нито една.

— Невъзможно.

— Не, всъщност само трудно, но възможно, заради дисциплината, която съм развил.

Лаклан започна да се мръщи.

— Искаш да ми кажеш, че тази дисциплина, на която си се научил, се отразява и на други аспекти от живота ти? Като нрава ти?

— Точно така.

— Ха, никой не може да контролира емоциите си през цялото време — настоя Лаклан.

— Не казвам, че не съм се ядосвал — възрази Линкълн. — Въпреки, че изпитвам тази емоция повече в последния месец, през който Макферсън отново влязоха в живота ми, отколкото в последните десет години. Казвам, че ако се ядосам, едва ли ще го разберете.

Лаклан изрева от смях, заради акцента, който чу, но утихна бързо, когато си припомни, какво намекваше Линкълн.

— Значи не можеш да бъдеш провокиран? Няма начин да пресъздадем миналото, за да видим дали ще се повтори? Това ли казваш?

— Миналото има много променливи, на които не искам да се подложа отново, благодаря. По-точно болката. Гневът ми никога повече не достигна тази точка. Отчаянието обаче се доближава.

Лаклан се усмихна толерантно.

— Виждам, че напълно вярваш на думите си. Но аз съм човек, който вярва, че всеки има точка на пречупване. Ти си достигнал своята рано, когато си бил още дете и оттогава си овладял емоциите си, така че да не се случи никога отново. От една страна намирам това за силно успокояващо. От друга, прави решението ми още по-трудно.

Линкълн въздъхна.

— Наистина няма начин да докажа, че съм точно толкова нормален, колкото и ти.

Лаклан също въздъхна.

— Започвам да виждам това. Но не губи надежда, момче. Трябва да преосмисля нещата.

Мелиса бе много разочарована от себе си и в частност от тялото си, задето не се възстановяваше от една проста настинка така, както обикновено. Бяха изминали много години, откакто бе имала такава висока температура и типично за температурата, ставаше по-зле през нощта.

За съжаление това въздействаше на сънищата ѝ и всяка нощ, откакто бе вдигнала температура, кошмарите за езерото зад замъка я навестяваха. Няколко от тях бяха наистина ужасяващи и тя се събуждаше плувнала в пот.

Най-лошото бе, че всички други вече се бяха възстановили, а тя все още трябваше да стои в леглото четири дни по-късно. Но, достатъчно! Щеше да стои далеч от всички, за да не ги зарази с настинката си, но нямаше повече да стои в леглото. Може би щеше да има повече търпение, ако семейството ѝ признаеше, че са сгрешили относно Линкълн. Нямаше да има нищо против да си стои в стаята, ако планираше сватбата си, докато е там. Вместо това, тя се чудеше, дали ще има този, за когото винаги бе мечтала.

Бягството все още беше възможност. Просто беше твърде разочароващо дори да си го помисли. Тя имаше вяра в семейството си. Никога не би предложила на Линкълн да се върнат, ако нямаше.

Трябваше с баща ѝ да седнат и да поговорят. Не, всъщност първо трябваше да говори с майка си. Кимбърли щеше да знае, дали Лаклан е близо до взимане на решение, или не.

Но преди това, Мелиса искаше да разбере, какво се е случило, докато е била на легло и как се справя Линкълн. Тя се тревожеше през цялото време, през което бе затворена в стаята си, че без да е там, за да го подкрепя и с толкова много враждебност, насочена към него, той може да се откаже.

Тя тръгна да го търси, но всички, които попита за него, отговаряха, че не са го виждали тази сутрин. Най-накрая някой и каза, че е отишъл на риболов.

— Къде? — попита тя.

— Къде другаде?

Тя прехапа устни. Тяхното езеро бе подходящо за риболов. Разбира се, в него не живееше дракон. И никога не я бе притеснявало, когато хората от клана влизаха с малките си лодки в него. Притесняваше се, когато баща ѝ го правеше, но той знаеше за кошмарите ѝ и се стараеше тя да не разбере, когато му се приискаше да отиде на риболов.

Денят също бе прекрасен за целта. Слънцето грееше приятно. Времето беше меко за края на лятото. Въпреки, че ѝ бе малко хладно, заради леката температура, която имаше, тя не трепереше.

Надяваше се, че Линкълн просто лови риба от брега. Имаше няколко наистина добри места за това, както и на края на късия кей, на който всички риболовни лодки бяха вързани.

Малкълм и Чарлз се шляеха покрай езерото, тъй като бяха чули, че Линкълн е отишъл да лови риба. Иън шести също бе дошъл, за да запази мира, ако това е възможно. Той знаеше, че братята му са там, за да създават проблеми и по-специално Чарлз. Разбира се, Чарлз по природа си беше подстрекател. Не му трябваше Линкълн да е наоколо, за да докаже, какъв задник може да бъде. Той успяваше да се справи с това и сам.

Но в случая с Линкълн, Чарли разнасяше със себе си списък с обиди, който поглеждаше често, когато си мислеше, че никой не го гледа и задраскваше всяка една, която не е предизвикала реакция от страна на Линкълн. Той изглеждаше напълно решен да се превърне в героя на семейството, този, който най-накрая ще тласне Линкълн към ръба и той ще прояви лабилния си характер — ако имаше такъв.

Пристигнаха твърде късно. Линкълн вече беше по средата на езерото в една от малките рибарски лодки. Решиха да останат и да се шляят близо до кея в случай, че той реши да се върне по-рано. Но после видяха едно хубаво сенчесто място и седнаха да починат. Слънчевите лъчи близо до кея се пречупваха толкова ярко по водата, че отблясъците им пречеха да виждат Линкълн. Но тревистото местенце, което намериха в сянката, им предоставяше ясна видимост.

— Чудя се, кой е бил толкова глупав, та да ѝ каже, че е излязъл на риболов? — каза Иън.

— Да каже на кой? — попита Чарлз.

— На Мели. Тя слиза по пътеката към кея — отговори Иън, взирайки се към нея.

— Защо да е глупаво? — попита Малкълм любопитно, докато гледаше в същата посока.

— Не знаеш ли? — отговори Иън изненадано.

— Щях ли да питам, ако знаех?

— Защото тя изпитва истински ужас от това езеро — обясни Иън. — Защо мислиш, че никога не е влизала в него от онзи път, когато като дете едва не се удави.

— Тя няма как да си го спомня — присмя му се Чарлз. — Едва бе излязла от пелените, когато се случи. А и тя не се страхува да плува. Често води братовчедките ни на езерцето до дома ни.

— Казах, че се страхува от езерото, глупак такъв, а не от плуването — отговори Иън. — Веднъж ми призна, че мисли, че вътре има наистина голяма... риба, толкова огромна, че може да глътне цял човек.

— Риба? — смръщи се Чарлз.

— Риба? — изкиска се Малкълм.

Иън погледна строго и двамата.

— Е, добре, по-точно дяволски голям дракон.

Чарлз се затъркаля в тревата, превивайки се от смях, но Малкълм каза сериозно:

— Не се шегуваш, нали?

— Не.

— Звучи, като детинщина, която отдавна би трябвало да е надраснала — каза Малкълм.

— Да, тя добре го знае. Просто е нещо, от което не може да се отърси. Дълбок страх, който не може да контролира и затова, просто стои далеч от езерото.

— Тогава, какво прави на кея, махайки на онова копеле? — попита Чарлз.

— Вероятно се опитва да му привлече вниманието — каза Малкълм иронично.

Тя правеше точно това, а Линкълн ѝ отвръщаше. Но тя явно не можеше да го види. Викаше и му махаше, въпреки, че той едва ли можеше да чуе повече от тях. Той явно бе разбрал, че тя не може да го

види, защото се изправи в малката лодка, за да ѝ покаже, че е забелязал присъствието ѝ.

— Типично за един глупав англичанин — отбеляза Чарлз сухо, докато гледаха, как лодката на Линкълн започна да се клати неконтролируемо във водата.

— Или, толкова влюбен мъж, че поставя спокойствието на жена си, пред грижата за собствената си безопасност.

— Какви безсмислици — присмя се отново Чарлз. — Кога стана негов защитник, а?

— Не съм му защитник, но не мисля, че е луд, което е единственото ни възражение, срещу брака му с момичето. А дори и да не беше, той е достатъчно здравомислещ през деветдесет и девет процента от времето, или поне през цялото време, през което сме го наблюдавали, откакто тя спря избора си на него и нейните чувства наклонят везната по въпроса. Тя го обича...

— Ха, тя само така си мисли. Щом Лаклан спре да се разтакава и му бие шута, тя бързо ще си намери някой друг.

— Някой някога споменавал ли ти е, какъв задник си, Чарли? — изкрещя Иън.

Чарлз бързо се нахвърли срещу Иън, но Иън също беше бърз и се отдръпна от пътя му. Чарлз реши да не се занимава повече с обидата и ядно намести сакото си с рязко движение. Въпреки това, буреносното му изражение обещаваще възмездие по-късно.

— С Мели имате специални отношения, които ние останалите не споделяме — отбеляза Чарлз сковано. — Не знам как можеш дори да си помислиш, да позволиш на Линк да я има?

— Имам по-правилен въпрос — отвърна Иън.

— Нека позная...

— Спести ни го — прекъсна го Иън. — Мозъкът ти не достига, за да правиш предположения.

В този момент, Чарлз се хвърли върху Иън. Потъркаляха се в тревата няколко фута, преди Малкълм да успее да ги раздели. Този път и двамата рязко наместиха саката си.

Малкълм зацъка с език и ги върна към въпроса.

— Какъв е по-правилният въпрос?

— Чарлз е неспособен да разбере...

— Аз питам сега, а не Чарли — прекъсна го Малкълм този път.

— Е, добре. Той попита, как бих могъл да позволя на Линк да я има. По-подходящия въпрос е, как мога да си помисля да я лиша от това, което сърцето ѝ копнее да има?

— Не можеш да ми докажеш, че го обича толкова много — каза Чарлз с глас, все още изпълнен с враждебност. — Жените са твърде непостоянни.

— Да не казваш, че Кимбърли е непостоянна в чувствата си към Лаклан?

— Кимбър е изключение — измърмори Чарлз.

— Кимбър е отгледала Мели.

— Не искам да прекъсвам тази очарователна тирада от глупости, — прекъсна ги Малкълм отново — но какво крещи Мели?

Двамата по-млади братя отместиха поглед отново към езерото и кея. Както бяха предположили, че ще стане, Линкълн бе паднал във водата, а лодката му, все още изправена, се клатеше до него. На ръба на кея, Мелиса си съдираше дробовете от викове. Въпреки, че те все още не можеха да чуят, какво казва от това разстояние, беше сигурно, че вика за помощ.

— Мисли си, че той се дави — каза Иън.

— Можем само да се надяваме.

— Това не е забавно, Чарлз. По-добре да я успокоим. Тя не може да види, че той е добре и се опитва да се върне в лодката. Отражението на слънцето в езерото е твърде силно там, където стои тя. Всичко, което вижда, е празната лодка.

— Той ще се върне в лодката, преди да сме стигнали до нея — каза Малкълм.

— Все пак, ще се поуспокои, ако види, че се притичаме на помощ.

— Изобщо не гледа към нас. Скача в езерото.

— Проклет да съм! — каза Иън, и седна долу с невярващ поглед — Плува, за да го спаси сама. Тя се ужасява от това езеро и все пак го обича достатъчно, за да влезе във водата заради него. Внимаваш ли, Чарли? Искаше доказателство и сега го имаш.

Чарлз не му отвърна и вместо това каза:

— Тя потъна!

Иън скочи обратно на крака, но също не можа да види Мели във водата.

— Плува под вода — каза той панически, опитвайки се да убеди сам себе си. — Трябва да е така.

— Не, потъна, казвам ти! Сякаш нещо я дръпна надолу.

Иън не чу последното. Вече тичаше по брега към кея, следвайки Малкълм. Но никой не успя да стигне на време. И двамата бяха твърде далеч.

В Крегора цареше тишина. Не се чуваше смях, нито обикновените закачки между слугите. Всички разговори се водеха шепнешком. Никой не искаше да смущава печалната тишина.

Лаклан седеше в ъгъла на стаята на дъщеря си, с глава в ръцете си. Бузите му бяха влажни. През няколко секунди поредната сълза се търкулваше по тях. Никога не се бе чувствал така безпомощен през живота си. Беше неспособен да помогне на дъщеря си. Не можеше да помогне и на съпругата си, която късаше сърцето му с усилията си да върне Мелиса при тях.

Кимбърли беше приклепнала до леглото на Мелиса и ѝ говореше така, сякаш тя можеше да я чуе. Очите на Мелиса бяха отворени, но зад тях нямаше нищо. Бяха пусти и невиждащи.

По едно време Кимбърли се отказа от опитите да достигне до Мелиса и отиде при Лаклан, за да поплаче в обятията му. Най-накрая той можеше да стори нещо за нея. Но риданията ѝ го разкъсваха. Не можеше да понесе страданията ѝ.

— Духът ѝ ни е напуснал. Очите ѝ са отворени, но не може да ме чуе!

— Докторът каза, че може да се възстанови — също бе казал, че може и да не се оправя, но само на Лаклан.

— Страхът ѝ е бил твърде голям. Скрила се е от него и няма да се върне. Всичките ѝ кошмари са се обединили. Проклето да е това езеро! Трябваше да го пресушим.

— Не, трябваше да я върнем в него още първия път, когато се уплаши, вместо да бъдем мекушави и просто да я държим далеч от него.

Линкълн я бе спасил. Той беше единствения, който се бе оказал достатъчно близо, за да го направи. Доплува до нея и я намери под водата, преди чичовците ѝ да ги бяха достигнали, за да помогнат. Когато я издърпаха на брега, помислиха, че е мъртва. Не дишаше. Но после водата излезе от дробовете ѝ. Очите ѝ бяха отворени и оттогава

не се бяха затваряли. Но тя не беше там, не виждаше нищо. Изглеждаше така, сякаш беше още в безсъзнание.

Докторът беше споменал шок, но нямаше истински опит с това и не знаеше, как да я измъкнат от това състояние. Просто им даде няколко имена на други доктори, които можеше да знаят повече, въпреки че не изглеждаше много обнадежден в това отношение. Посъветва ги да я държат на топло и удобно и им каза, че няма какво друго да направят. Но тя не беше будна, за да се погрижат да се храни. Ако не излезеше от това състояние, щеше да залинее.

Не чуха почукването на вратата. Накрая Линкълн просто я отвори и застана там, като не смееше да привлече вниманието на родителите на Мелиса. Вероятно той изглеждаше също толкова объркан, колкото и те. Бяха му казали, какво е казал доктора и това го вцепени. Не можеше да приеме, че има възможност Мелиса да не се възстанови. Нито да разбере, какво точно се случваше с нея, защо е изпаднала в такова състояние и защо всички бяха толкова изплашени.

Докато чакаше пред вратата с чичовците ѝ те му бяха обяснили за страха и от езерото и защо тя никога не влизаше в него. Тя се страхуваше от чудовище в езерото. Един детски страх, който никога не бе я напуснал и нямаше да я напусне. Тя вярваше, че е нещо реално и мислеше, че ще умре ако влезе в езерото. Това, че го бе направила за него, бе изумило всички, а някои от тях преосмислиха мнението си за него.

Прекараха дълги часове в очакване и изглеждаше така, сякаш Линкълн ги игнорира. Чичовците ѝ зашепнаха помежду си, като си мислеха, че той няма да ги чуе. Но той долавяше откъслечни реплики — обсъждаха него, както обикновено.

— Тя наистина го обича.

— Винаги е била чувствителна девойка. Трябва да вижда в него нещо, което ние не можем.

— Не го е обичала в началото, но са усетили нещо при първата си среща, за да почувстват и двамата още тогава, че искат да се оженят. Тя беше сигурна в това. Той дойде още на следващия ден да иска разрешение да я ухажва. Все още не е било любов, а привличане. Какво ви говори това, тогава? Те са знаели. Съдба, или необяснима връзка, те са знаели, че са предопределени един за друг.

— И ако не го бяха пратили в Англия, щяха да се срещнат и ухажват по общоприетия начин безпроблемно?

— Да, точно така. Връзката е била предопределена. Просто е закъсняла, докато ги настигне.

Линкълн не се надяваше много, че ще си спомнят този разговор, след като Мелиса се възстанови. А тя щеше да се възстанови. Ако допуснеше друго дори за миг със сигурност щеше да се побърка.

— Може ли да я видя? — попита той Лаклан. — Моля те.

По-възрастния мъж кимна, но не помръдна, за да излезе.

— След малко.

Линкълн добави:

— Насае?

Мина почти минута, докато Лаклан кимне отново. Той стана и внимателно изправи съпругата си на крака, обви ръка около раменете ѝ и я изведе от стаята. Тя беше твърде разстроена, за да го забележи. Лаклан дори затвори вратата след себе си. Линкълн не бе очаквал чак такова уединение.

Мелиса беше почти безцветна и то не заради слабата светлина в стаята. Наистина нямаше никакъв цвят на лицето, беше мъртвешки бледа, като...

Мокрите ѝ дрехи бяха сменени с проста бяла нощница с дълги ръкави и висока яка, която изглеждаше удобна и мека. Косата и сега беше суха и разпиляна по възглавницата под нея, въпреки че един кестеняв кичур се къдреше върху синята завивка, с която бе завита почти до врата.

Тя беше толкова красива, дори и в бледността си. Това, че очите ѝ бяха отворени беше объркващо. Накара го да повярва, че е добре, че е просто разтърсена, когато я донесе обратно в замъка. Но те бяха празни, невиждащи. Безжизнени.

Той седна на ръба на леглото. Една от ръцете ѝ се подаваше извън одеялото. Той я пое в своята, положи дланта ѝ върху лицето си и я задържа там. Беше студена, а пръстите ѝ сковани. Ако не виждаше слабото повдигане на гърдите ѝ, докато дишаше леко, би помислил, че е мъртва. Студена тръпка мина през тялото му.

— Мелиса? — никаква реакция. — Ще приема, че можеш да ме чуеш, така че ще ти кажа някои неща, които може да намериш за интересни. Твоят дракон е мъртъв.

Все още никаква реакция. Той наистина мислеше, че това ще помогне. Бе разчитал на това. Страхът и от това бе причина да затвори съзнанието си. Може би трябваше да ѝ каже повече подробности.

— Убих го сам, не можех да се доверя на никой друг да го направи. Не беше лесно, но го запратих на дъното на езерото, където ще изгние и повече няма да те притеснява. Чуваш ли това, Мели? Вече си в безопасност. Наистина ли мислиш, че ще позволя на един обикновен дракон да те нарани?

Тя все още не помръдваше, дори не мигна. Дали пък проблемът бе не дракона, а в нещо друго. Все пак бе живяла твърде дълго с този страх. Но ако тя нямаше достатъчно основателна причина да се завърне при тях, той можеше да ѝ даде поне една.

— Мели, време е да се върнеш при нас, за да можем да се оженим. Родителите ти няма да възразяват повече — това не беше съвсем сигурно. — Вече получих благословията им. Можем да се оженим веднага, щом си готова.

Единият ѝ пръст помръдна до слепоочието му. Сърцето му подскочи от вълнение, но бързо замря. Очите ѝ все още се визираха в тавана, празни. Мускулна реакция, която едва ли бе съзнателна. Това направо го убиваше, но той успя да контролира разочарованието си.

Премести дланта ѝ така, че да може да я целуне в средата. Ръката ѝ значително се бе затоплила до кожата му.

— Наистина ли?

Очите му се стрелнаха към нейните. Гласът ѝ беше слаб, дрезгав, но тя гледаше към него. Беше се завърнала. Той не знаеше, дали да се смее или да плаче. Искаше му се да направи и двете, но вместо това извика радостно:

— Да!

Вратата веднага се отвори зад него. Половината от семейството ѝ се изсипа в стаята. Бяха залепили уши, подслушвайки до вратата, и не бяха очаквали Лаклан да отвори веднага след вика на Линкълн.

Когато Кимбърли нахлу в стаята и се строполи върху Мелиса със сълзи на облекчение, Лаклан издърпа Линкълн настрана, и го попита:

— Как го направи?

— Излъгах я — каза Линкълн с тон, който напълно изключваше съжаление заради това, че го е направил. — Казах ѝ, че имаме благословията ти да се оженим.

На Лаклан му отне само миг да проумее чутото, преди да избухне в смях.

— Това не е било лъжа, момче. Нямах нужда от повече доказателства, след като тя влезе в езерото след теб. Не мога повече да отричам такава любов. Каквото и да стане, дъщеря ми има нужда от теб, за да се чувства щастлива.

Линкълн бе благодарен да чуе това най-накрая, но това просто бледнееше пред облекчението, че Мелиса се бе върнала при тях и то с разсъдъка си. Въпреки че отказа да го признае пред себе или дори за миг да го допусне, все пак имаше такава вероятност.

Той се промъкна между тези, които бяха обградили леглото на Мелиса, на време, за да чуе въпроса на Адам:

— Какво ти има на гласа, хлапе?

— Сигурно съм викала твърде много за помощ. Гърлото ми е малко възпалено, това е. Може ли да пийна малко вода?

— Мисля, че водата ти беше достатъчно за днес — каза Джони многозначително. — Какво ще кажеш за хубава подкрепяща чашка уиски вместо това, а?

— Просиш си боя, Джони — каза Кимбърли на брат си. — Отиди да кажеш на готвача, че имаме нужда от чай с мед. Ще успокои дразненето.

Той излезе неохотно, но намери един прислужник отвън, на когото предаде поръчката и веднага се върна, обявявайки:

— Неукрепителното нещо е на път.

— Е, какво се случи? — попита Адам. — Ти си добър плувец. Защо потъна във водата?

Мелиса се изчерви. Това върна малко от доскоро липсващият цвят на лицето ѝ.

— Усетих нещо да се отърква в крака ми. Вероятно са били само полите ми, но разума ми крещеше друго. Това превърна най-страшните ми кошмари в реалност. Предполагам, че съм изгубила съзнание.

— Водата не е подходящо място за припадане, по дяволите! — оплака се Иън шести.

Той вероятно бе скъсил живота си с няколко години от страх, докато бягаше към Мелиса знаейки, че никога няма да успее да стигне навреме. А последвалото ѝ състояние допълнително увеличи страха му.

— Предполагам, че не — усмихна му се тя.

— Мислиш, че е смешно?

Тя хвана ръката му и я стисна.

— Просто съм толкова облекчена да разбера, че дракона не съществува, или не ни обръща внимание, че в момента бих намерила всичко за забавно.

— Все още ли мислиш, че е там? — сгълча я Иън четвърти невярващо.

— Знам, че няма дракон. Против логиката и разума ми е. Но детето в мен отказва да повярва в това. Но, не, шегувах се. Знам, че вече го няма. Моят Линк го прогони веднъж завинаги.

Лаклан не беше един от тези с ухо на вратата, така че попита:

— И как го е направил?

— Каза, че го е убил.

— Вярваш ли в това?

— Да — Лаклан се мръщеше срещу нея съмнително. Тя му се усмихна. — Въпросът е в какво искаш да вярваш, татко. Сега ще си представям дракона, потъващ към дъното на езерото, мъртъв завинаги. Въпреки че знам, че никога не е бил там, вече и детето в мен е убедено в това.

Беше много странно да стои срещу Макферсън и повечето от тях да не го гледат навъсено. Но още по-странно бе нито един от тях да не иска да го прави. Линкълн намираще ситуацията едновременно за необикновена и объркваща, тъй като на практика конфликта, който имаха с него не беше разрешен. Наистина ли щяха да оставят чувствата на Мелиса да вземат превес над страховете им, какъвто изглежда беше случая?

Много от братята Макферсън се бяха завърнали в домовете си, след като благословията на Лаклан бе обявена пред всички. Но половината от тях се мотаеха в Крегора и вероятно щяха да продължават да го правят и след сватбата. Защото все още не му вярваха? Или защото нямаха съпруги или любовници, при които да се върнат и атмосферата беше по-оживена и забавна в Крегора?

Линкълн не бе коментирал промяната им към него, но изглежда вече го бяха приели в семейството си, точно както бяха казали, че ще стане, ако се ожени за племенницата им. Те все още не се бяха оженили, но все едно бяха щом Макферсън си дадоха благословията. По този начин той бе станал един от тях. Ха, само дяволът би бил късметлия от това.

Собственото му недоволство нямаше да изчезне толкова лесно. Усецаше го. Той беше този, който бе пребиван нееднократно тогава, а не те. Той беше този, който бе загубил най-добрия си приятел, а не те. Те просто трябваше да се отърват от него, защото го считаха за неудобство. Той бе загубил приятеля си, дома си, майка си.

Не, беше сигурен, че никога няма да прости или забрави. Но няколко дни по-късно, когато Дугъл се приближи до него, вече не бе толкова убеден в това. За пръв път оставаше насаме със своя приятел от детството. Стана една вечер малко след като беше поговорил с Лаклан в салона, преди да се оттеглят за нощта. Ставаше въпрос за планове, които правеха Мелиса и майка ѝ за сватбата.

На Мелиса ѝ бе наредено да остане в леглото през целия предишен ден. Въпреки, че беше слязла долу днес, това леко усилие бързо я измори. Все още беше отпаднала, след близката си среща със смъртта.

За нейно огромно разочарование, когато забеляза Лаклан я бе пратил обратно в спалнята ѝ. Така че Линкълн нямаше много възможност да поговори с нея. Единствения път, когато бе допуснат в стаята ѝ през деня, в който едва не се удави, беше изключение, което родителите ѝ нямаше да повторят, не и преди да са се оженили.

Линкълн довършваше чаша със затоплено бренди, преди да се оттегли. Настинката се бе завърнала след вчерашното му потапяне в езерото, но сега нямаше помен от нея. Наля си бренди, за да е сигурен, че ще заспи веднага, за да може организма му да се възстанови съвсем.

Дугъл се появи в салона, малко след като Лаклан излезе, сякаш беше изчакал нарочно. Той спря при вратата, вероятно обмисляйки дали да се доближи. Линкълн забеляза нарастващата му решителност докато се приближаваше към него до камината. Каквото и да имаше на ум, беше напълно непоколебим.

— Чудех се, дали можем да станем приятели отново? — изстреля Дугъл, без никакво предисловие.

— Не.

Дугъл се извърна очевидно разочарован. Но веднага след това попита:

— Чудех се, дали някой ден би могъл да си промениш мнението си?

— Не.

Дугъл въздъхна и отново се извърна.

Линкълн се зачуди на глас.

— Винаги ли вярваш на всичко, което чуеш? — попита той.

Дугъл отново се обърна, а на лицето му грейна усмивка.

— Шегуваш ли се с мен?

— Разбира се, че не.

— О, ти си толкова лош, колкото беше и като малък. Никога не съм знаел, кога да ти вярвам и кога не.

— Напротив — отговори Линкълн. — Просто си отвикнал.

— Искях да те поздравя. Няма по-добро момиче от нашата Мели. В деня, в който тя се е влюбила в теб си станал най-големия късметлия

на света.

— Стигнал съм до това заключение много отдавна — усмихна се Линкълн. — Ти ожени ли се?

— Не, само няколко от моите братя. Аз самия не мога да намеря девойка, която да изтърпи семейството ми, или мен самия за повече от няколко дни — Дугъл добави през смях — въпреки, че май имам син.

Линкълн повдигна вежди.

— Следваш стъпките на баща си, а?

— Не точно. Дори не съм сигурен, че е мой, но ми харесва да си го мисля. Прилича на мен.

— А какво казва майка му? — попита го Линкълн.

— Отрича.

— Но ти се съмняваш в нея? Защо?

— Защото ме мрази в червата. А и вече беше омъжена, когато...

Този път само една вежда се повдигна.

— Съблазнил си омъжена жена, Дуги?

— Не, не знаех, че е омъжена — оправда се Дугъл, докато се червеше — Имам навик да проверявам тези неща предварително, ако съм заинтересован от някоя девойка. Но тя беше тази, която започна всичко. И това не е самохвалство — увери го Дугъл, подсмивайки се. — Тя е единствената жена, която някога ми е отправяла подканващ поглед. Жените никога не се държат с мен така прехласнато както с братята ми. Наследил съм повече от майка си, отколкото от Макферсън.

Дугъл изглеждаше съвсем обикновено в сравнение с останалите диваци, въпреки че ако не го сравняваха с тях изглеждаше доста добре. Но в тази част на планината при толкова много Макферсън наоколо беше неизбежно да не го сравняват. И той се оказваше губещата страна.

— Беше на едно парти, което Макгрегър организираха — продължи Дугъл. — Правеха го няколко пъти годишно. А тя живее тук — добави той шепнейки, сякаш имаше вероятност тя да подслушва на вратата. — Всички се бяха напили до припадък онази нощ.

Дугъл разказа с подробности своята греховна нощ с омъжена жена. Изглеждаше така, сякаш деветнадесет години не бе имал на кого да се довери. А може и да бе точно така. Братята му го защитаваха яростно, но той никога не ги бе почувствал достатъчно близки.

Прекараха половината нощ наваксвайки си, точно както правеха обикновено приятелите. Разликата при тях беше, че тяхното приятелство беше прекъснато насилствено. Но Линкълн очакваше толкова много щастие в живота си оттук нататък, че можеше да игнорира болките от миналото си.

Да бъдеш единствено дете можеше да ти създаде сериозни неудобства. И най-леките настинки на Мелиса бяха силно преувеличавани от родителите ѝ. Те нямаха други деца, над които да треперят, и я принуждаваха да лежи и да се възстановява много по-дълго от необходимото. Тя се надяваше, че Линкълн няма да вземе пример от тях и няма да ѝ се налага да търпи това в бъдеще.

Бяха ѝ казвали неведнъж, че е непоносимо труден пациент. Това вероятно се дължеше на това, че по природа не бе толкова деликатна. Сега, когато животът ѝ най-сетне се беше наредил или поне щеше да се нареди след сватбата, единствената ѝ причина за недоволство се дължеше на принудителното ѝ заточение в стаята. Може би трябваше да се ядосва от факта, че едва не умря, за да може баща ѝ да проумее ситуацията. Но не беше. Бе прекалено щастлива, че най-сетне семейството ѝ прие Линкълн, за да задълбава в причините. Искаше само всички да се успокоят.

Вместо това се бяха предали, елегантно и неохотно. Но тя имаше чувството, че винаги ще наблюдават Линкълн по-отблизо, отколкото беше необходимо. Вероятно той щеше да го забележи и да се почувства обиден.

Лошото ѝ настроение не се дължеше само на принудителния ѝ затвор, но и на други неща, които тя не осъзнаваше в своята невинност. Датата на сватбата бе определена чак за след четири седмици. Струваше ѝ се прекалено дълъг период, когато копнееше за Линкълн с цялото си сърце и душа. Искаше да споделя леглото му, а всеки път, когато го завареше сам и опитваше да го приближи все се появяваше някой да осуети намерението ѝ. Напоследък Крегора беше пренаселена и чувството ѝ на безсилие се засилваше.

Колкото пъти я видеше, баща ѝ полагаше ръка на челото ѝ. Вече успяваше да отблъсне ръката му, но това само го караше да праща жена си, а тя нямаше как да отблъсне загрижената ръка на майка си.

Мелиса получи писмото тази сутрин. Това ѝ даде основателно извинение да измъкне Линкълн навън. Не че имаха нужда от извинение. Но все още не им бе разрешено да остават насаме един с друг. Тя нямаше официален придружител, но ако не бяха винаги пред погледа на някого, баща ѝ държеше да има основателна причина. Можеха да говорят на спокойствие, стига да не се опитваха да се измъкнат, за да го правят насаме.

Откри го в конюшната. Бяха намерили и върнали жребеца му преди няколко дни, но той се държеше малко буйно, след като бе поживял на свобода. Конярите не смееха да го приближат, защото той се нахвърляше върху всеки и докато се успокои се налагаше Линкълн да се грижи за него.

Тя го наблюдава известно време преди той да я забележи. Иън трети беше в дъното на конюшната, и наглеждаше коня си. Той ѝ кимна, когато тя влезе, но не се приближи. Сякаш ги игнорираше нарочно. Във всеки случай, беше достатъчно далеч, за да не чуе нищо от разговора им.

Тя все още не бе издала присъствието си пред Линкълн. Наслаждаваше се твърде много, просто да стои и да го наблюдава. Беше свалил дневното си сако и ръкавите му бяха навити до лактите. От челото му се стекоха няколко капки пот и образуваха петна по бялата му ленена риза. Трябваше да си подстриже косата. Беше започнала да се къдри към раменете му.

Никога не ѝ бе изглеждал толкова... шотландски. Баща ѝ никога не се колебаеше да се захване с някоя задача или да изцапа ръцете си рамо до рамо с мъжете от клана. Английските лордове не правеха такива неща.

— Правил си го и преди? — отбеляза накрая тя. — Мислех, че лорд с твоето положение би оставил тези неща на конярите.

Кафявите му очи заблестяха от удоволствие, че я вижда. Твърдите му устни се извиха в нежна усмивка, докато се изправяше. Прокара голата си ръка до лакътя по лицето в опит да избърше потта, но не успя без помощта на ръкава си.

— Предпочитам жребци. Този го имам от много години — каза ѝ той. — У дома за него се грижат няколко коняря, които са свикнали с него и обичайните му лудории, но когато те не са наоколо,

задължението се пада на мен. А аз нямам нищо против. Всъщност е по-скоро успокояващо.

Тя стъпи на най-ниския стълб на отделениято, в което той работеше и облегна лакти на най-високия.

— А защо предпочиташ жребци?

Той сви рамене и продължи да четка животното.

— Не съм съвсем сигурен. Предполагам, защото ми харесва налагането на волята и отстояването на това кой на кого принадлежи.

— А той уверен ли е, кой командва?

Линкълн и се усмихна.

— Харесва му да си мисли, че е той. Понякога съм сигурен, че само ме толерира. Е, какво те води в конюшната?

— О, за малко да забравя. Получих писмо от леля ти Хенриет, в което ми пише, че майка ти се е върнала у дома в планините. Не знам защо го е изпратила на мен, а не на теб.

Промяната в него беше незабавна и прекалено очевидна. Топлината изчезна от погледа му. Устата му се превърна в отсечена линия, а изражението му се скова и той се затвори в себе си. Тонът му, когато отговори беше леден.

— Вероятно, защото знае, че не ме е грижа — предположи той.

Мелиса реши да не обръща внимание на промяната в него — за момента — и отбеляза небрежно.

— Е, предполагам, че е решила, че вече сме женени и аз бих намерила новината, че е наблизно за интересна.

— Защо?

— В случай, че искам да я посетя.

— Не искаш.

Тя прикри устните си раздражено с ръце, което затрудни балансирането ѝ на стълба.

— Не ми казвай, какво искам или не искам...

Той повдигна вежда.

— Да не сме на път към първата ни семейна караница, още преди да сме се оженили?

Вместо да отговори, тя мина право на въпроса.

— Да не си мислеше, че това никога няма да се случи, след като ще ми стане свекърва? Ти искаше да оставиш цялата тази горчилка зад

себе си — припомни му тя. — Каза, че за това си се върнал в Шотландия.

— Не се получи. Когато я видях, нещата се усложниха. И вече няма значение, след като имам теб.

— За мен има значение.

— Защо?

— Защото тя ще е член на семейството ми — каза тя, посочвайки очевидното.

— В нейния случай, можеш да пренебрегнеш това.

— Да пренебрегна бабата на децата ми? Не мисля.

Той изглеждаше раздразнен и същевременно заинтригуван.

— Вече планираш деца?

— Определено.

— А колко имаш предвид?

Тя се разсмя, улавяйки посоката на мислите му.

— Не шестнайсет със сигурност. Три или четири ще е добре. И не сменяй темата. Майка ти ще е включена във всичките ни семейни събирания. Ако аз не я поканя, моята майка ще го направи. А тези събирания са свързани с много смях и веселие. Винаги ли ще бъдат болезнени за теб, ако и тя е включена?

Тонът му отново стана скован.

— Очевидно някои неща не могат да се предотвратят. Ще оцелея.

— Дал ли си й изобщо шанс да ти каже, че съжالياва? — попита тя.

— Тя имаше достатъчно възможности напоследък.

— Така ли? Ако си бил резервиран и непреклонен, както сега, тогава не мисля.

Той въздъхна.

— Какво очакваш да направя? Да й простя, че ме е изоставила?

Тя ме отпрати, Мелиса. Тя буквално ме даде на брат си да ме отгледа.

— Знае ли, как се чувстваш заради това?

— Знае, че я презирам.

— Но това е проблема, Линк. Ти изобщо не я презираш. Обичаш я толкова, колкото винаги си я обичал. Затова боли толкова много. И това е болка, която трябва да излекуваш.

Мелиса не възнамеряваше да спре да тормози Линкълн да се види с майка си. Отне ѝ няколко часа да го убеди, но се съгласи да го придружи. Естествено, това налагаше придружител.

Джейми изяви желание да отиде с тях. Както и Нийл, който беше с него. Тръгнаха веднага след обяда. Въпреки, че Мелиса отиваше с тях, не знаеше, какво би могла да направи, за да помогне. Проблемът беше между майка и син. И все пак трябваше да има начин да излекуват старите му рани.

Мелиса не беше сигурна на какво се надява. Във всеки случай, Линкълн имаше основателна причина да е огорчен. Едно просто „съжалявам“ можеше да стори чудеса, но дали майка му наистина съжаляваше. Ако ли не, тогава това посещение, с което целяха да сложат край на тяхното отчуждаване, нямаше да постигне нищо. Но Елеанор Рос не изглеждаше щастлива. Мелиса я бе виждала едва няколко пъти, но усети болката, която носеше в себе си наред с тихата ѝ скромност.

Мелиса за първи път виждаше дома, в който се е родил Линкълн. Изглеждаше като обикновена къща, макар да бе доста голяма и говореше за благосъстояние и в най-малките си детайли. Вероятно в даден момент е била изпълнена с щастие. Но сега ѝ приличаше на място изпълнено със скръб, надяваше се да е само заради богатото ѝ въображение.

Джейми изоставаше и те спряха при хълма пред къщата, за да го изчакат. Нийл изглеждаше нервен, докато се взираше в къщата пред тях.

— Всъщност, не е нужно аз и Джейми да се срещаме с майка ти, нали Линк? — попита той.

— Не, ако искате, може да чакате отвън. Едва ли ще се бавим. Но Мелиса не ги остави без обяснение.

— Защо не искате да се срещнете с нея?

— Последния път, когато го направихме, тя беснееше като луда и крещеше, като Банши^[1]. Не се обиждай, Линк, но като я видяхме в това състояние, си помислихме, че сигурно е наследствено и тя е точно толкова луда, колкото си и ти.

Линкълн се взираше в него невярващо. Мелиса се ядоса, че разбират за това едва сега, когато почти пристигнаха.

— За какво по дяволите говорите? Кога е било това?

— Мисля, че след втория път, когато Линк бе пребит. Тя нахлу в къщата ни и незабавно започна да крещи на баща ни. Той не знаеше, какво да прави нито какво е станало с Линк. Но знаеш, колко бавно реагира той. Просто си седеше и се взираше в нея и това я разгневи още повече. Обвини го, че е най-лошия баща в целия свят, че всичко, което знае, е, как да отгледа диваци.

Мелиса погледна към Линкълн. Но изражението му не изразяваше никакви емоции. Нито пък смяташе да разпитва Нийл за току-що чутото. Но тя си спомни ясно, че едно от оплакванията му беше, че тя никога не си бе мръднала пръста, за да попречи на ставащото. Очевидно, се бе опитала, макар и без резултат.

Дядо й не би приел да бъде навикван в собствената си къща. Никога не се бе отнасял добре към критика, отправена към синовете му. Чудеше се, защо не бяха чували за това досега.

— Какво направи дядо?

— Това, за което тя го помоли.

— Наистина ли?

— Да, вероятно заради сълзите й — каза Нийл. — Бе започнала да плаче, преди да влети в къщата. Но той ни нареди да стоим далеч от Линк.

— Но вие не сте го направили.

— Мели, никой от нас не тръгна да търси Линк, за да го нарани. Всеки път той сам идваше при нас. И когато татко заплаши, че ще ни набие с каиша се постаряхме да го избягваме. И без това бяхме решили да го отбягваме. Идването на майка му не промени нищо. Това, което последва, беше по негова вина. Той просто не искаше да се откаже.

— Достатъчно — каза Линкълн студено. — Това е съдвкано и предъвквано. Да приключваме.

Той подкара коня надолу по хълма, без да ги изчака да го последват. Мелиса въздъхна и каза на Нийл и Джейми, който накрая ги

бе настигнал:

— Не му обръщайте внимание. През цялото време е мислел, че ако майка му се изправи срещу баща ви, всичко ще се оправи. Не е знаел, че се е опитала да стори точно това.

— Така е, но тя не постигна нищо с този опит — отговори Нийл.

— Именно.

Последваха Линкълн до къщата и Мелиса се напрегна. Ако Линкълн бе грешал за усилията на майка си да го защити, за какво друго може да е сгрешил? Дали не беше го подтикнала да дойде и открие, че не е бил прав да я обвинява.

Линкълн вече чакаше в салона, докато Нийл остана отвън. Джейми придружи Мелиса вътре и я въведе в залата, но излезе веднага щом Елеанор се появи.

Линкълн крачеше пред камината. Нервен? Или просто нетърпелив?

— Всичко ще е наред — опита се да го увери Мелиса, въпреки че самата тя не бе убедена.

Той не отговори, защото точно тогава Елеанор влезе в стаята. Изражението ѝ беше предпазливо, сякаш вече знаеше за какво са там.

Все пак, тя се усмихна окуражително на Мелиса, ако лекото извиване на устните ѝ можеше да се нарече усмивка.

— Каква приятна изненада. Определили ли сте вече датата?

— Да — отговори Мелиса. — След месец. Надявам се, че ще присъствате?

— Със сигурност, ако Линкълн няма нищо против.

Думите ѝ сякаш изтъкнаха проблема между тях. Елеанор нямаше намерение да повдига въпроса и пребледня леко заради грешката си. Дори Линкълн се изненада, че го е направила. Той просто се взираше в нея.

Елеанор седна.

— Не исках да кажа това.

Линкълн нямаше да подмине това незабелязано.

— Какво тогава? Ако успееш да намериш време? Ако нямаш какво друго да правиш, може да дойдеш? Или просто не си имала време, за да измислиш извинение?

— В какво ме обвиняваш?

— Липса на интерес? Все пак това е сватбата на единствения ти син, този, към който изгуби интерес преди години.

Той се извърна, без да види, колко наранена бе Елеанор. Но той също бе наранен дори само от това, че изрече тези думи. Мелиса не можеше да го понесе. Тя се страхуваше, че това ще завърши много по-зле, отколкото вече беше. Чувстваше се виновна заедно го доведе и без да иска предизвика сблъсъка им.

Тъкмо щеше да предложи да си тръгват, когато Елеанор каза с мек, наранен глас:

— Никога не съм спирала да те обичам, Линкълн. Ако си го мислиш, значи грешиш.

Той се извъртя и изръмжа:

— Какво друго да си мисля по дяволите? Ти не ме взе обратно, ти ме изостави! Отдели ме от дома ми и от себе си!

— Нямах избор.

— Можеше да дойдеш с мен!

— Не, не можех.

— Защо?

— Аз... не мога да ти кажа.

— Защо?

— Дала съм дума.

— Глупости! Господи, знаех си, че няма да получа отговори от теб.

Той се запъти към вратата. Елеанор извика през сълзи.

— Чакай! Седни. Време е да чуеш всичко.

Той спря. Но не седна. Остана там, при вратата, изпълнен с такъв гняв и болка, че Елеанор трябваше да отмести поглед от него, за да може да продължи.

— Когато Макферсън те доведоха у дома при мен, пребит и в безсъзнание и ми разказаха, какво се е случило, казаха, че на това трябва да се сложи край. Нямах причина да не им повярвам. Изпратих да доведат доктора. Имаше счупени кости, няколко лоши порязвания и толкова синини, че не можех да ги преброя. Лявото ти ухо бе толкова лошо ударено, че нямаше да чуваш известно време.

— Не ми казваш нищо, което да не знам, освен че Макферсън са ме довели у дома след първия бой. Никога не разбрах, как съм се озовал вкъщи.

— Не помниш, че не ме слушаше? Наредих ти да стоиш далеч от Макферсън, но ти продължи да се измъкваш, за да ги намериш отново. Дори това, че те заключвах в стаята ти не помогна. Ти беше извън контрол.

— Значи, защото не можеше да ме контролираш, се отърва от мен?

— Не! Ти се самоубиваше. Всеки път, когато се прибереше, беше наранен все по-лошо. А аз не можех да го спра. Сега знам, че треската те е карала да се държиш толкова странно, но тогава...

— Каква треска?

— Получи инфекция, повече от една всъщност. Ухото ти беше най-зле. На третия ден имаше много силна треска. Докторът опита няколко различни лекарства, но нищо не я облекчаваше. Изпитваше твърде силни болки и те не ти позволяваха дори да спиш, за да може да се възстановиш. Това, което ти даваше за болките също не помогна много. Само те караше да мислиш, че си достатъчно добре, за да излезеш. От болки не можеше да мислиш трезво и през повечето време бълнуваше.

Мелиса се взираше в Елеанор с широко отворени очи. Треска. Толкова просто нещо, а никой не се бе сетил.

— Като луд? — каза тя.

— Не харесвам тази дума — каза Елеанор смръщено.

— Аз също не я харесвам, но заради това са го обвинили, че е луд. Треската ли го е карала да се държи толкова странно?

— Освен нея и многото лекарства, които не помагаша и не трябваше да му се дават едновременно. Почти застрелях този доктор, когато осъзнах, че дава на Линкълн нови лекарства, за които тепърва трябваше да се доказва, че са ефективни. Сякаш го използваше, за да експериментира върху него. Това, че най-накрая от треската Линк изпадна в кома беше благословия. Бях ужасена, но благодарение на нея той успя да се възстанови.

— Значи не си му давала приспивателни отвари, за да го държиш в леглото почти месец?

— Не, за Бога! В началото опитахме, но не се получи. Болката пречеше и аз отказах да позволя на доктора да му дава по-големи дози.

— Колко време е бил в безсъзнание?

— Малко повече от три седмици. През това време поддържах връзка с брат ми Ричард. Той се съгласи да вземе Линкълн за година или две.

— Така ли наричаш времето, което прекарах там?

Гласът на Линкълн бе по-спокоен, но все още огорчен. Трябваше да изпитва облекчение от потвърждението, че тогава не е бил луд, че причината е била нещо толкова обикновено, като високата температура. Мелиса определено бе облекчена, защото това щеше да успокои притесненията на семейството ѝ.

— Толкова трябваше да продължи престоя ти в Англия — отговори му Елеанор. — Но тогава Ричард разбра, че не може да има повече деца и поиска да те направи свой наследник. Убеди ме, че ще е по-добре за теб да останеш там. Не беше преднамерено, но го направи много изтънчено. Не мисля, че дори е осъзнавал, колко егоистични са били подбудите му. Грижеше се прекрасно за теб, искаше само най-доброто и чувстваше, че може да те отгледа по-добре от мен. В това отношение беше прав. Тук бяхме твърде изолирани и без баща ти, а ти имаше нужда от мъж в живота си, за да те направлява.

— Но защо въобще ме прати при него? Защото не съм ти се подчинявал, когато съм имал треска?

— Линкълн, наистина ли нямаш спомен, какъв беше преди това? — попита го Елеанор. — Ти подивя след инцидента с баща ти. Нарушаваше правилата много преди тази треска.

— Откъде знаеш? — попита той саркастично — Постоянно беше заключена в стаята си, и не ме допускаше до себе си.

— Знам, че напълно изгубих контрол върху теб — каза му тя. — Тази треска само доказва колко много. Но знам също, че вината беше моя, че нямах достатъчно време, което да ти посветя. Знам, че нямам право да те моля за прошка. Наистина мисля, че това беше най-доброто за теб тогава, да живееш с чичо си, въпреки че бих предпочела да останеш тук с мен. Пренебрегнах своите желания, за да направя това, което беше най-добро за теб.

— Но това не беше най-доброто за мен. Когато баща ми загина, все едно и ти умря с него, при цялото внимание, което ми отделяше след това.

От очите на Елеанор започнаха да се стичат сълзи.

— Трябваше да направя избор, Линкълн, едно от най-трудните неща, които съм правила. Трябваше да избирам между теб и баща ти.

— За да можеш да го оплакваш, без да се разсейваш? — каза той подигравателно.

— За да мога да се погрижа за него.

Линкълн замръзна.

— Какво по дяволите означава това?

— Накара ме да обещаю никога да не ти казвам, нито на някой друг и не го направих, докато беше жив, но... той не умря тогава, Линкълн. Почина едва преди две години.

[1] Банши — banshee, от староирландското bean sídhe — вълшебна жена. Жена-призрак в ирландката митология, чийто плач предизвестява непосредствена смърт — Б.пр. ↑

Линкълн седна несъзнателно. Беше в шок. Самата Мелиса бе замаяна. Никога не бе и сънувала, че такива дълбоки, тъмни тайни ще се разкрият. Страхуваше се да чуе останалото. Страхуваше се за Линкълн. Светът им се беше преобърнал с главата надолу. Баща му е бил жив през всички тези години? Това, че е пазила това в тайна от него, трябва да бе опустошително за него. И той изглеждаше точно така — напълно опустошен.

— Защо? — беше всичко, което накрая попита, и после повтори: — Защо за Бога?

Елеанор плачеше безутешно.

— Инцидентът унищожил тялото му и по-голямата част от ума му. Той буквално бе смазан. Беше парализиран от врата надолу и никога нямаше да проходи отново. Дори не можеше да повдигне ръка, за да се нахрани.

— Още една причина, заради която цялото му семейство да бъде при него за подкрепа.

— Не така го виждаше той, Линкълн. Беше негово решение. Когато осъзна степента на нараняванията си, поиска да умре, умоляваше ме да го убия. Не можех да го направя. Обичах го твърде много, бях твърде егоистична, за да го изгубя напълно. Той прие това, но в замяна ме накара да обеща, че ще обявя смъртта му и дори ще направя погребение за него. Нямаше време да го разубеда.

— Какво имаш предвид?

— Нараняванията на главата му отнеха разума му — обясни тя. — Имаше кратки периоди, в които ума му се връщаше, и той можеше да говори, а спомените му бяха непокътнати. През един от тези моменти, той настоя да ти кажа, че е мъртъв. Но през останалото време, през повечето време, той не си спомняше нищо.

— Амнезия? — попита Мелиса.

— Нищо такова.

— Тогава, да не си е измислил нова самоличност? — каза Мелиса.

— Не, толкова често ми се искаше да беше, но когато не беше себе си, не знаеше абсолютно нищо. Беше все едно вечно замаян. Можеше да отвори очи. Можеше да дъвче храната си, ако му я сложех в устата. Но не знаеше коя съм аз, не знаеше, и кой е той. Докторът твърдеше, че не може да мисли разумно, когато е в това състояние. Не говореше. Сякаш не знаеше как.

— Все още не разбирам, защо е искал да бъде мъртъв за останалия свят — каза Линкълн.

— Не за света. Не го беше грижа дали някой друг знае за осакатяването му. Не искаше ти да знаеш и единствения начин да го запази в тайна от теб бе да остави всички да мислят, че е мъртъв.

— Но защо?

— Не можеше да понесе да го видиш така. Беше горд мъж. Искаше да го запомниш такъв, какъвто беше преди, а не в това, в което се превърна.

— Значи ме лиши от себе си, завинаги? — каза Линкълн измъчено.

— Опитай се да го разбереш, Линкълн. Той взе това решение малко след инцидента, когато изпитваше силни болки. И точно бе осъзнал степента на увреждане на ума си и че ще има моменти, в които няма да е себе си. Доводите му бяха, че няма да е винаги на себе си, когато си край него. И бе от части прав. Моментите, в които разумът му се връщаше можеха да са толкова кратки, че ако не бях в стаята с него, когато се случваха, щях да ги пропускам.

Линкълн пребледня леко, когато осъзна това.

— Затова винаги беше заключена в стаята си? Той е бил там?

— Да. Само двама души знаеха, освен мен, че е жив. Докторът и камериера му, който му бе толкова отдаден, че остана, за да ми помага да се грижа за него.

— Но толкова много години... крила си го от мен през повече от половината ми живот.

— Опитах безброй пъти да го накарам да си промени решението. Но през годините състоянието му само се влоши. Случаите, в които ума му се избистряше станаха още по-редки. Той остана твърд в решението си и не се разколеба. Никога нямаше да го видиш така, или

да разбереш, че е в такова състояние. Накрая той просто се изгуби. Ако не беше толкова силен, никога нямаше да издържи толкова дълго.

— Защо не ми каза това преди две години, когато наистина е умрял?

— Защото обещанието, което дадох беше завинаги — отговори Елеанор. — Не бих го нарушила до сега. Беше обещание, което никога не трябваше да правя. Никога не одобрих решението му, но трябваше да уважа желанията му.

— Затова ли ме отпрати? — попита той. — За да не разбере?

— Ставаше твърде любопитен към заключената ми врата. Хванах те няколко пъти да се спираш в коридора пред нея. Но това беше само една незначителна част от причината. Беше най-вече заради липсата ти на дисциплина, за това колко неуправляем бе станал. Вината беше моя, защото не прекарвах достатъчно време с теб. Но ти липсваше мъжко наставление и заради това помислих, че Ричард може да ти помогне, поне за няколко години, дори го обсъдих с него преди проблемите ти с Макферсън. Това само потвърди, че имаш нужда от мъж в живота си.

— Можеше да намериш повече време за мен — каза Линкълн.

— Но това е решението, което взех — отговори Елеанор тъжно. — Ти или баща ти. Когато беше на себе си, трябваше да съм до него. Аз бях всичко, което имаше.

— Ти беше всичко, което имах и аз.

— Знам — Елеанор започна отново да плаче — Мислиш ли, че не съжалявах? Това бе другата причина да те пратя при Ричард. Той имаше време за теб. Искаше те. Ти се превърна в негов син. След няколко години опитах да те върна у дома, дори и това да означаваше да спра напредъка, който бе постигнал там. Това беше егоистично от моя страна, но ми липсваше толкова много. Тогава обаче ти не искаше да се върнеш у дома.

— Не исках ли? Но за какво? За да не те видя повече? За да ме игнорираш отново?

— Линкълн, не можеше да стане иначе. Не разбираш ли? Баща ти имаше само няколко минути на ден или седмица, понякога отнемаше месец, за да дойде на себе си. Няколко пъти траеше до час, но обикновено имаше време да каже само няколко думи и отново го губех. Ако не бях там постоянно, щях да изпусна повечето от тези моменти. Обичах го толкова много. Сърцето ми се късаше всеки път

щом разума му се връщаше и можехме да говорим, знаейки, че няма да трае дълго, че скоро ще е отново безумен. Но въпреки това, идвах в Англия да те видя, знаейки, че няма да съм там, когато той се „пробуди“. Идвах толкова често, колкото можех. Но ти рядко беше там, или пък отказваше да ме виждаш. Бях толкова безпомощна и неспособна да ти обясня решението си, а трябваше да го направя ако можех да стигна до теб. Болеше ме почти толкова да те виждам, колкото и да не те видя никога. Разбираш ли ме? Ще можеш ли някога да ми простиш?

Той не каза нищо. Минаха няколко минути, а той все още не продумваше. Накрая проговори.

— Да ти простя, че си обичала баща ми толкова, че си загърбила всичко останало — със сигурност. Да ти простя, че не си ми казала всичко това, когато е имало значение за мен — не съм сигурен. Но се съмнявам, че ще мога да простя на себе си.

Линкълн излезе от стаята. Тонът му беше студен, но само прикриваше болката в него. Това, което каза... Мелиса имаше особено предчувствие, от което изпита страх. Той обвиняваше себе си, но за какво, не беше сигурна. Тя се беше бояла, че ще се случи нещо подобно, а надеждите ѝ за разрешаване на проблема останаха напразни. Те не бяха станали по-вероятни, отколкото преди да дойдат. Вместо това, той научи неща, които бе по-добре да си останат неизказани.

Дори не можеше да си представи, колко наранен е сега, да узнае, че баща му е поискал да остане мъртъв за него. Нито можеше да разбере, какво е да си като Доналд Рос, да изживееш живота си изброен в минути, не в години, защото наистина са били минути, отброени тук и там, когато е осъзнавал кой е той и кой е до него. А Елеанор е трябвало да живее с това през всички тези години, да иска да бъде там със съпруга си толкова много, че да се откаже от всякакво подобие на нормален живот и от единственото си дете. Колко ужасно.

Елеанор трябваше да бъде съжалявана. Краят на живота на Доналд такъв, какъвто го познаваше беше инцидент, но тя бе имала избор. Правилен или грешен, нейния избор бе повлиял на други и тя трябваше да живее с последствията. На Линкълн му трябваше време да проумее какво бе направила майка му и защо бе постъпила така.

— Съжалявам — каза Мелиса. Толкова недостатъчна дума при тези обстоятелства.

— Моля те, не се извинявай — отговори Елеанор с уморен тон. — Знаех, че никога няма да ми прости, ако чуе всичко и затова не се опитах да му кажа по-рано. Имаше някаква надежда в началото, когато го отпратих, че ще си го взема обратно, но с годините осъзнах, че няма да се случи. Той е убеден, че съм го изоставила и е много обиден от този факт.

— Не си ли му казвала, че не е вярно?

— Разбира се, но той не ми повярва. Беше толкова разгневен, че бе почти невъзможно да се говори с него. И гнева никога не го напусна.

— Понякога гневът е единствената защита срещу болката — отбеляза Мелиса.

— Мислила съм за това — призна Елеанор. — Но не успях да достигна до него няколкото пъти, когато ми позволи да го видя.

— Може би защото е искал да те нарани толкова, колкото и ти него?

Елеанор се усмихна тъжно.

— Е, такава е човешката природа, нали?

— Човешката природа, обикновено се проявява с шамар по лицето — отговори Мелиса — Не можеш да нараниш някого, когато обичаш, без да нараниш себе си, дори повече. Мисля, че Линкълн току-що получи този шамар по лицето. Ще му е нужно време да възприеме това, което му каза.

Елеанор се приближи и нежно стисна ръката ѝ.

— Оценявам това, което се опитваш да кажеш, но е твърде късно за нас с Линкълн. Изгубих сина си, когато го пратих при брат ми. Тези години ги няма и не могат да бъдат заличени. Той беше прав. Аз го изоставих. Причините нямат значение.

— Напротив.

Елеанор поклати глава.

— Линкълн не го вижда по този начин. Беше грешка, знам. Мисля, че дори и Доналд съжаляваше накрая, че се лиши дори от това да види сина си отново. Трябваше да поправа нещата, когато можех, но не го направих. Подчиних се на желанията му, защото не можех да понеса да прекара малкото време, което му оставаше разстроен. Така че никога не спорех с него, а трябваше поне когато Линкълн беше замесен.

Мелиса разбра, че тогава Елеанор се бе предала и сега го правеше отново. Тя самата не можеше да разбере причината. Семейството винаги беше на първо място за нея. А сега, когато бе приела Линкълн в сърцето си, това се отнасяше и за Елеанор.

Така че, тя не спести чувствата си, когато каза на по-възрастната жена:

— Никога не е късно. Не прави още една грешка като се примиряваш.

Мелиса се прибра у дома с натежало сърце. Страхуваше се, че ще трябва да каже същото и на Линкълн, но с него нямаше да е толкова лесно. Всичко, в което беше вярвал, рухна за миг. Сега трябваше да преосмисли това, с което бе живял години наред. Върху кого бе стоварил вината? Кого щеше да обвини сега? Най-вероятно себе си, въпреки че вината си беше на Елеанор. От нея е зависело да се върне в живота му, вместо да допусне той да затвори вратата пред нея, защото е вярвал, че тя не го иска.

Той не беше в Крегора, когато тя се върна с чичовците си. Всъщност не бе и очаквала да е там. Предположи, че ще има нужда от малко време насаме със себе си. Отсъствието му ѝ даде възможност да разкаже на родителите си какво са научили.

— Треска? — каза Лаклан. — Наистина, това е чудесно... е, не това, че я е имал, а че...

— Знаем, какво имаш предвид. Дръж си езика зад зъбите — смъмри го Кимбърли сухо.

Той се разсмя, намигна на жена си и прегърна дъщеря си.

— Знаех си, че не е луд.

— Глупости — измърмори Кимбърли.

— И няма нужда да отлагаш сватбата толкова дълго — добави той. — Веднага щом гостите могат да дойдат можем да я направим.

— Значи ти си определил толкова далечна дата, татко? — изгледа го гневно Мелиса.

— Не ми се сърди, момиче, просто исках още малко време, за да свикна с него, това е.

Чичовците ѝ реагираха по друг начин, щом чуха историята. Когато осъзнаха, че са използвали насилие срещу сериозно болно дете, с треска в резултат на техния побой, побой, който никога не бе трябвало да се случва и за капак на всичко вероятно бяха причина за „подивяването“ му, а това бе накарало майка му да го отпрати... е, боя, който последва включваше всички девет от тях, които присъстваха в момента.

Поне го пренесоха навън. Беше им набито в главите, че няма да раздават удари в къщата на сестра си, ако могат да се избегнат. И Лаклан не си помръдна пръста, за да се опита да ги разтърве, само

стоеше там със скръстени ръце и ги наблюдаваше, как налитат един на друг, без изобщо да трепне, когато видеше някой особено жесток удар.

Кимбърли също не смяташе да се намесва, но когато стана ясно, че боят няма да спре, преди някой сериозно да пострада, тя заповяда на няколко слуги да хвърлят върху тях кофе със студена вода. На масата за вечеря се появиха пет нови насинени очи.

Линкълн не беше там. Още не се бе завърнал. Когато Мелиса започна да се тревожи, за отсъствието му, Лаклан изпрати няколко мъже от клана да го търсят. Не намериха Линкълн, но намериха ездач, който се бе изгубил опитвайки се да намери Крегора, след като се бе стъмнило. Имаше писмо за Мелиса. Беше от Линкълн.

Тя го прочете, седна и започна да плаче.

— Той няма да се ожени за мен.

— Друг път! — каза Кимбърли.

— Казва, че заслужавам някой, по-добър от него.

Това беше възможно най-дълбоката болка, да видиш, как всичките ти мечти рухват и да си този, който сам ги разрушава. Линкълн бе изпълнен с такава жлъч, че почти го задушаваше. Яздеше направо към Лондон, без да спира, освен, за да смени конете и в първата странноприемница, за да надраска и изпрати бележката до Мелиса.

Трябваше да прекара нощта там. Сутринта може би щеше да вижда нещата по различен начин, но се страхуваше, че ако е толкова близко до Мелиса, егоистично ще промени решението си и ще се върне при нея.

Това, че я изоставяше по този начин направо го убиваше. И причината не беше, защото тя заслужаваше по-добър от него, както ѝ бе писал, а защото той не беше достоен за нея. Беше човек, който нараняваше най-много хората, които обичаше. Не можа да предпази майка си от това, можеше само да се опита да изглади нещата с нея, но щеше да предпази Мелиса от такъв кучи син, като себе си.

Сега си спомняше много повече от детството си. Спомени, които бе блокирал, за да не види вината си. Толкова много бе искал да бъде приет сред братята Макферсън, че се бе опитвал да им подражава. Те изглеждаха неорганизирани, можеха да правят, каквото си поискат, не се подчиняваха на никой, но всъщност, просто бяха отгледани по различен начин от него, с повече свобода на действие. Но щом баща им ги е заплашил с каиша ако не го оставят на мира доказваше, че все пак са имали някаква дисциплина и последствия, пред които да се изправят.

Когато стана непокорен, майка му се бе опитала да го вкара в правия път, давайки му бащино присъствие в лицето на чичо му Ричард. Но вместо да приеме, че сам е предизвикал всичко, той я проклрнаше и продължаваше да се фокусира само върху това, докато годините си минаваха.

Как би могъл да забрави, какъв глупак е бил преди този инцидент на езерцето? Треската? Тя ли бе скрила спомените му толкова надълбоко? Не знаеше. И вече нямаше значение. Злината бе сторена и той самият я бе причинил. Всички писма, които бе игнорирал, всеки път, когато майка му се бе опитвала да го види, а той си намираще извинения да отсъства. А тя беше правила много опити да преодолее пропастта помежду им, докато накрая беше престанала.

Той буквално спеше върху седлото, когато пристигна в Лондон. Няколко пъти спира по пътя, за да смени коня си, и то след като собственият му кон едва не го стъпка и вероятно щеше да го ритне, ако се опиташе да го доближи отново.

Когато пристигна се хвърли направо в леглото си и спа двадесет и четири часа. Може би трябваше да го направи по-рано, защото, когато се събуди, виждаше нещата по различен начин и се убеди, че е истински задник, за да реагира по този начин.

Отново правеше същата грешка, отблъскваше хората, които обичаше най-много. Не искаше да се случва отново. Обвиняваше се за нещо, което бе сторило едно дете и бе оставил това дете твърде дълго вътре в себе си. Искаше да защити Мелиса от детето, но детето отдавна го нямаше. Искаше да накаже детето, но детето бе наказано достатъчно. Ако не беше твърде късно, ако на Мелиса не й бе писнало от него, той щеше да си я върне.

Беше време за вечеря, когато слезе долу. Само леля му беше там.

— Къде е Еди? — попита небрежно той, докато се присъединяваше към нея на масата. Бе на ясно, че появата му я изненада.

— Прекарва уикенда с годеника си и семейството му, за да обсъдят планове за сватбата й, какво по дяволите правиш тук? Оправи ли нещата със семейството на Мелиса?

— Всъщност мисля, че съвсем ги влоших — отговори той.

— О, не.

— Поне чичовците й ще имат повод да празнуват — добави той сухо.

Тъй като Хенриет знаеше за техните възражения, предположи правилно, макар и да попита невярващо:

— Не ми казвай, че си се отказал от ухажването?

Той не отговори и вместо това попита:

— Знаеше ли, че баща ми е бил жив през всичкото това време и е умрял едва преди две години?

Хенриет ахна:

— Мили Боже, кой ти каза тази безсмислица?

— Майка ми, а очевидно ти не си знаела. Всъщност, чичо Ричард вероятно също не е знаел. Не е искала да рискува той да ме съжали и да ми каже.

Тя го изгледа строго.

— Не се шегуваш?

— Не.

Той разказа всичко на Хенриет, чак до последната си най-голяма грешка, прекратяването на връзката си с Мелиса.

— Значи е истина — каза тя, когато той приключи. — Ти наистина си луд.

Той знаеше, какво има предвид тя. Дори се усмихна.

— Не, просто пълен задник. Това беше първата ми реакция и трябваше да я игнорирам, но не го направих. Искях да я предпазя от себе си.

— И да се накажеш.

— И това също.

Тя изцъка с език.

— Късметлия си, че това момиче те обича. Сигурна съм, че ще разбере — ако не ти отнеме твърде много време да поправиш ситуацията.

— Смятам да тръгна за Шотландия на сутринта. Но не съм сигурен, че тя ще ме иска обратно. Вече премина през твърде много неща заради мен. Изправи се срещу семейството си, дори срещу родителите си. Беше там и чу всичко. Сигурно си мисли, че винаги ще има проблеми породени от грозното ми минало.

— А така ли ще бъде?

Той поклати решително глава и каза:

— Не, но няма да е лесно да я убедя в това, особено след като току-що съм се държал, като пълен задник.

— На всеки е позволено да бъде задник няколко пъти през живота си.

Той изсумтя при тази философия.

— Не всеки наранява тези, които обича през това време. Ако бях на мястото на Мелиса, щях да кажа прав ти път.

— Ако аз бях на нейното място, вероятно също бих го казала — отговори Хенриет през смях. — За щастие, твоята Мелиса е много специална дама. Но ти вече знаеш това. Затова я обичаш още от първия миг. И все още я обичаш, нали момчето ми?

— С цялото си сърце.

— Тогава, отхвърли съмненията си. Любовта винаги побеждава, не знаеш ли?

— Мисля, че само жените виждат нещата по този начин, лельо — отговори той сухо.

— Глупости. Е, може би... о-о, няма значение. Нека просто кажем, че аз имам достатъчно вяра и за двама ни. А сега, за останалото, съжалявам за баща ти. Просто нямах никаква представа...

— Никой нямаше.

— Наистина съм изумена, че Елеанор никога не се издаде, дори и с някакъв намек. Писмата ѝ бяха чести, но винаги само за теб. Искаше да знае всичко, което правиш, как върви училището, какви са интересите ти, кои са приятелите ти, абсолютно всичко. Ако писмата ми към нея не бяха дълги поне три страници в отговор, тя си мислеше, че нещо не е наред. Представям си, как ги е чела на баща ти. И той е копнеел за всякаква подробност свързана с теб.

— Мислиш ли?

— Не прави това — каза тя, защото тонът му беше станал скептичен. — Мисля, че решението му не е било само от гордост, или защото е искал да имаш само хубави спомени от него. Сигурна съм, че е осъзнал, че за да успееш да го видиш нормален е трябвало да прекарваш цялото си време в онази стая с него, точно както е правела и майка ти. В противен случай е можело никога да нямаш шанс да поговориш с него. Той не би искал това за теб, нито за нея, но това не е можело да се избегне. И ако знаеше, щеше да пренебрегнеш много неща и да се опиташ да си при него по-често. Много тъжна ситуация бих казала. Но той е имал Елеанор. Тя го е обичала достатъчно, за да бъде винаги там. Не се чувстваш обиден заради това все още, нали?

— Не, радвам се, че я е имал.

Просто му се искаше и той да бе имал майка, както би трябвало да бъде.

Линкълн се върна в Шотландия с умерена скорост. Може би не съвсем умерена, тъй като все още доста бързаше. Но поне този път, когато слънцето залезе, намери странноприемница, където да пренощува.

Натъкна се на Макферсън на втория ден. Беше изненадан. Наистина си мислеше, че ще му кажат задружно „прав ти път и никога не смей да прекрачиш границата отново“. Но като ги видя си помисли, че са се отправили на Юг заради него, понеже спряха, когато го видяха и се наредиха на пътя, като солидна стена. Бяха добри в издигането на стени.

— Изгубихте ли се? — попита той, като спря коня си пред тях.

— Идваме да те завлечем до олтара — каза Джони.

Линкълн повдигна вежда.

— Искате да кажете, че всъщност ви спестявам усилията?

— Нима се връщаш при Мели?

— Точно така, ако тя все още ме иска. Задачата ви означава ли, че ме иска?

— От къде да знаем — каза Иън първи.

— Оставихме я докато си изплакваше очите — каза Чарлз.

— Беше спряла да плаче, Чарли — поправи го Малкълм по детски.

— Кимбърли ни нареди да те довлечем обратно — обясни Иън четвърти — Беше силно раздразнена.

Линкълн не трепна. Нормално беше майката на Мелиса да е разочарована от бягството му, след като знаеше, че е компрометирал дъщеря ѝ. И защо не си бе спомнил това, преди да направи тази глупост?

— Ще се постарая да оправя нещата с жените от семейството ви — каза Линкълн.

— Да, сигурни сме, че ще го направиш.

Друга изненада — доверие в него? Той се намръщи. Те бяха твърде дружелюбни.

— Случило ли се е нещо, за което не знам? — попита той.

— Трябва да се извиним.

Каза го Иън първи, но останалите закимаха с глава. Най-накрая забеляза, че много от тях бяха доста пострадали.

— Ако е трябвало да се биете за това, не се притеснявайте — каза той.

— Не, имаше нужда. Почувствахме се твърде виновни, когато разбрахме, че треската те е карала тогава да се държиш като луд.

— Значи сте се опитали да избиете вината един от друг?

— Нещо такова — засмя се Джейми.

— Имаше ли ефект? — запита Линкълн любопитно.

— Всъщност не, но на нас не ни е нужно извинение за един добър бой — отговори Джейми.

Адам подхвърли:

— Говоря от името на всички ни, Линк и искам да ти кажа, че съжаляваме за страданията, които ти причинихме. Това не трябваше да излиза извън контрол, но се получи точно така. Трябваше да използваме здравия си разум и да разберем, че нещо не е съвсем наред с теб.

— Аз самият съм грешил, като съм ви обвинявал, задето ме отблъскахте, а всъщност е нямало нищо общо с вас — призна Линкълн и предложи. — Защо не си направим обща услуга и не загърбим това? Много време изтече от тогава.

— Нека тогава те заведем у дома, преди Кимбърли да си е оскубала косата — каза Иън първи.

У дома? Колко хубаво звучеше. Да, Шотландия отново щеше да стане негов дом, искрено се надяваше той.

Но когато те отвориха „стената“, за да го пропуснат да мине, чуха Чарлз да казва:

— Беше твърде милостив към нас, Линк. Ако бях на твое място бих удължил унижението.

— Млъквай, Чарли! — казаха почти всички единодушно, включително и Линкълн.

Пристигнаха в Крегора късно на следващия следобед. Бяха ги видели, че идват, но въпреки това Мелиса не беше в преддверието,

когато Линкълн влезе. И тогава я видя, да стои на вратата на салона, ослепително красива, с щастлива усмивка, която му казваше толкова много... казваше му, че все още е негова.

Той протегна ръце към нея и тя полетя в обятията му. Чичовците ѝ тактично обърнаха гърбове. Но баща ѝ не го направи.

Докато слизаше надолу по стълбите и ставаше свидетел на срещата им, той каза:

— Посмей да избягаш още веднъж от дъщеря ми и ще те разкъсам на парчета!

Не звучеше като шега, но въпреки това Линкълн не се притесни. Всъщност, по-скоро се зарадва. Думите му означаваха, че е приет в семейството.

— Това няма да е необходимо, сър.

— Добре. А сега, къде е свещеника?

Линкълн се засмя, но разбра, че Лаклан не се шегуваше и за това. Семейството на Мелиса нямаше нищо против да се оженият през този ден, всъщност точно сега и там. Но Линкълн имаше да поднесе няколко извинения на бъдещата си съпруга.

Издърпа я настрана, за да направи точно това в кабинета на баща ѝ и незабавно падна на колене. Тя веднага опита да го изправи, но не успя да го помръдне.

— Толкова съжалявам, Мели. Можеш ли да ми простиш за...

— Престани, изправи се — прекъсна го тя.

Но той настояваше.

— Можеш ли да ми простиш за...

— Да, да, сега се изправи — отново го помоли тя.

Но той не помръдна.

— Не улесняваш извинението ми.

— Радвам се, че забеляза. Когато наистина има нужда да се извиниш, ще го направя, не се съмнявай. Но аз разбирам постъпката ти, Линк. Знам, че имаше нужда от време, за да осмислиш това, което научи. Никога не съм се съмнявала, че ще се върнеш.

— Лъжкиня — каза той с нежна усмивка и вместо да се изправи, издърпа и нея на колене.

Вратата беше затворена. Остана удивен, че семейството ѝ е позволило това, въпреки че бе сигурен, че няма да е за дълго. Но не

искаше да изгуби и миг от уединението им. Целуна я нежно и с много страст, показвайки ѝ колко много означава за него.

— Обичам те толкова много, Мели. Веднага щом пристигнах в Лондон осъзнах, какъв идиот съм бил и това, че те отблъснах беше просто начин да накажа себе си за грешките, които съм допуснал. А това беше най-голямата грешка в живота ми.

— Шшт, казах ти, че разбирам. Както и майка ти. Дойде през онзи ден, мислейки, че си тук. Тя също е осъзнала грешките си и няма да ги повтори — тогава тя се разсмя. — Ще я намериш променена и може би малко неотстъпчива, ако пак я отблъснеш.

— Няма да казвам, че е трябвало да стане неотстъпчива доста отдавна.

— Добре, радвам се да чуя, че няма да го кажеш — отговори тя иронично.

Той се подсмихна, придърпа я по-близо и започна да я целува отново — устните, врата ѝ и по-надолу. Бързо се увлече, не му беше трудно, защото тя веднага откликна. Никога не му отказваше нищо. Искаше го толкова силно, колкото и той нея. Да знае това беше същевременно благословия и проклятие и щеше да е така, докато не се оженеха на практика, а не само в сърцата си. Но преди да се е разгорещил твърде много, уверен, че вратата ще се отвори всеки момент, той отдели устни от нея и просто я задържа близо до себе си, докато дишането им се успокои.

— Скоро, Мели, още само ден или два. Мога да съм търпелив, след като вече не се съмнявам, че ще си моя.

— А, какво те кара да мислиш, че аз мога да съм търпелива? — отговори тя, пое лицето му в длани и започна да го целува отново.

Покашлянето на Лаклан ги прекъсна. Този път Линкълн започна да се смее.

— Предполагам, че това отговаря на въпроса ти.

Ожениха се след два дни. Този път Линкълн нямаше нищо против да чака, дори той беше този, който го предложи, тъй като искаше сватбата да е перфектна, както Мелиса си бе мечтала, а това предполагаше да се даде време на гостите да пристигнат. Всъщност беше пратил покана на Херцога и Херцогинята на Ротстън, преди да напусне Лондон, предлагайки им да тръгнат към Крегора в най-скоро време, ако искат да присъстват на сватбата на кръщелницата си. Самонадеяно от негова страна, но също, както баща ѝ, Линкълн нямаше намерение да чака до края на месеца, за да се ожени, ако Мелиса все още го искаше.

Меган и Девлин Сейнт Джеймс пристигнаха един ден след него. Синът им Джъстин беше с тях. Леля му Хенриет беше тази, която задържаше сватбата. Въпреки, че бе тръгнала от Лондон само час след него, тя трябваше да се отклони на Юг, за да вземе братовчедка му.

Старият Иън Макферсън се появи за сватбата. Какво удоволствие, най-накрая да срещнеш легендата след всички тези години и да разбереш, че е просто обикновен човек, макар и малко сърдит. Едър, широкоплещест, с напълно побеляла, но все още буйна коса, той имаше бумтящ глас, който не можеше да бъде игнориран. И наистина голямо семейство. Няколкото жени и многото деца на синовете му също присъстваха. Линкълн се чудеше, в какво се е забъркал, докато не погледна Мелиса и не разбра, какво точно си е навлякъл на главата — самият рай.

Майка му също беше там. Имаше един неловък момент, когато се изправиха лице в лице за първи път след признанията ѝ. Толкова много ги бе делило през всичките тези години и въпреки това само трябваше тя да обвие ръце около него, за да запълни зейналата дупка помежду им.

— Добре дошъл у дома, Линкълн! — чу я той да казва срещу гърдите му.

Сърцето му подскочи. В очите му се събра влага. Нямахте нужда от повече думи. Всички години на болка и горчивина излетяха с тази простичка прегръдка.

След като всички пристигнаха, свещеникът бе доведен и обетите им бяха изречени. Това бе сублимен момент за Линкълн, кулминацията на мечтите му, поправянето на един живот, тръгнал в грешна посока. Съдбата го даряваше с всичко, което би могъл да поиска. Вече имаше цел в живота си — да направи съпругата си щастлива.

Запечатаха клетвите си с целувка. Имайки предвид, колко дълго бяха държани далеч един от друг, не беше учудващо, че целомъдрената целувка прерасна в страдна и нямаше признаци скоро да се отделят един от друг. Лаклан се прокашля. Кимбърли се прокашля. Свещеникът се прокашля. Скоро повечето от Макферсън кашляха и прочистваха гърлата си, но младоженците бяха забравили за тях.

Мелиса най-накрая се отдели от съпруга си и през смях каза на семейството си:

— Отново сте хванали настинка, а?

Последва задружен и силен смях. Линкълн не се изчерви, но не се присъедини и към смеха. Всъщност, ако Мелиса не беше грабната незабавно и не бе започнала да приема поздравления от семейството, той щеше да я отведе в леглото и изобщо нямаше да се поколебае да каже на гостите, че ще се присъединят към празненството по-късно.

Но с въздържанието си си спести доста сръгвания в ребрата от страна на братята Макферсън. Не, че точно тогава го интересуваше. Много повече предпочиташе да има съпругата си само за себе си. Но благопожеланията и празнуването на щастието им бяха част от нейната мечта. А той не можеше да я лиши от това. Задоволяваше се с мисълта, че ще я има за себе си по-късно. Ухажването му най-накрая бе приключило.

Тридесет минути по-късно, Мелиса го отведе далеч от гостите. Господ бе милостив към него.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.